

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İŞÇİ SINIFI VE YIĞIN ATEŞİ YAZILARI

HÜSEYİN BUDAK

DİYALEKTİK YAYINLARI - 7

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İŞÇİ SINIFI ve YIĞIN ATEŞİ YAZILARI

HÜSEYİN BUDAK

· DİYALEKTİK YAYINLARI - 7

Dizgi: ÇAĞRI DİZGİ
Kapak Düzeni: Yay Ajans
Kapak Baskı: Eren Ofset
Baskı: Yazı Ofset
Baskı Tarihi: Nisan - 1994

DİVALEKTİK YAYINLARI
Piyerloti Cad. No: 85 / 2 - B Çemberlitaş -İSTANBUL
Tel : (0212) 518 44 78 - 516 72 01

ÖNSÖZ

"İnsanın bütün hayvanlardan farkı, yapacağı işi önce kafasında tasarlamasından ileri gelir. Ancak, insan kafasında hiçbir tasarım, gökten inme değildir. Hep yeryüzünde başından geçen işlerden çıkagelir. Diyalektik burada en yüce gerçekliğini bulur; insan "ışleddiğini düşünür, düşündüğünü işler."

Bizde bugün "sosyalist düşünce" uğruna yapılan bütün savaşların "zengin değil" züğürt kalışı, "memleketin gerçeklerine oturmayışı" şundan ileri geliyor: Yazarlarımız yalnızca yazmak ve okumakla doğru yolun bulunabileceğini sanıyor.

İlk sapıtma oradan başlıyor. İkinci sapıtma, kendilerinden önce bu ülkede sosyalizm uğruna savaşmış olanları hiçe sayıyorlar. Burjuvazi kendi çıkarına güzel bir yol tutmuş, dün sosyal konu üzerine ağzını açanı engizisyon cenderisinde mahkum etmiş, lanetlemiş. Şimdi, bütün sosyalist düşününlere o lanetli leri parmakla gösteriyor: "Bu mel'unlara sakın yaklaşmayın. Yoksa!"

Tazesosyalistlerimiz bu öğüdü "akılcı düşünce"lerine uygun buluyorlar. Burjuvazinin lanetlediklerini bir yolda sosyalistler lanetliyorlar. Dilleriyle değil, davranışlarıyla...

Sosyalistçe adam lanetlemenin özel biçimi vardır. Lanetlilere: "Siz burjuvazi lanetlediği için biz de lanetlemeye mecburuz" diyemezler. Bu onların "sosyalistliklerine" dokunur. Öyleyse ne diyecekler? İçlerindeki komplekslerine göre: "Siz yenilmişsinizdir" "siz düşüncesizsiniz", "siz yetersizsiniz", "siz vakti geçmiş molozsunuz", "siz şüpheli adamlarsınız" ve bunların özeti "siz yenilmişsinizdir"dir." (Dr. Hikmet Kıvılcımlı - 27 Mayıs Yönünün Yönü DEVLETÇİLİĞİMİZ, s. 109.)

Dr. Hikmet Kıvılcımlı Türkiye Devrimi'nin stratejik-ideolojik yaratıcılığının nankör karşılıklarını sınıflı toplum mensuplarından almanın özetini bu satırlarda izah ediyor. Bu stratejiye ve ideolojiye bağlılıkla taktik dövüşlere girdikçe "nankör gerçekleri" anlamak bana da nasip oldu diyebilirim. "İşçi Sınıfı ve Yığın Ateşi" yazılan on yıllık bir mücadele pratiğinin parçalandır. Metal-İş kolu yazıları Türk Elektrik Endüstrisi Kale Kilit - Ürgancılar'da dö-kümcü ve montaj işçisi olarak çalıştığım dönemde hazırlanıp değişik dergilerde yayınlanmıştır. Okokritik yazıları, Alpague Olayı, Şeyh Bedreddin, Hesaplaşma, Tarlamızdaki Tobum, Grev vb. gibi oyunların hazırlanıp İstanbul'un tüm işçi semtlerinde sahnelenmesi çalışmaların sonucudur. Kamu Emekçileri, Yoksul Köylüler Atakta, Romanya, 1 Mayıs 1990 yazıları o günlerde olayların sıcaklığında hazırlanıp, yayınlamak günümüze nasip olmuştur.

Kendi çapında bir faaliyet raporu olarak değerlendirilmesi gereken bu yazıları işçi sınıfına ve devrimcilere sunmaktan onur duyar, eksik ve yanlışlarını eleştirenlere şimdiden saygılanımı sunarım.

İŞÇİ SINIFININ TOPLUMSAL ÖNCÜLÜĞÜ

İşçi sınıfının hiçbir mücadele biçimi "araç" adı altında küçümsenemez. Bilakis her bir mücadele taktiğimiz, stratejik amacımızın yapı taşlarıdır.

İşçi sınıfının öncülüğünü bütün yönleriyle kavrayabilmemiz için, genel olarak toplum biçimlerinin akışını, özel olarak modern çağın açılımını bilince çıkarmamız gerekiyor.

Toplumsal düzenlerin her çağda ve mekanda temelleri ekonomi faaliyetleri olagelmıştır. Üretim, değişim, üleşim, tüketim gibi bölükler ekonomik yapıyı oluştururlar. Bunlar içinde de temel, üretim olayıdır. Ortada üretilmiş bir ürün varolmayınca ne değişim, ne de tüketim faaliyeti gerçekleştirilemez. Dolayısıyla ekonomi faaliyetinin işlerlik kazanmadığı durumda da hiçbir insancıl ve toplumcul (teşkilat, kültür, siyaset, hukuk v.s.) özellikten bahsedilemez. Toplumsal hayatın en temelli gerçekliği budur. Modern çağda bu gerçeklik —geniş yeniden üretim patlamasına bağlı olarak- çok daha ileri ve gelişkin biçimde anlaşılır olmuştur. İşçi sınıfı neden öncüdür dediğimiz zaman, kendi sade gerçekliği içinde bu geniş yeniden üretim faaliyetine ve bunun toplumsal önemine bakmalıyız. Bu durum içinde:

1) İşçi sınıfı geniş yeniden üretim faaliyetini gerçekleştirdiği için öncüdür. İşçi sınıfının yeniden üretimde kendisinin biricik insani üretici güç olması yanında, teknik üretici gücünü de kullanıp-hareket ettirmesi toplumsal gücünü ve öncülüğünü gösterir. İşçilerin üretim ve teknik hakkında teorik bilgilerinin yetersiz oluşu pratik güçlerini asla yok etmez. İşçilerin sınıf

olarak üretim faaliyetinden çekildikleri dönemlerde üretim ve teknik hakkında teorik olarak çok şey bilen mühendislerin-teknişyenlerin üretim faaliyetini gerçekleştirdikleri görülmüş değildir.

2) İşçiler "sınıf" olduğu ve "sınıf olarak" mücadele ettiği için öncüdür. İşçiler modern üretim faaliyetini gerçekleştirirken iş güçlerini aynı sosyal ve teknik şartlar içinde harcarlar. Bu ortak emek harcamak içinde işverenlerin ve şeflerin, ustabaşlarının sürekli olarak saldırısı ile de karşı karşıya bulunurlar.

Bu çalışmayı ve acılarını ortak olarak paylaşan işçi sınıfı, ortak (sınıf olarak) mücadele etmeyi de kendiliğinden benimser. Burada işçi sınıfının her bireyi kişi olarak bir hiç, sınıf olarak muazzam bir sosyal güç olduğunu sezgilerle kavrar.

İşçi sınıfının doğuşundan sonra anavatanında Owenizm'in ütöpik tepeden verme vaadlerine aldırmandan Çartist hareket olarak ortaya çıkışı, yayıldığı tüm bölgelerde ve ülkelerde ekonomik-politik mücadele biçimleri ile boy göstermesi sınıf olmasının ve sınıf olarak mücadele etmesinin ifadesidir.

3) İşçi sınıfı hem çalışıp-çalışmamakta, hem de bireysel mülkiyetten "hür" olduğu için öncüdür. Modern toplum öncesi basit yeniden üretim faaliyetinin çalışan ve ezilen yığınları/ Serfler, Köleler, Köylüler, Esnaflar/ çalışıp-çalışmamakta ve bireysel mülkiyetten "hür" değillerdi. Köleler: Efendilerinin iş- yerlerinde istedikleri gibi çalıştırılan, diledikleri zaman pazarda alınıp-satılan "mal" idiler. Serfler: Toprak ağalarının ve beylerinin topraklarında boğaz tokluğuna çalıştırılan "yarı köle" idiler. Serfler pazarda alınıp-satılmasalar bile ağalarına körü-körüne bağılılık alını yazıları idi. Köylüler ve Esnaflar: Küçük mülkiyet-lerine büyük inançla bağlı olduklarından dolayı "hür bir sınıf" olarak toplumsal öncülük ve mücadele edememişlerdir.

İşçi sınıfı hem bireysel mülkiyetten, hem de çalışıp-çalışmamaktan "hür" olduğu için kayıkları batmış tek sosyal sınıftır. Bireysel mülkiyet ve çıkar dünyasında kaybedecek hiçbir şeyi olmayan işçi sınıfının toplumsal öncülüğü ve kollektivizmi doğasının (üretici güç oluşunun) gereğidir.

Modern çağın bu çıplaklık sosyal gerçekliğini, birçok neden kavrayışta ve uygulamışta gölgeleyebilmektedir. Bunlar:

1) Modern çağın anasının antik çağ oluşudur.

a) Antik çağın temelini basit yeniden üretim oluşu ve üretimi Serfler ve Köleler gibi horlanan-kişiliksiz ve fazlaca aşağılanan sınıfların gerçekleştirmesi, üretim olayına ve üretici güçlere "tü ka ka" denilmesine yol açmıştır.

b) Keza antik çağda insan bilgisinin fazlaca idelizme (maddi olmayan) saplanması, zihinleri hayatın maddi gerçekliğine yabancılaştırmıştır.

2) İşçi sınıfının anavatanlarında son 100 yıldır (özellikle 50 yıldır) düşürüldüğü durum. İşçisınıfının doğduğu ve ilk yayıldığı ülkelerde öncülüğü siyasi iktidar ile taçlandırmayıp, kapitalizme uzun soluk aldırışı işçi sınıfı mücadelesine yüzeyden bakanlara haklılık kazandırmaktadır. Bizzat Bilimsel Sosyalizmin kurucuları 19. yüzyılda İngiltere, Fransa, Almanya sosyal yapılarını tahlil etmişler, bu objektif şartların tahlilinden yola çıkarak, bu ülkelerde devrim şartları tespit etmişler, bu tespitleri eserlerinde işlemişlerdir.

Yaşanılan gerçekler bu tespitlerin "yanılgı" olduğunu göstermiştir. Ancak bu yanılgı ölçme aletinde (metod kullanmada) değil, ölçülen aracın durumundan geldiği için metodun gücünü gölgeleyemez. Bırakalım 19. yüzyılı, 21. yüzyıla geçiş yapacağız, hala bu ülkeler kapitalizmin en yoz ve gelişkin biçiminde yaşıyorlar. Üretimin sosyalleşmesi, Kapital'in milyonlarca satış yapması, sözde sınıf partilerinin varlığı, sınıf olarak proletaryanın ezici nicel çoğunluğu kapitalizme "ölüm aşaması"nda yüz-yıldır soluk aldırıyor.

Avrupa işverenleri sosyal devrim dönemlerinde halklarının ilkel komünal geleneklerini (kollektif mücadele ruhu, fedakarlık, yiğitlik, toplumsal girişkenlik) kendi burjuva demokratik program ve taktiklerinde harcamışlar, peşinden geri ülkelerden gasp ettikleri değerlerle ülke işçi sınıflarını refaha boğmuşlardır. Gerek mülkiyet, gerekse yönetim biçimiyle zincire vurulmayan

Batı Avrupa işçi sınıfı fazla ücret, rahat iş, bireysel meta tüketimi, ve emperyalist kültür yoğunluğu içinde devrimci ruhunu fazlasıyla aşındırmıştır. Dolayısıyla sosyal devrim elini, Ekim Devrimi ile birlikte doğulu ülkelere vermiştir.

3) İşçi sınıfının ortak mülkiyet sağlayabildiği ülkelerde gerekli program-taktik-tüzük birliği içinde "devlet hayatının aşağıdan yukarıya demokratik organizasyonu" sağlanamamış olması da işçi sınıfının öncülüğünü karartmaktadır. Bu ülkelerde despotik merkezler (Lider, Parti, Devlet) yığınlarınıca sine sade vatandaşlar olarak katılmadıkça ve yığınları kendi seviyelerine çıkarmadıkça işçi sınıfının öncülüğü pratik olarak yerli yerine oturmayacaktır.

4) Sosyal devrime hamile ülkelerde bile tekelci kapitalizm kendince aristokrat zümreleşme ile işçi sınıfının tümlüğünü bölmüş, bu aristokrat zümre içinde ekonomizm-sendikalizm-parlamentarizm hastalıkları ile işçi sınıfının kolektif mücadelesini bir yerde parçalamıştır. Bu atmosferde işçi sınıfının ekonomik mücadeleye fazlaca tutunması, işçi sınıfı mücadelesine katılan orta ve küçük burjuva aydınları günlük işlerden uzaklaştırmış kendi teorik dünyalarına hapsedmiştir.

Bu ana nedenler yanında gündelik hayat içinde bireysel olarak var olma savaşı veren işçilerin durumu işi sınıfının öncülüğünün ve kolektif mücadelesinin göstergesi değildir. İğne ile kuyu kazmayı benimseyen öncüler için şaşmaz hakikat, işçi sınıfının kolektif mücadelesinin ancak ve yalnız ekonomik politik, teorik olarak propaganda-ajitasyon ve teşkilat biçimleri ile yapılabileceğidir. Bu ise insanlık tarihinin topyekün incelenip, sentez edilmesi ile mümkündür. Gelişen ve savaşan sentez biliminin labaratuvarları her dönemden fazla fabrikalar olmuştur.

Sentez bilimini öğrenmenin ve öğretmenin yolu işçileşmekten geçmektedir. Aydınlar bu zor olan yolu seçerken "işçi sınıfının toplumsal öncülüğü"nü daha net göreceklerdir. Ütopizm-Populizm konaklarının yakılışı da, ekonomizm-sendikalizmlerle mücadele etmenin yolu da budur.

Ocak - 1988

İLERİ İŞÇİLERİN MÜCADELE ANLAYIŞLARI ÜZERİNE

Son yıllarda ileri işçiler arasında çok kullanılıp az anlaşılan üç parola var: "Sınıf ve Kitle Sendikacılığı", "Tabanın Söz ve Karar Sahibi Olması", "Yaşasın Ekonomik Demokratik Mücadelemiz".

Birincisi, sendikalizmin ikincisi kendiliğinden gelmeciliğin, üçüncüsü ekonomizmin anlayışlarını yansıtan dolayısıyla proletaryanın siyasi bilincini karartan sapık parolalardır.

Konuyu açalım;

İlk belirlenmesi gereken budur; "Sınıf ve Kitle Sendikacılığı" teriminden ne anlaşıyor. Sınıftan kastedilen İşçi Sınıfı ise (ki kastedilen budur) işçi sınıfı zaten kitledir. Kitle teriminin açıklamak istediği insan çoğunluğu aynı zamanda işçi sınıfıdır. Gereksiz kelime birliğinden oluşan cümle oluyor. Anlam bakımından da; siyasi mücadele biçim ve parolalarını gizlediği için Sendikalizm (uzlaşma) fetişizmine yol açıyor.

"Tabanın Söz ve Karar Sahibi Olmasına" gelince; Hangi sosyal düzende, ne için ve nasıl söz ve karar sahibi olacağız? Üretim araçları işveren sınıfında ise, devlet aygıtı buna göre organize edilmişse, biz işçiler nasıl söz ve karar sahibi olacağız? Mücadelede söz ve karar sahibi olacağız denilecektir. Hangi mücadelede diyeceğiz...Ekonomik mücadelede söz ve karar sahibi olsak ne yazar, olmasak ne yazar. Yok eğer siyasi mücadelede söz ve karar sahibi olacağız demek isteniyorsa, bu özürlü kabahatinden büyük yanlış bir anlayıştır. Çünkü siyasi yaşama bizler gib boş vakitlerini değil, ömrünü veren arkadaşlar var, siyasi mücadeleyi onlarla birlikte (kendi sınıfımızın içine hap-solarak değil) halkın diğer zümre ve tabakalarının en ileri un-

surlarıyla birlikte vereceğiz. Burada da söz ve karar sahipliği şimdiden atacağımız parolalar da değil, teşkilat yapısındaki organlara aittir.

Tarihsel kökleri Zubatovculuğa dayanan anı proleter'ciliği bırakmalıyız.

Ekonomik-Demokratik Mücadele Üzerine: Dikkat edelim. Proleteryanın mücadelesi Ekonomik Siyasi-İdeolojiktir. Burada siyasi-ideoloji makaslanıp "Demokratik" gibi lastikli bir terim konuyor. Yalnız Burjuva Diktatörlüğünden iktidar alındığı zaman, bizler için Demokrasi olacağı unutturuluyor.

Demokratik mücadele biçimi diye ayrı bir mücadele biçimi yoktur. Bunlar hep siyasi mücadelemizin muhtevasına girebilecek taleplerdir. İktidarda ve tüm ekonomi faaliyetlerinde Finans-Kapitalin olduğu yerde demokrasi yoktur, olmayacaktır. Veya liberallerin ve onlara kuyruk olanların zihinlerinde vardır.

Ekonomik mücadeleyi ise zorunlu olduğumuz için yapmak zorundayız. Ama Yaşasın çekerek değil. Ekonomik mücadele bizim için etimizin, kemiğimizin, sinir sistemlerimizin pazarlanmasıdır. Pazarda satılan metaların ayaklanıp benim fiatım şu kadar olsun demesinin anlamı ne ise, bizim de kendi fiatımızın pazarlamasını abartmamız odur. Finans Kapitalle çıkar çelişkisine giren vahşi kapitalistlerin liberaller ve sendikalistlere attıkları bu parolayı da artık bırakmalıyız..

Yaşasın Ekonomik Demokratik Mücadelemiz, parolasının canlı hayata karşılığı şudur: (Yaşasın iş gücümüzün pazarlığı.. Yaşasın hürriyet dolu diktatörlük!)

Haziran - 1985

TOPLU SÖZLEŞMELER VE İŞÇİLERİN KARARI

Adı üstünde "Toplu Sözleşme" denilen hukuki anlaşma, neyin topluca sözleşilmesidir? Hür işgücünün. Hür işgücünü kimler harcıyor dediğimiz zaman, sadece ve sadece biz işçiler olduğunu söyleyebiliriz. Toplu sözleşmelerin esası ve kapsamı da, bizlerin işgüçlerinin hangi şartlarda, nasıl, kaç paraya satılacağıının tespit edilmesi değil mi?

O halde pazarlığı edilen bizlerin eti, kanı, kasları, zihni olduğuna göre neden hepimiz "söz ve karar sahibi" olmayalım? Ama olunmuyor. İşte bu yüzden işçilerin dışında imzalanan toplu sözleşmelerin otopsi masasına yatırılması gerekmektedir.

1- Sendikacılar ile işverenler arasında imzalanan toplu sözleşmeler, bir yanda işçilerin sınıfsal mücadele girişimlerini azaltırken öte yanda onları kendi hayatlarına ve mücadelelerine yabancılaştırıp-küstürmektedir.

Bu tip toplu sözleşmeler :

İşverenler için: Hiç karşı-karşıya gelinmeden kazanılmış bir oyundur.

Sendikacılar için: İşverenlerden bahşiş koparma veya ucuz kahraman olma aracıdır.

İşçiler için: Hür iş güçlerinin kendilerinden habersiz zincirlenmesidir. Dolayısıyla da üretim güçleri gibi güçlü bir silahın kullandırılmadan paslandırılmasıdır.

2- Kendi mücadelelerinden uzaklaştırılan işçiler sosyal mücadele yerine, totolar-lotolar-kahveler-seyyar satıcılık gibi bireycil esnaf eğilimlerine daha kolay düşmektedirler.

3- Kollektif çalışma ile bireycil tüketim arasında bunalan

yığın bireylerini politize etmek daha zor olmakta ve onlar gericiğin oy deposu içinde hesap edilebilmektedir.

4- Yığınların kollektif dinamizminden ve katılımından güç ve hız alamayan işçi temsilcileri bir yerde tıkanıp kalmakta ve teorik çalışmaya dudak bükmemektedir.

5- Yığınları yönlendiren işçi temsilcileri ile birlik olamayan politik yapılar entellektüel-aydın yapısını parçalayamamakta ve çok şikayet edildiği gibi sosyalist ideoloji ile işçiler arasında çin seddi olabilmektedir.

Bunun için ekonomik mücadelenin ifadesi olan toplu sözleşmelere işçiler karar vermelidir.

Geçmiş mücadele dönemlerinde bu yöntem Yapı İşçileri Sendikası (YİS) ve ASİS tarafından mücadele içinde uygulanmıştır.

Yapı işkolunun bir türlü istikrara dönüşemeyecek durumu, işçilerin ve öncülerinin yarı köylü konumlarından dolayı bu yöntem bir gelenek olarak yaşatılamamıştır.

ASİS'in nicel olarak yetersiz bir işkolunda örgütlü oluşu ve yöneticilerinin sürekli olarak burjuva-demokratizmine düşmeleri işçi sınıfına ve devrimci çevrelere bir türlü güven vermemiştir. Stratejik hataları bu taktik içinde taktik doğrularından daha ağır gelmiştir. Dolayısıyla işçi sınıfının en ileri unsurlarında bile bu doğru yöntem kuşkuyla karşılanmıştır.

12 Eylül sonrasında ise bu yöntemi savunanlar, metal işkolunda yenildiler. Deri ve büro işkollarında ise bu yöntemi mücadele içinde deneyerek geliştirmektedirler.

Bu yöntem tüm işçilerin ekonomik mücadeledeki yöntemleri olmalıdır!

Ağustos - 1987

SENDİKALAR VE GÖREVLERİ

Sendikalar, ilk kez İngiltere'de tekstil işçilerinin biraraya gelerek, işverenlere karşı topluca sözleşme imzalamak için yapmış oldukları mücadeleler ile ortaya çıkmış -bir çığ gibi büyüyerek- işçi sınıfının varolduğu ülkelere ve bölgelere yayılmıştır... Neden?

Sendikalar; İşçi Sınıfının ORTAK SAVUNMA TEŞKİLATLARI olduğu için... Demek işverenlerin sürekli bir saldırısı olmaktadır. Nasıl? Kendi mülkiyetli işyerlerinde "çalışın!", "daha çok çalışın" saldırısını yaparlarken; işçilerin eti, kemiği, kasları, zihni daha fazla harcanmaktadır. İşte sendikalar bu saldırıya karşı "Ortak Nefis Mücadele Teşkilatları"dır. Bu, çalışma koşullarının düzenlenmesi ve daha fazla ücret olayında gerçeklik kazanmaktadır. Sendikal çalışmaların hareket noktası da bu görevlerdir. Bu görevin yerine getirilmesi için; saldırı ve savunma yapan güçlerin (işverenlerin ve işçilerin) devlet teşkilatını (Yasama, Yürütme, Yargılama'yı) "araç" (aracı) olarak kabullenmesi gerekir. İşte burada sendikaların siyasi mücadeleye de girmeleri kaçınılmaz olmaktadır. Kendi varlık nedenleri bu "hukuki" duruma göre olmaktadır. Lakin sendikaların tüzükleri bu hukuki durumun bir parçasıdır. Tüzükler: Yasalara, yasalar: Anayasalara göre belirlenir. Anayasalar ise: İktidar (siyasi) durumunun ruhudur... Sendikalar tüzükler ile yönetildiğine göre nasıl siyasetten "bağımsız" kalabilirler?.. Sendikalara siyaset yasağı kendi varlıklarına karşı çıkarmaktır. Bu Nasrettin Hoca'nın "göle maya çalması"dır... Tutar mı?

Sendikalar faaliyetler: Hareket edebilen iki ayaklı bir canlı ise, sosyal yapı (siyasi durum) onun mekanıdır. Sendikaları siyasi mücadeleye çekmemek hava boşluğunda iki ayaklı canlı yürütmeye pek benzer...Gülünçtür! Gülmece ihtiyaçlarımızı fık-

ralara saklayalım ve konumuza dönelim.

Sendikalar; açık olarak Türkiye ve Dünya sosyal yapılarının İşçi Sınıfına ve Halka göre değiştirilmesi mücadelesine girmelidir.

Bunun için:

- a) Üretim (Sanayi ve Toprak) hayatımız,
- b) Değişim (Ticaret ve Kooperatifçilik) faaliyetlerimiz,
- c) Üleşim (Ücret, Kira, Kâr, Faiz) ilişkilerimiz,
- d) Tüketim (Konut, Giyecek, Yiyecek, Sağlık v.s.) ihtiyaçlarına ve Yasama, Yürütme, Yargılama kurumlarının nasıl teşkilatlandırılacağı meselesinde görüşlerini net olarak belirlemeli ve eğitim çalışmalarında üyelerini bu görüşler ışığında eğitmelidir.

(Sendikalar bu siyasi problemlerle ilgili olsun derken "devrimci sendikalist"lerin ayranını kabartmayalım; siyasi mücadelelerin motoru partilerdir. Motorsuz araçların hareket ettiği görülmüş müdür?)

SENDİKALARIN STRATEJİK AMAÇLARI:

Sendikalar; işverenlerin işçi sınıfına karşı saldırısını göğüslerken:

- İşsizlik,
- Can Güvenliği,
- İş Güvenliği,
- İşgücünün katmerli sömürsü (teknik yetersizlik) gibi sorunlarla karşılaşmaktadır... Bunların çözümü yasaların değiştirilmesinden ziyade "ağır sanayinin temellendirilmesi" (teknik üretici gücünün geliştirilmesi)ndedir.

Gene nice mücadeleler ile gerçekleştirilen "Toplu Sözleşmeler"in pahalılık ve enflasyon karşısında "boşa çıkarılması", sendikaları pahalılık ve enflasyonun nedenleri "pahalı-bürokrat devlet" "üretimde tekeli sermaye egemenliği" ticarette "tefec-i-bezirgan" ilişkiler" ile karşı karşıya getirmektedir.

Bunlara karşı çıkmak yanında, yerine üretici güçlerin nasıl koordineedileceği ve bunun teşkilat biçimlerinin nasıl organize

edileceği, sendikaları stratejik (sosyal kurtuluş programı) amaca yönlendirmektedir. Sendikalar genel olarak bu yöneliş içinde, özel olarak İşçi Sınıfının kendi taleplerinde mızraklaşmalıdır. Bunlar:

- Haftada 40 saat iş zamanı,
- Aynı işe aynı ücret,
- Prim sisteminin kaldırılması,
- İş kollarında "kademe" (gruplandırma) uygulamasının kaldırılması,
- Dayanışma, Genel Grev dahil grevlerin serbest bırakılması.
- Toplu Sözleşmeleri için HAK GREVİ'nin yasallaşması.
- Lokavtın kaldırılması.
- Kadın işçilere; analık izni, kreş sisteminin insancıl ihtiyaca göre düzenlenmesi.
- İşçi çıkarmaların yasaklanması... Veya çıkarılan işçinin "rıza"sına bırakılması... İşverenlere (işçinin işe girene kadar) maaş ödeme zorunluluğunun getirilmesi.
- Asgari ücretten vergi alınmaması, Sigorta primlerinin tümünün işverenlerce ödenmesi.
- İşyeri doktorlarının "sendika temsilcileri" emrine verilmesi.

- Çalışma zamanı işçilere kötü davranan ustabaşı ve postabaşların işten çıkarılması, hakaret ettiği zaman tutuklatılması.

- Kıdem tazminatlarının misline çıkartılıp ve her yıl ödenmesi gibi taleplerdir.

Sendikaların bunların mücadelesini verebilmesi için "akit sendika" olması gerekmektedir. Burada "Sendikaların Çalışma Programı"na geçebiliriz.

SENDİKALARIN ÇALIŞMA PROGRAMI:

a- Örgütlenme Çalışması:

Demokratik İşçi Sendikaları; küçük ve büyük işyeri (Üvey ve öz evlat) ayırımı yapmadan iş kolundaki bütün işçileri ör-

gütlemeyi amaçlamalıdır. Bunun için her şubede "Örgütlenme Dairesi" kurulmalıdır. Bu daire; Şube Örgütlenme Sekreterleri, teşkilatçı yeteneği olan temsilciler ve yarı profesyonel örgütçülerden oluşur. Yarı profesyonel örgütçüler herhangi bir işyerine çakılmadan "ilişki çıkarıp" veya "örgütleyip" ayrılan kişilerdir.

Şube Örgütlenme Dairesi :

1- Öncelikle bölgesinin tüm işyerlerinin topoğrafyasını çıkarmalıdır.

2- Bu topoğrafyaya göre hemen örgütlenebilecek, ilişki geliştirilebilecek ve ilişki kurulacak işyerlerini 3 bölüme ayırmalı her bölüme göre izlenecek taktikleri tespit etmelidir.

3- Aylık faaliyet raporunu Şube Temciler Meclisine vermektedir.

Örgütlenme çalışmaları "demokratik yapı"nın tohumudur. İşçiler kendi kendilerini örgütledikleri için "aşağıdan gelme" bir KOLLEKTİVİZMtaşırırlar. Bütün mesele bu tohumu yeşertmektir. Bu ise tüm diğer çalışmalarda da KOLLEKTİF RUH'un damgasını vurmasına bağlıdır. Bunda ne kadar TIRYAKI olsak yeridir.

b-TOPLU SÖZLEŞME - Grev, KOOPERATİF ve Yardımlaşma Sandıkları:

Toplu Sözleşmeler; kapitalist mülkiyet sınırları içinde "işgücünü toptan satmak" olayıdır. Göklere çıkarılan en ileri sözleşme "üretici güçlerle mülkiyet çelişkisini" azaltmaktır. Bu gerçekliği unutmadan (Bunun unutulduğu yerde "Ekonomizm" fetişizmi başlar.) Savunma niteliğinde Toplu Sözleşmeler yapmak Demokratik İşçi Sendikacılığının görevidir. 1987 Türkiye'sinde bu :

1- TİSK prensiplerini boşa çıkarmak,

2- Toplu Sözleşmelerle işyerlerinde asgari ücret seviyesini yükseltmek ile mümkündür.

Toplu Sözleşme çalışmalarının merkezi "Şube Toplu Sözleşme Dairesi" olmalıdır. Şube Toplu Sözleşme Dairesi; Şube Sekreteri, Hukuk Görevlileri ve Şube'de görevli uzmanlardan oluşur.

Toplu Sözleşme zamanından önce; örgütlenme çalışmalarında sivrilmiş işçilerle-eski işyeri ise temsilciler ve temsilci sayısından bir fazla daha işçilerle-"Toplu Sözleşme Taslak Komitesi" kurulmalıdır. Grup Sözleşmelerinin taslağı "Temsilciler Kurulu" tarafından hazırlanmalıdır. Hazırlanan taslaklar tüm üyelere onaylattırmak kural olmalıdır. (Örneğin yemekhanelerde oylama yaptırılarak)

Toplu Sözleşme görüşmeleri anında gelişmeler tüm üyelere bildirilmeli, anlaşma veya grev kararı tüm üyelerce karar altına alınmalıdır.

Toplu Sözleşme zamanı işçilerin durum ve çıkarlarının birliğini kavradığı dönemdir. Eğitim programının "Kapitalist Üretim Yordamı", "Sosyal Sınıflar", "Türkiye İşçi Sınıfı Tarihi", Dünya İşçi Sınıfı Tarihi" bölümleri işlenmelidir.

EKONOMİK GREV: Ekonomik Grev uzlaşmak için zor kullanmaktır. Ama zor kullanmak kendimizi güçsüz bırakarak gerçekleştiği için kendi silahımız kendimizi vurabilir.

Ekonomik Grev kararı bu üçlü saç ayağı (uzlaşmak, zor, açlığa itiliş)nın dengesini kurarak, işyerlerinin üretim, stok, talep, pazar durumlarına göre; üyelerle birliktekararlaştırılır. Ekonomik Grevin potansiyeli ücret ihtiyacı ve çalışma koşullarının düzeltilmesidir. Bu potansiyelin olduğu yerde ekonomik grev haklı bir mücadele biçimi olmaktadır. Başvurulmaması yanlıştır. Başarı oranı sendikanın maddi gücüne de bağlıdır.

Toplu Sözleşme mücadelesinin başarılı olması, üyelerin sendikalarına tutkunluğunu beraberinde getirir.

KOOPERATİFLER: Toplu Sözleşmeler ile elde edilen "ücret fazlalığı"nın pahalılık karşısında boşa çıkarılması, sendikaların "emeklerini ellerine vermektedir." Başta tüketim kooperatifleri olmak üzere üretim ve yapı kooperatiflerini koordine etmek sendikaların pratik görevi olmaktadır... Şimdilik "tüketim kooperatifleri" peynir-ekmek kadar acildir. Bu "SEYYAR KOOPERATİF" biçimiyle; (kapalı kamyonetlerle)

- 1- Fabrikadan üyelere dağıtım yapan,
- 2- Kar amacı gütmeyen,
- 3- En temel tüketim maddelerini pazarlayan,

4- "Al gülüm -ver gülüm" (PEŞİN)uygulamasını prensipleştiren kooperatifleri teşkilatlamak "Demokratik İşçi Sendikacılığı"nın iş programı içinde önemli temel taşır.

YARDIMLAŞMA SANDIKLARI: Grev dönemleri gibi "olağanüstü" hallerde kullanılmak üzere "yardımlaşma sandıkları" oluşturmak kolektif-ihtiyatlılık geliştireceği için her fabrikada yardımlaşma sandıklar kurulmalıdır.

EĞİTİM ÇALIŞMALARI: *"Öte yandan sendikalar, bir devlet örgütü, bir yaptırım örgütü değildirler amaçları eğitmek, öğretmek, yetiştirmek olan bir okuldurlar."*[V.İ.Lenin]

Gerçekten sendikaların bir okul olduğuna hepimiz inanırız... Okulun eğitim çalışmaları ile anlamı kazandığını unuturuz.

Sendikalarda eğitimin amacı; tüm üyelerin "sınıf bilinçli" olmasını sağlamaktır. Bu nasıl olacaktır?

Sendikaların her şubesinde "Eğitim Dairesi" kurularak... Eğitim Dairesi; Şube Eğitim Sekreteri, yetenekli temsilcilere ve Eğitim Uzmanlarından oluşur. Bu eğitim dairesine bağlı :

- a - Yayın komitesi (Broşür, Kitap, Gazete hazırlama),
- b- Seminer-Panel Komitesi,
- c - Tiyatro-Sinema Komitesi (Oyun, Film, Gösteri hazırlama)

d- Müzik,Şiir-Resim,Karikatür Komitesi gibi organlar oluşturulur. Bu organlara seçimde "yetenek" aranır. Bir kişi her komitede bile görev alabilir.

EĞİTİM UZMANLARININ SEÇİMİ: Türkiye çapında Toplum Bilimcilerine duyuru yapılarak fedakarları (az maaş alan çok iş yapan) tercih edilir.

Eğitim Sisteminin esası; uzmanları gereksiz hale getirici biçimde olmak zorundadır. Eğitimci uzman; "kadro eğitimi"nde, kadroları kendi seviyesine çıkardıkça bu gerçekleşecektir.

Eğitim Uzmanları ve Eğitim Kadrosu üyeleri :

- 1- Toplum Biçimleri Tarihi,
- 2 - Ekonomi Biçimleri,
- 3 - Genel olarak Sosyal Sınıflar (Doğuşu ve Gelişimi)
- 4 - Anayasa Nedir? Doğu ve Batı Anayasa Farkları,

5 - Kapitalist Üretim Yordamı.

(Ücret, Meta, İşgücü, Artı-değer, Fiyat vb. gibi konularla)

6 - Dünya İşçi Sınıfı Tarihi,

7 - Türkiye İşçi Sınıfı Tarihi,

8- Sendika Nedir? Sendikalar Tarihi,

9 - Türkiye'de Sermaye Biçimleri gibi toplumsal konularda eğitmelidir. Seminer, Konferans, Panel, Gazete, Broşür, Tiyatro gösterisi, Film, Hikaye, Şiir, Müzik, Yürüyüş, Miting gibi her tür mücadele ve eğitim biçimleri ihtiyaca göre, zamanında ve mekânında tatbik edilmelidir.

Eğitim sonucu: Eğitime katılanlara yazılı-sözlü imtihan-test yapılmalı; %40'ın altında puan alanlara yeniden ve yeniden eğitim yapılmalıdır.

Harcamalar: Evrensel Kapitalizmin "Çöküş" dönemine girişi tüm ülkelerde "ucuz işgücü" kullanmayı taktikleştirdi. Bundan dolayı giderek anlamını yitiren Toplu Sözleşmelerin yeniden Savunma mücadelesi olabilmesi Grev Silahının kullanılmasına bağlıdır. Bu ise ücret ihtiyacı -sınıf bilinci yanında neredeyse sendikaların maddi gücüne bağlıdır. Grev zamanı hiç olmazsa üyelere asgari ücret kadar yardım ödemek grevlerde başarı oranını artırır. Bu ise ancak tüm sendikal harcamalarda "israf haramdır" anlayışının egemen olmasıyla mümkündür. Özellikle günümüzde personel ve araba-yakıt masraflarını iyice düşürmek sendikaların varlığı ile doğrudan ilgilidir.

Sendikal harcamaların daha akılcı yapılması için harcama yetkileri de ŞUBELERE VERİLMELİDİR . Şube Mali Sekreteri ve Şube Denetim kurulu ile birlikte "HARCAMA KOMİSYONU" kurulmalıdır. Harcama komisyonu aylık giderleri ŞUBE TEMSİLCİLER MECLİSİ'ne her ay bildirmelidir. bu denetimle birlikte:

1- Yöneticilerin ücretleri işkolunun ortalama ücretleri kadar olmalıdır.

2 - Uzman ücretleri asgari ücretin iki mislini geçmemelidir.

3 - Araba kullanımı "cankurtaran" gibi gerekli hallerde kullanılmalı, araba görevlisi gittikleri yerleri (km ve görev göste-

rerek) bir tutanakla tespit etmeli, beraber gittiği görevliye imzalatmalıdır.

4 - Sendika kasasından çıkan harcırak, yemek, yol masrafı, otel parası gibi masraflara asgari ölçü konmalı, fazlası ödenmemelidir.

TÜZÜK YAPILARI :

Sendikaların tüzükleri; amaç, çalışma programı, prensipler ve teşkilat yapısının mevcut durum (sosyal yapı) içinde sentez edilmesidir.

Tüzük yapıları; sendikaların yönetim biçimini belirlerler. İşçi Sendikaları, yığın teşkilatları olduğu için Demokratik olmak zorundadır. Demokratikliğin esası; üyelerin kendi inisiyatifleriyle, bilinçli olarak aşağıdan gelme çalışmalarla yönetime damgasını vurmasıdır. Üyeler; temsilcileri, temsilciler; şube yönetimini, şube yöneticileri; merkez yöneticilerini yönettiği zaman bu gerçekleşecektir. Bu demokratik anlayış sendika tüzüklerinde de aşağıdaki biçimde somutluk kazanmalıdır.

1 - Her üç ayda bir işyerlerinin "Genel Üye Toplantısı" yapılmalıdır. Genel üye toplantısı :

a) İşyerlerinin problemlerini görüşür. Yöneticilere eleştiriler ve öneriler sunar. Bu öneriler güçler ve imkanlar oranında yöneticiler için karar niteliğini taşır.

b) Seçtiği sendika temsilcilerini görevden alma yetkisine sahiptir. Yöneticiler sadece bu karar uygularlar.

2 - Her ay "Şube Temsilciler Kurulu" toplantısı yapılmalıdır. Şube Temsilciler Kurulu:

a) Aylık şube yöneticilerinin çalışmalarını kontrol eder. Eğitim, Örgütlenme, Toplu Sözleşme Dairelerinin ve MALİ HARCAMA KOMİSYONU'nun raporlarını inceler. Gelecek çalışmalar için öneriler sunar.

b) Şube Temsilciler Kurulu gerekli gördüğü hallerde Şube Genel Kurulunu olağanüstü toplantıya çağırabilir.

c) Toplantı gündemi "Küçük Kongre" niteliğindedir.

3 - Halen yürürlükteki Başkanlar Kurulu kaldırılıp, yerine

"Genel Yöneticiler Kurulu" oluşturulmalı, aylık toplantılarında yönetim taktiklerini, sendikanın araç-gereç, personel ihtiyaçlarını belirlemeli ve uygulamalıdır.

4 - 6 ayda bir "Genel Temsilciler Kurulu" toplantısı yapılmalı ve "Kongre Gündemi" ile toplanmalıdır.

Her şubenin aylık faaliyetleri ve harcamaları "FAALİYET BÜLTENİ" olarak tüm üyelere dağıtılmalıdır. Yine Genel Temsilciler Meclisinin çalışmaları ve aldığı kararlar-genel harcamalar "MERKEZ FAALİYET BÜLTENİ" ile tüm üyelere dağıtılmalıdır.

"Yığınlara, gelişmeleri için zaman ve olanak gereklidir. Onlar bu olanağa, yalnız, kendi hareketlerini yaratırları zaman kavuşacaklardır." [Karl Marx]

Sendika yöneticilerinin görevi de bu olsa gerek: YIĞINLARA KENDİ İŞLERİNİ YAPTIRMAK!

Sendikada Merkezcilik ancak ve yalnız bunun için vardır... Yığınların şu anki durumda ilgileri ve bilinçleri yetersiz olduğu için MERKEZİ ÇALIŞMA gerekmektedir. Bunda da pratik olarak: ŞUBELER MERKEZ GÖREVİ YAPMALIDIR. Çünkü yığınlarla (üyelerle) direkt bağı olan onlardır. Tüzük yapısında merkez-cilik buna göre biçimlenmelidir.

Liberal burjuva eğilimler ve kendini beğenmiş küçük burjuvalar buna dudak bükebilirler, ama;

"Hareket hangi biçimde olacaktır? Önemli değil bu. Yeter ki kendi yanlışlarından, kendi acı deneylerinden ders alarak ilerleyecekleri kendi hareketleri olsun." [K. Marx]

SENDİKALARIN PRENSİPLERİ :

Prensip, genel olarak çalışma programını ve tüzük yapısını koruyan zırlı kurallardır. İstedikleri kadar doğru olsunlar, bizim prensiplerimiz toplumları yönetmez: "Prensip, incelemenin çıkış noktası değil, ürünüdür, doğaya ve insanlık tarihine uygulanamazlar, onlardan çıkartılırlar; prensiplere ne doğa

uyar, ne de insanlık.Tam tersi prensipler, sadece doğaya ve tarihe uygun olduklar ölçüde doğrudurlar." [F.Engels]

Demokratik işçi sendikacılığının prensibi; yığınlara bilgi ve deney kazandırmak için kendi kendilerinin yönetme alışkanlığının kazandırılmasıdır. Doğru prensipleri kavrayanlar, onu "savunma hastalığı"na yakalanmadan, uygularlar o kadar. Buna bağlı olarak :

1- İşverenlerle hiçbir konuda işçilerden habersiz "özel ilişki" kuramaz.

2- Hiçbir toplu sözleşmeyi üyelere habersiz, onlar dışında imzalamaz.

3 - Seçilmiş temsilcileri ancak seçen üyeler görevden alabilir.

4 - Sendikalar her ne kadar işçi sınıfının ekonomik mücadele teşkilatları ise de; stratejik amaçlarının gerçekleşmesi için köylü ve esnaf tabakaları ile de bağ kurar. Ortak düşmana karşı ortak mücadele ederler.

5 - İşçi sınıfının gerçek birliğinin Program, Taktik, Tüzük Birliği esasında kurulacağına inanır. Bunun dışındaki "birlik", "sendikal birlik", "uluslararası birlik" gibi parolaları bu gerçek birliğin önüne geçirmez.

6 - Toplu Sözleşme-Ekonomik Grev başarılarında konaklamaz. Yığınların "Ekonomizm" eğilimine prim vermez. Şu usta öğüdünü bilincine yerleştirir :

"Kısa süreli aldanışların doğurduğu balk akımına karşı yürümezsek o zaman, bir'e dostlar; bizim işlevimiz nerede kalır!" [K.Marx]

Şubat - 1987

OTOMOBİL-İŞ KONGRESİNDEN ÇIKARILACAK DERSLER

1-2-13-14 Aralık 1986 tarihleri arasında yapılan Otomobil-iş X. genel kurulunun otokritiğini yapmak metal iş kolundaki önümüzdeki görevlerin "durum değerlendirilmesi" niteliğini taşır.

1980 öncesi Gebze Kartal bölgesi sendikası konumunda olan Otomobil-İş 1980 sonrası sınıf bilinçli işçilerin "ehven-i şer" tercihi sayesinde Türkiye çapında örgütlenmesini yükseltmiş, kısa zamanda %10 barajını aşmıştır. O günün koşullarında Türk - İş'e gitmemek gibi bir olumluluk taşıyan potansiyeli X. genel kurulda Türk - İş'e akıtmak mümkün olmamıştır. Kongrenin ilk günü savunulan bu tez "önerge verme" cesaretini bulamamıştır. Bu tezin yanlışlığı ne kadar belirgin ise, karşısına "Yaşasın DİSK" parolasını koymak ta o kadar yanlış oldu.

Bugün, metal işkolunda (çoğu işkolunda olduğu gibi) görevimiz sendikalarda işçi egemenliğinin (bilinçli yığın gücünün) sağlanmasıdır. Bunun iş programlarını buna göre belirlemek dururken "Türk-İş'e gidelim" ya da "Yaşasın DİSK" parolalarına sarılmak, an'ın görevlerinden atlamak oluyor. Şöyle bir soru soralım: Kaç işkolunda gerçek işçi sendikacılığının prensipleri vücut buldu? Mevcut sendika yönetimlerinde zümrecil çıkarlarını kazıyan kaç sendikacı var?

Doğru bir değerlendirme yaparsak bu kalitenin konfederasyon örgütleyecek düzeyde ve sayıda olmadığı anlaşılır.

"Türk-İş'e gidelim" parolası Avrupa sendikalarındaki nicel güce benzemenin bir ifadesi olabilir. Çıkış noktası da oradan olmuştur. Sınıf bilinçli işçiler için "Türk-İş'te çalışmayalım" diye de bir karşıtlık olamaz. Bizler, nerede inisiyatifimizi geliştirecek,

sendikalizmi ve ekonomizmi yere çalacak, ülkemizin gerçek demokrasi mücadelesine basamak olabilecek pratik faaliyetler varsa orada çalışırız.. Metal işkolunda bu durum, Otomobil-İş'in bağımsız kalması ile daha mümkündür.

Kongrenin en umut verici tarafı, iki gün süren konuşmalar olmuştur. Özellikle delegelerin ve şube yöneticilerinin konuşmaları öncü kalitesinin yükseldiğini gösteriyor. Sendikacılığı meslek olarak benimseyenleri geriletecek kadar ileri olan bu konuşmalar, sendikalizmi, aydın kuyrukçuluğunu eleştirmiştir. Bir kısım sınıf bilinçli arkadaşların, kendilerini geliştirecek olan bu imkanı kullanmamaları eleştiriye değer.Tecrübesizliğini yenmenin yegane şartı tecrübe olsa gerek.

Seçimlere gelince: Son gün ancak yapılabilen seçim, çalışmaları ve sonuçlarıyla bize dersler vermektedir.

İktidarda iktidar boşluğu vardır.

Muhalefette de otorite boşluğu vardır.

Oylama sonuçlarında, 285 delegeden, genel başkanın 121, diğer adayların 130-136 civarında oy almaları, iktidar boşluğunu gösteriyor. Demek aristokrat eğilimli işçiler bile sendikalizme güvenmiyor.

Köklü çözüm arayışlarının ülkemizde ne kadar yaygın olduğunun bir işareti olarak da bu durum olumludur. Sendikada iktidar boşluğunun oluşu, işçi egemenliğine bir çağrı anlamını taşır.

Muhalefet etmeye çalışan delegelerin görevi de bu olsa gerektir. Adayların karasızlıkları, acı çekerek ibret alacağımız en önemli noktadır.

Demek bilinç ve enerjisine güvenmeyenlerle "toplumsal çalışma" yapmak deveye hendek atlatmaktan zor. En basit "sendika iktidarı"ndan bile ürkenler gerçek demokrasi mücadelesinin ve iktidamızın parke taşı olamayacaklardır.

Seçimlerde boş oy atma taktiğine (!) gelince, iflas etmiş esnaf kızgınlığından öteye bir anlam taşımaz. Sen kendin iktidar olma, sonra kalk "kimse olmasın" öfkesine kapıl. "Boş oy" kullanmayı

tüm delegelere tatbik ettirsek kim kazanacaktı? İşçi sınıfının birliğini mi sağlıyoruz yoksa prensiplerimizi mi pazarlıyoruz?

Anlaşıyor ki "en küçük meselemizin dünya meselesine bağlı oluşu" gibi en basit toplumsal görevleri yapabilenler artık stratejik amacı kavrayanlar olacaktır. Ki, 1980 öncesinin olumsuzluğu da (kişi, zümre çıkarlarını işçi sınıfına taşıma) ancak böyle "zor" şartlarda temizlenebilirdi. Temizlensin ki, proleterya kendi teorisine kavuşabilsin.

Mart - 1987

Değerli Temsilci Kardeşlerim...

Sayın Konuklar...

Yüzyılımızın son çeyreğinde bir-kaç yıl kesitten sonra yeniden sendikalaşmış, Sendikamız bütün engellere rağmen; barajı aşmış, çoğumuzun sözleşmeleri imzalanıp, bizler de bu vesileyle burada toplanmış bulunuyoruz.

Hepinizi saygıyla selamlarım...

Bu ve benzeri toplantılarımız, kongrelerimiz maalesef yeterince değerlendirilmiyor. Dolayısıyla derin-çok yanlı yararlardan uzak düşülüyor. Toplantılarımıza gereken önemi verip, sıkılaştırmalı -yaygınlaştırmalıyız... Dar çekişmeler, karşılıklı suçlamaları bırakıp, Amaçları için Karar organlarına dönüştürmeliyiz.

Burada yaptığımız sözleşmelerle övünmek veya onları dar açıdan eleştirmekle hiçbir amaca ulaşamayız. Artık günümüzde meselelerimize Ekonomizm gözlükleriyle değil, Sınıfcıl gözümüzle bakmalıyız. Nedir meselelerimiz :

- Sendikaların yetki yetersizliği,
- İşsizlik korkusu,
- Pahalılık cenderesi,
- Çoluk çocuğumuzu yeterince geçindirememenin ezikliği.

Soruyorum size... Bu problem hangimizi etki altında bırakmıyor? Bir de o her gün aynı şeyleri görmenin, aynı işi yapmanın sıkıntısı eklenince bunaldığınız oluyordur. Böyle bunaldığımız ve moral gücümüzün azaldığı zaman düşünce yeteneğimizi zorlamalıyız. Metodlu düşündüğümüz zaman şu gerçeğe karşılırsınız; En küçük kişicil ve işyeri sorunlarımız, ülke ve dünya sorunlarına bağlıdır. Tekniğin başdöndürücü bir hızla geliştigi,

bütün ekonomi ilişkilerinin evrenselleştiği çağımızdan başkası beklenemez.

Dünyamız İkinci Cihan Savaşından bu yana 40 yıl kısmi bir "barış çağı" yaşadı. Türkiye'miz de bundan nasibini aldı. Bu "Barış çağı" biz işçilere ücret fazlalığı, sendikal hakların genişletilmesi biçiminde yansıdı.

Dünyada Barış-Yumuşama (Detant) bitti. Soğuk harp başladı. Doğal olarak bizim genişletilmiş haklarımız almak işverenin başlıca taktiği oldu. Bu saldırı taktiklerine karşı kadife eldivenlerle savunma yapmak, beyaz güvercinler uçurmak liberal ütopyadan da öte, liberal uşaklıktır artık.

Bu ekonomik krizlerini ve politikanın askercilleştiğini kendileri (OECD) şöyle dile getiriyor :

"Ekonomik büyümemizin İkinci Dünya Savaşından sonraki o emsalsiz yayılışı artık SONA ERMİŞ durumdadır. Çünkü savaşın sonra açılan Avrupa-Japon pazarlar doymuştur. Hatta Japonya ve Almanya'da sanayide şişerek pazar yarışında Amerika ile boy ölçüşür duruma gelmiştir. Bu ise ekonomik büyümeyi durdurmuştur."

Bizinkiler ise acıklı durumumuzu sık sık şu sözlerle dile getiriyorlar:

"Amerika,Avrupa hapsırırsa, Türkiye nezle oluyor"

Çok doğru: Nezleden de öte öldürücü gribe yakalanıyor.Çünkü petrolümüz, sanayimiz bütünüyle dışarıya bağlıdır. 3-5 milyar döviz bulmak için vanmızı, yoğunuzu ecnebiye yok pahasına satabilmek için, halkımızın gelirlerini iyice kısıyoruz. Ücret ve maaşları donduruyoruz. Dışarıya ucuza sattığımız mallar içerde bize ateş pahasına satılır oluyor. Türk Lirası her allahın günü Dolar, Mark karşısında devalüasyona uğrattılıyor. Cumhuriyetimiz kurulduğunda 1 Dolar = 90 krş. idi. 1980 başında 70 Lira idi. Şimdi 500 Liranın üzerinde tırmanıyor. Dışarıdan alınan makina ve petrol iç piyasada durmadan pahalılık yaratıyor. Faiz yarışı ile kolay para kazanmak tefecilik kışkırtıyor. Sanayi yatırım yüksek faizli krediler yüzünden bütünüyle imkansızlaşıyor. O zaman işten çıkarmaların ardı arkası kesilmiyor. Yeni iş yerleri açılmayınca yeni yetişen gençlik işsizlik

bunalımından "Yeni Dünya" arayışlarına giriyor.

IMF'nin yalan övgülerine rağmen ekonomimizin hızla çöküşünü günlük yaşantımızdan izleyebiliriz.

Değerli Kardeşlerim;

Günlük yaşantımızın, maddi bunalımları, manevi acıları artık herkesçe kabul edilen gerçekler haline gelmiştir. Özellikle Dünyamız soğuk savaşa girince Türkiyemiz de son beş yıldır ekonomide 24 Ocak kararları ile, Politika da 12 Eylül ile bu yapıya uydu. Bu Ekonomi politikada ise biz işçilerin ücretlerinde ki artış hızı kaplumbağa yavaşlığına çekilirken genel fiatlarda artışlar şahlandı. Ortalama ücretler beş yıldır %800-1200'u buldu, daha bulacağı da ilerde.

İşverenler; böyle bir ekonomi ilişkilerini devam ettirmek, sürekli kılmak için biz işçilere karşı şu veya bu araç ve teknikte üç türlü amaçları vardır.

-Korkutmak

-Bilinçsiz ve methodsuz bırakmak

-Teşkilatsız bırakmak

Korkutacaklar ki bilinçsiz ve methodsuz kalalım. Bilinçsiz kalalım kiteskilatlanmayalım.

-Biz de İşçilerin öncüleri olarak :

1) İlk İşimiz yılmamayı başarmaktır. Cesur hareket etmek şarttır. Korkunun ecele bir faydası yoktur. Bilakis korkaklık maneviyat çöküntüsüdür, kişinin ömrünü azaltır.

2) Bilinçli hareket edelim. İnsan olmanın yüceliği buradan kaynak alır. Bundan kendimizi mahrum etmeyelim.

3) Teşkilatlanalım ve var olan Teşkilatlarımıza sahip çıkalım. Milletlerin motorları teşkilatlardır. 1000-2000 kişi olan işverenlerin neredeyse 1000-2000 teşkilatları varken, bizlerin teşkilatlarımıza sahip çıkmamamız sıkıntı ve bunalımlarımızın sürekli olmasını istemektir. Kendi sürünme fermanımızın altına imza atmaktır.

Bu üç insançıl olayı birbirine bağlayan kişiler aramızdan çıktıkça; Milletimizin ekonomik kurtuluşuna öncü olacağız.

Değerli Kardeşlerim;

Artık ücret artışlarının kolaylıkla sağlanamayacağını hepimiz

seziyoruz. 1984-1985 için (sözleşmelerle alınan diyemiyeceğim) verilen %40 kadar ücret artışının şimdiden erimekte olduğunu, daha kötüsü işten çıkarmaların Kıdem Tazminatı Fonu ile daha da hızlanacağını her geçen yılın eskisinden çok daha kötü olduğunu çocuklarımız bile anlıyor. Çünkü onların da ihtiyaçlarını karşılayamıyoruz. Bütün bunlara rağmen;

Artık mücadelenin ücret mücadelesinden Milletin Refahı için toplumsal düzen mücadelesine kaydardığımız zaman, sıkıntılarımızın bunalımlarımızın kökünü kazırız. Bizden sonraki kuşaklara çocuklarımıza huzur mutluluk dolu bir ülke devrederiz. Gerisi boş aldatmaca ve hayallerdir.

Saygılarımla...
Mayıs - 1985

TÜRK ELEKTİRİK ENDÜSTRİSİ (TEE) İŞÇİLERİNİN OTOMOBİL-İŞ'DEN İSTİFALARININ ANLATTIKLARI

Türkiye Finans Kapitalının elebaşlarından KOÇ HOLDİNG'e bağlı Türk Elektrik Endüstrisi İşçileri Mart - 1987'de Sendikaları Otomobil-İş'den (neredeyse -hiçbir somut gerekçe ve talep belirtmeden) istifa ettiler... Şüphesiz ki bu olay Finans Kapitalin Metal işçilerine karşı yeni bir "HAÇLI SEFERLERİ" başlatacağının başlangıcı ve habercisidir. MAN-UZEL-PERPEKTÜP OERLİ-KON-ARÇELİK gibi gözde işyerleri daha önce istifa ettirilmişti... Bunları bir bütün olarak değerlendirdiğimizde düşmanın (Finans Kapitalin) pasif saldırı sözkonusudur... NEDEN?

12 Eylül saldırısının amacını bugün daha iyi "yaşayarak" anladık :

- İşçi sınıfının ve memurların ücretleri belli bir oranda donduruldu. Toplu İş Sözleşmesi yapmanın bir anlamı kalmadı.
- Küçük Esnaf ve Orta Sermaye karları Finans Kapitale aktarıldı.
- İhracata yönelerek -iç fiyatlar muazzam artırıldı.
- Üretim kesintisiz devam etti.
- "Anarşi ile Mücadele" adı altında esas toplumsal anarşi fazlasıyla yaratıldı.

Bu -görünüşte sessizce gerçekleştirilen uygulamalar devam ederken- İşçi Sınıfımızın en teşkilatlı bölükleri "yeniden sendikalaşma" problemi ile karşılaştılar ve sendikalaştılar. DİSK'in kapatılmasına (beklendiği halde) İşçi Sınıfımız neredeyse hiçbir tepki göstermedi. 60 yıldır biriken yapkın karakterden mi olacak?.. DİSK yöneticilerinin aristokrat zümre eğilimini fazlasıyla "eliyle tutup, gözüyle görmesinden mi olacak?" gerçeklik bu...

O zaman 12 Eylül yönetiminin İşçi Sınıfına sendikal önerisi "TÜRK-İŞ'e gidin" oluyordu. Metal işçileri bu seçeneği kabul etmediler. 100 bin üyeli TÜRK-METAL dururken, 10 bin üyeli Otomobil-İş'i tercih ettiler. Hem de akit sendika değilken...

T.E.E. işçileri de o bölüklerden biri idi. Hatta bölgesinde ilk defa teşkilatlanan Metal işçileri hiçbir politik hareketin yürün-gesinde değil, kendi sağduyusu ile bu "taktik mücadele"yi yür-ütmüştü. Dikkat ve ihtiyatlılığı sayesinde de çok önemli ka-yıplar vermemişti.

İşçi Sınıfının bu başarılı dikkatli-akılcı taktiğini izleyen Fi-nans Kapital karşı saldırıya geçip, MAN-UZEL-ARÇELİK-PERPEKTÜP gibi işyerlerini istifa ettirmişti.

Şimdi aynı saldırıyı Türk-Elektrik'te gerçekleştirdi. Daha doğrusu buna saldırı da diyemeyiz. Uzaktan sopayı gösterir göstermez ("İşten atarım ha!") işçi arkadaşlar istifa ettiler. Bu hemen "teslim oluş"un nedenleri nelerdir? Başka fabrikalarda nasıl bu duruma düşmeyiz? Esas problemimizdir.

1970-80 yıllarında İşçi Sınıfımız "Ekonomik Mücadele"nin fazlasıyla tadını almıştı. "Rahat iş, Fazla Ücret" için yapılan mücadelede DİSK'in görevini yapmadığını kimse iddia edemez. Bu yılların 1980 sonrasına etkisi :

1 - Vasıfsız kıdemli işçilerin ücretlerinin yüksek olmasını. 2 - Sendikaların hep "fazla zam" alabilen teşkilat olduğu yargısını beraberinde getirmiştir.

Her iki durumda "Yeni Sendikalar" için olumsuz etki yap-mıştır :

1 - Eski işçiler bu yüzden (fazla ücret aldığı için) "işten atılmamak" için mücadeleye gelemiyorlar.

2 - 1980 sonrası işverenler "İşgücünü katmerli sömürmek"i taktikleştirdiği için "yüksek zam" almak eskisi gibi kolay değil.

Böyle olunca yığın eğilimi "A Sendika ile B Sendika arasında ne fark var?" "Hangisine üye olsam, aynı sözleşme olacak." gi-bilerindendir. Özellikle Metal İşkolunda MESS ile yapılan GRUP SÖZLEŞMELERİ bu değerlendirmeye yol açmaktadır.

Bu genel olumsuzluk yanında Türk Elektrik İşçileri'nin 12

Eylül'de Grevde oluşları (Sözleşme yapamamaları) olumsuzluk yarattı. Komşu General Elektrik, o dönemde sözleşme imzaladığı için: Türk Elektrik İşçilerine 30-40 bin fark attı. Türk Elektrik işçileri her ay maaş aldıkça; greve tepki duymaktan -eski sendikalarına küfür etmekten geri durmadı. Kimi aristokrat sendikacıların grev zamanı "bey gibi yaşadığını" yakınlıkla anlatırlar. Bu tepkilerini OTOMOBİL-İŞ'in Temsilcilik seçimlerinde gösterdiler. (Eski Sendika yanlılarını seçmeyerek.)

İşveren bu zamanda bu tepkileri iyi kullandı. Hem de işçilerini kendilerine bağlamada (şimdilik) başarılı oldu. Devam, Mükemmel Devamı olanlara ÖDÜL (Buzdolabı-altın v.s.) vererek kişisel çıkarları, eğilimleri körükledi. Yeni aldığı işçilerin çoğunu (Trakya Karadeniz bölgesinde tanıdık seçerek) kendi yörüngesinde davrandırdı. Bu Amerikanvari yönetim biçimine karşı "dişe-diş" mücadele verebilecek kadro yaratılamadı. Bazı arkadaşların zorunlu ayrılışları, bir arkadaşı deniz kazasında kaybetmemiz, bir iki arkadaşın işten çıkarılması bu yaratılışa engel oldu. 104 kişi olabilmiş eski ileri işçiler ise, rahatlık beşiğine fazlaca uzandığından gerekli mücadele yaratılamadı.

İşveren eski işçileri "işten çıkarırım" korkusuyla, yeni işçileri tanıdık formalite -postabaşları ile yönetti. Özellikle KARAALLER gibi hemşeri teşkilatlarını yeterince kullandı. Ve kazandı (istifa ettirdi) Hemen peşinden TÜRK METAL'e üyelikler başlatıldı.

Peki Otomobil-İş yönetimin eksiği ne idi ve nasıl düzeltilebilir? Deyince :

1 - MESS ile 1980-88 Grup Toplu Sözleşmelerinde GREV KARARI'nı "Blöf olarak kullanmak.

2 - Üye aidatlarını arttırmak yanlış olmasa da üyelere haber vermeksizin onların onayı alınmadan arttırmak yanlış oldu. Devlet benzeri "tepeden kesinti" bu yıllar fazlasıyla tepki toplar. 500-1000 lirayı arayacak kadar yığınlar duyarlıdır.

3 - Toplu Sözleşme dışında hiçbir faaliyet yapılamaması OTOMOBİL-İŞ ile diğer Sendikalar arasında benzerlik yaratmaktadır. Salt seçim uygulamaları yetersiz kalmaktadır.

4 - Siyasi ayrılıklar kitlecil iş potasında eritilemediği için

gruplaşmalar sendikanın yani işçilerin birliğini bölmektedir. Bu duruma KOLLEKTİF ÇALIŞMAK imkansız hale gelmekte... Düşman bu durumdan yararlanmaktadır. Yenilgi kaçınılmaz hale gelmektedir.

5 - En önemlisi OTOMOBİL-İŞ Aşırı Merkezci konumdadır. Yığınları hareket ettirici DEMOKRATİKLİK sendikanın çok acil ihtiyacıdır. Biz merkezde elimizde "sendikal disiplin" sopasını tutarken yığınları işverenler yönlendiriyor. Bir gün Merkezimiz ile başbaşa kalırsak şaşmayalım.

Temmuz - 1987

KALE KİLİT GREVİNİN DEĞERLENDİRİLMESİ

Rekabetçi Kapitalizm dönemini andıran çalışma koşulları (onbaşı usulü postabaşılık, sürekli çalış komutu, tuvalet uygulamaları, izin durumları) ve açlıktan ölmeyecek kadarki ücret durumuna karşı KALE KİLİT İŞÇİLERİ'nin başlattıkları GREV bir ay sürdü veya sürdürüldü.

Tekniği geliştirme-insanı koruma yerine basit teknikle insanı taksitle öldürme çalışma biçimi genel olarak Türkiye'mizde geçerlidir. Ama KALE KİLİT'te bunun katmerlisi olmaktadır. İşverenin tekelci şirket olmayıp -kilit sanayiinde TEKEL oluşu bu azgın sömürü biçimine yol açmaktadır.

Toplu sözleşme görüşmelerinde, bu koşulları yumuşatmak UZLAŞMA'sı yaratılamayınca; kollektifçe alınan grev kararı ZOR'la "amacımızı dikta" ettirmek idi. Onyılların işveren hegemonyasına karşı geçici de olsa- işçilerin bu kollektif zoru gerçekten tatlı bir olaydır... %60 başarı desek de "tadı damağımızda kaldı" diyebiliriz. Altını çizerek belirttiğimiz "kollektifçe alınan grev kararı"nın bir kısım yöneticilerin kişicil değerlendirmeleri ile ortadan kaldırıldığıdır.

Güçler dengesini doğru hesap etmeden alınan "kaldırma" kararını yığınlara onaylatmak "zor içinde zor" olacaktı? "Yanlış hesap Bağdat"tan döner" sözü boşuna söylenmemiştir. Eğer "Sendikalizm"ın iğrenç bataklığında iyi saatte olsunların taktiği içinde görev yapmıyorsak, eğer dar grupçuluğun çıkar hesapları içinde "Sosyal Kör" olmamış isek, eğer salt kongre kazanmanın gaflet hesabı içinde değilssek, olayları objektif olarak ele alalım:

Yıllarca Vahşi Kapitalizm, gangster sendikacılar ve silahlı

milislerin baskılarına boyun eğerek "geçim kavgası" veren Kale Kilit işçilerini hazır teşkilatlanmış buluyorsunuz... Sendikalistlere kalsaydı, Kale Kilit'i çoktan iktidar sonrasına havale etmişlerdi.

Sizler de -bal gibi biliyorsunuz- mücadele ruhunu objektif koşullara teslim etmeyenler KALE KİLİT'te (teşkilatlanma öncesi ve teşkilatlanma zamanı) öncülük etmişlerdir. Bu öncü kıvılcımı ile birkaç ayda alevlenen işçiler, beklenmedik ani bir atakla OTOBOBİL-İŞ'e üye olmuşlardır. Hiçbir ilerici görünümü sendika; "teşkilat mayası"nı önceden bozmadığı için işyeri "kız oğlan kız"dır.

Birinci Toplu İş Sözleşmesinde; işçiler sendika olduğunu ve toplu sözleşme yapıldığını; etinde, kemiğinde, sofrasında hissetmemişlerdir. Buna rağmen asgari ücret düzeyinde kalan toplu sözleşmeyi "güç toplamak" olarak değerlendirmişler, işverenin sözleşme sonrası sevinç danslarını gazete ilanlarından okumuşlardır. Bu durumlar "teşkilat mayası"nın ekşime belirtileri olmuştur.

İkinci Toplu İş Sözleşme görüşmeleri aşamasında üyelerle ilişkiler, yapılan salon toplantıları, alınan KOLLEKTİF GREV KARARI Demokratik Sendikacılığa yakışan biçimde olmuştur. Üyeler Sendikanın "bir devlet örgütü", "bir şirket" değil, kendi teşkilatları olduklarını anlamışlardır. Bu geri bir işyeri için az kazanç değerlidir ve önemli bir aşamadır.

O göklere sıçrayan GREV KARARI'nın coşkusu bilinç olmasa da, ücret ihtiyacından kaynaklanıyordu ve zincire vurulmuşluğun "boşalış"ı idi. Aynı zamanda insiyatif-girişim ve kendi kendini yönetmenin farkına varışın muazzam memnuniyet ifadesi idi. Demokratik Sendikacılara burada düşen görev; bu KOLLEKTİVİZM'i beslemek... beslemek... yine beslemek idi. Bu yapıldı mı?

Dünyanın en iyi-en gerekli kararını da alsanız (ki toplu sözleşme öyle olmamıştır) yığınlarla birlikte başladı iseniz; yığınlarla bitirmek zorundasınız.

"Ben yöneticiyim. Bu işi profesyonel yaptığım için en doğrusunu değerlendiririm" mantığı Nasrettin Hoca'nın "bindiği

dalıkesmek" beyinsizliğıdır. Ve iki ucu da boklu bir deynek tutmaktır... Savunulamaz! Olumlu bir karar alsanız bile; kendi kendinizi "bir bilen" ilan ediyorsunuz. Ve yığın-üstü bir konuma çıkıp; "ucuz kahraman" oluyorsunuz. Ayıptır... Ayıp olduğı kadar 21. yüzyıla adım atarken sıkıcı gelmektedir. Burada görev, kendimizi tembelliğe mahkum ederek "ucuz kahraman" olmak değil, doğru kararımızı-çalışarak- yığınlara onaylatmak olmalıdır. Zafer sizin değil, ancak hepimizin böyle olur.

Eğer yanlış (olumsuz) karar almış iseniz; "allah günahınızı affetsin"dir. Hem.yığınların gücünü (teşkilat mayasını) bozmuş oluyorsunuz, hem de hatanızı "demogoji" ile savunmuş oluyorsunuz. Bu işverinin zemininde otlamaktır. İşverenlerin tek bir stratejik amacı vardır: İşçileri teşkilatsız bırakmak! Sizleri eleştirip "teşkilatın namusunu kurtarmak" isteyenlere cevabınız ise; hazırdır: İşveren adamı polis, ajan, provakatör, hain v.s.

Bu "teşkilat demek, ben demekim" kariyerizminin şaha kalkışıdır. Köylü tabiriyle "zingılım" biçimi düşeceğinizin göstergesidir. Nefis mücadelenize (mevki, mülk ve kişicil zevke hayır!) ve bilincinize güvensek bu değerlendirmenize katılacağız. Ama nerede?

"KENDİNİ BİLMEK GİBİ İRFAN OLAMAZ!

Mücadelenin işverenlere olduğı kadar -SARI SENDİKACILIK"ğa karşı olduğı söyleniyor... Söyler misiniz gangster sendikacılar hangi yetkilere dayanarak parazitliğini sürdürüyor?

"Yönetici olarak-toplu sözleşme yapma yetkisine dayanarak." Türkiye'de bu yetkinin kaldırılması Sarı Sendikacılığı kaldırmanın biricik yoludur. Kaldırmanın da biricik başlangıcı Demokratik Sendikacıların bunu tatbik etmeleridir. Amaçta içtenliğin ölçütlü nutuk çekmek değil, uygulamaktır. KALE KİLİT GREVİN'den BU DERSİ ÖĞRENMEK; olumsuzluğu olumluluğa dönüştürebilir.

Toplu sözleşmenin grev komitesinde ve üyelerden habersiz imzalanması OTOMOBİL-İŞ'in "demokratikliğine" gölge düşürmüştür. Bu gölge düşürmeyi ileri işçilere maledenler göl-

gelerinde uyuyorlar demektir. Uyanmazlarsa "Sınıfın Birliği" için geri çekilenlerin bir gün yay gibi atılışları karşısında "şok geçirerek" uyanacakları ortadadır.

SÖZLEŞMENİN İÇERİĞİNE GELİNCE :

Ekonomik grev; uzlaşmak için bir dövüş (mücadele) biçimidir. Yani bir nevi uzlaşmadır. Kullanılan zor tüm İŞÇİLERİN BİRLİĞİ'dir. Ama bu birlik, her gün inişli-çıkışı olabilir. Çünkü karşı düşmana zor kullanırken kendimiz de zayıflıyoruz. (açlığa itiliyoruz.) "Grev hastası" küçük-burjuvaların göremediği bu gerçeği ileri işçiler hiçbir zaman unutmamıştır. Ve en çok dikkat ettikleri bu nokta olmuştur.

Zor kullandığımız işverene gelince:

Kilit mamülünün kapılarda kullanıldığını biliyoruz. Kapılar iş binalarda kullanılıyor. İnşaat sektörünün hızı ve durgunluğu kilit talebini belirler. Şu dönem inşaat sezonuna girişimiz. Türkiye'nin toplu konut yapıları, İran-İrak savaşı bu talebin yükseleceğini gösterir. Yeni açılan kilit fabrikaları olmadığına göre KALE KİLİT'e talep fazlasıyla devam edecektir, ediyordu. İşveren de zor'un etkisi başlamıştı. GREV'i kırmak denemeleri boşa çıkınca "teslim olmadan" başka çaresi yoktu. Tatil sonrası görüşme isteği bunu gösterir. İlk görüşmede değil de, ikinci-üçüncü görüşmelede Toplu sözleşme imzalamak sendikaya tutkunluğu geliştirdi.

Birinci yıl 225 TL. zam olumlu ve yeterlidir. Ama ikinci yılda 225 TL. oluşu bu olumluluğu azaltmaktadır. 225 TL. gelecek yıla dek bugünün rakamıyla 125 TL.'sına düşecektir.

5 ay önceden birikmiş hakları 2 ay ertelemek sendikaya düşmezdi. Üyelerin aylardır biriken "toplu para özlemi" nasıl gözardı edildi?

"Toplu işçi çıkarmak yasağı" maddesini hukuken kabul ettirmek olumludur. Ama bu tek tek öncü işçileri çıkarmaya engel değildir.

Grev dönemi işverence işçilere verilen 30.000.-TL.sıbrüt hak, Türkiye İşçi Sınıfı için "örnek"tir. Ama işyeri için toplu paranın

uzatılma tavizine karşılık düşer.

rağmen, Toplu Sözleşme, Türkiye'de sözleşme ortalamasını yükseltmiş %40-%50 barajlarını parçalamıştır. Ama bu güç; yığınların yıllardır eziklik birikinin yarı atlayışıdır.

Sayın yöneticiler!

Dar grupçuluk illetine yakalanmasaydınız; grev dönemi stratejik görevlerde kullanılacak ileri işçileri "tecrit etmek" gibi işveren taktiğine düşmeseydiniz, grev komitesinde Sezar'ın hakkını Sezar'a verseydiniz ve yığın için-yığın onayı ile Toplu sözleşmeyi imzalasaydınız; Sendikamızın saygınlığı nasıl olurdu?

Hiç düşündünüz mü???

Mart -1987

İŞÇİ SINIFI MÜCADELESİ ve AÇLIK GREVLERİ

Ülkemizde önceleri cezaevlerinde eylemleştiren giderek öğrenci, gençlik, ileri işçiler ve sendikacıların da benimseyip uyguladığı "açlık grevleri"ni değerlendirmek gerekiyor.

Bilinç ve inancından dolayı "mahkum" olmuş arkadaşlar çaresiz kaldıkları (bütün savunma ve saldırı olanakları ellerinden alındığı için) "direniş eylemi" olarak başvuruyorlardı ve başvuracaklardır.

12 Eylül'den sonra ülkemizin "açık cezaevi" olduğu söylense de İşçi Sınıfının "sınıf olarak grev", öğrenci gençliğin "kitlecil boykot" gibi mücadele biçimleri dururken öncülerinin kişicil açlık grevleri yapmaları "çaresiz bir çare" (Mücadelesiz bir mücadele) olarak kalmaktadır. Desteklemek-hatta 100'lerce kişi olarak yapmak gerekebilir. Ama neden ve nasıl bir duruma düşürüldüğümüzün bilincine vararak.

İşçi Sınıfının mücadele biçimleri KOLLEKTİF'tir. Neden bu gücü hareket ettiremiyoruz?.. İşçi Sınıfının "pasif", gençliğin "eylemsiz" olduğunu kimse iddia edemez.

Bilakis tarihimiz bu iki sosyal kümemizin mücadeleleriyle örülüdür.

Şimdilik kitleler "kollektif eylem" biçimlerine önyargılıdır: Yapılan mücadelelerin yenilgi ile sonuçlanması ve müsrifçe kullanılması bu duruma yol açmıştır. Altmış yıllık pratiğimizin Teori-Parti-Yığın bağıyla taçlandırılmaması yenilgi ve müsrifliğin başlıca nedenidir.

İşten çıkarmaları ve 13. maddeyi protesto için yapılan açlık grevlerinin amacı "kamuoyu oluşturmak!"

Oysa biliyoruz ki, kamuoyu olgun olarak oluşmuş (Ajitas yon-Propaganda miladını doldurmuş)

Artık gereken fazlasıyla teşkilat biçimleridir. Açlık grevlerinin bu konuda yararı hiç yoktur. En büyük işlevi "durum değerlendirmemizi" doğru olarak anlatmakta yatıyor. Açlık Grevleri Strateji içinde Taktik (Ricat, Savunma-Saldırı) değildir.

Taktik içinde taktik olabilmesi için "kitlesel güç" olması gerekir. Kitlesel güç olsa bile düşmana güç kaybettirecek durumu yoktur. Bütün "kabul" ve "gerekli" eğilimimizi zorlasak bile yaygınlaştırılırsa "taktik boşluğu"na varacak mücadele biçimidir. Taktik boşluğunun siyasi konağı ise: Ütopizm'dir. Daha samimi-yiğit ütopikler "kendilerini yakarak" düşmana saldırıyordu. Yeni dönemde zayıf ütopizm; kendisine saldırarak mücadele ediyor. Lütfen kendi organizmamızla mücadele etmekten vazgeçelim. Açlık grevlerinde "patinaj" yaparsak düşmanı kendimize kıs kıs güldüreceğiz.

Türkiye'nin Devrimcileri! Cezaevleri dışında Açlık Grevlerine son veriniz!

Mart - 1987

ÇELİK-İŞ'DE NELER OLDU?

Metal iş kolunda üye sayısı %10'u geçmiş (hakikaten geçmiş) sendikalardan biri de ÇELİK İŞ sendikası. Özdemir-İş gibi naylon üyelerle değil de gerçek üye sayısı ile %10 barajını aşmış. Devlet sektörüne dayalı bir sendika. Özellikle Iskenderun-Karabük Demir Çelik fabrikalarında aktif sendika oluşu gücünün yarısı.. Ereğli Demir Çelikte Otomobil İş'e karşı "sarı sendika" görevini sürdürüyor. İstanbul'da bile 10 bine yakın (8 bin civarında) üyesi var. Özel sektörde genellikle vahşi (tekel dışı) kapitalistlerin işyerlerinde örgütlü. İşçiler için değil tabii. (İstanbul şubesi gibi aile şirketi niteliğinde) Yöneticilerin işverenle ahbablığı kadar olsun üyelerle bağı yok. İşte bu ihtiyacın ürünü olarak Çeliş İş üyesi işçiler şube tarihinde ilk kez- gerçekten muhalefet ettiler Yönetime talip oldular. Ama yenildiler. Bu onların yok edildiklerini anlatmaz. Tersine bizlere en geri sendikalarda bile çalışılabileceğini anlatarak karamsarlığa kurşun sıkarlar. Neden ve nasıl yenildiler? 1986 Şubat ayında MUHALEFET fikrinin hemen ardından muhalefet öncülerinden iki kişi Korçelikte işten adıldılar. Bu fazla güç kaybı olmaz. Tersine arkadaşların daha aktif çalışmasını sağlar. Ama muhalefetin doğuştan bir günahı vardır. (o günah işlenmezse o doğum olmayacaktır türünden) Eski yönetimin suyunu sıkıp posasını attığı bir kişiyi başkan adayı yaparlar. Bu fabrika ilişkilerine geçtikçe daha iyi anlaşılır. İtiraz edilen yerlerde başkan adayı savunulmadan "geçici" diye ikna edilir. Ama bazı işyerleri onaylamaz. İstanbul'da merkez tepkisi olduğu için "merkezci" karalaması başlatılır. Merkez ile taktik için ilişki kurulacaksa da bu korkudan vazgeçilir.

Altı ay içinde tüm iş yerleri temsilciler ve öncüler nezdinde taranmıştır. Ülkemizde medeniyetlerin fazla batıp çıkması ve 60 yıldır proleteryanın yenik (fazla yapkın) karakterde biçim-

lenişi "gelene ağam gidene paşam", "her sakala bir tarak" eğilimini geliştirmiştir. Özellikle politik alkanışların olmadığı fabrikalarda "halet-i ruhiye" de bu durum egemendir. elik İş'in örgütlü olduğu çoğu işyeri de bu durumdadır. Çalışma yapan arkadaşlara her gittiklerinde "sakallarına bir tarak" alınmıştır.

Arkadaşların topik iyi niyetli değerlendirmeleri (canları öyle istediği için) bu gerçekliği kavratamamıştır. Sınıfa skolastik bağlılık ise bu durumda "objektif körlük" yaratmıştır. Bu ise ukala bir derginin değerlendirdiği gibi "g abartmasına" yol açmıştır. Buna rağmen kongre yaklaştığı işin ciddiyyetini şube ve merkez yöneticiler iyice anlamış ve "kutsal ittifak" yapmışlardır. Artık iş tüzük kanun ve insan avlama yöntemlerine oyunlarına kalmıştır. Muhalefetin etkin olduğu 22 işyeri Kadıköy şubesine kaydırılmış bu sayede GAMAK gibi 30 delegelik bir işyerini de almışlardır. Bu ise muhalefetin kesin yenilgisini getirmişti.

Özetle sarı sendikacılar + işveren + kanun boşlukları + zayıf ruhu işçiler ittifakı muhalefeti başarısız kılmıştır. Bunun yanında muhalefet edenlerin tecrbesizlikleri ve bir türlü sendika içlerine tamamen angaje olamamaları yani onlarca işten biri olarak çalışmaları yürütmeleri yenilginin başka nedenleridir. Saldırı denilen taktik, onun üstünde mızraklaşmakta başarılı oluyor. Arkadaşların sözkonusu çalışmadan ıkartacakları ders bu olmalıdır.

Mart - 1987

KAZLIÇEŞME DERİ İŞÇİLERİ GREVİNİN ANLAMI VE STRATEJİK ÖNEMİ

Türkiye sanayinin yarısı İstanbul'da kuruludur. Dolayısıyla Türkiye İşçi Sınıfının yarısı İstanbul'da barınmaktadır. İstanbul'un semtleri içinde ZEYTİNBURNU; Deri, Tekstil-Metal işçilerini yoğun olarak barındıran işçi semtidir.

Zeytinburnu; Bozkurt, Aksu, Narin gibi büyük tekstil işletmeleri, Türkiye sanayinin ve Metal Sanayinin merkezi: Topkapı, Kazlıçeşme Deri Sanayi gibi işyerleri ile çevrilidir. Nüfusu; 250.000... Bu nüfusun ezici çoğunluğu yukarıda andığımız işlerinde çalışır. İşçilerin çoğu: Erzincan, Tunceli, Bingöl, Muş gibi bölgelerden göç etmiştir. Şu an grevde olan DERİ İŞÇİLERİ'nin çoğu Erzincan-Tunceli kökenlidir.

Bu anlamda DERİ İŞÇİLERİ GREVİ stratejik bir noktada geçmektedir. Deri işçilerinin kökeni; Kürt aşiret toplulukları olduğu oranda, mayaları mücadelecilik, yiğitlik, fedekarlık ve kolektivizm ile yoğrulmuş, dolayısıyla MODERN İŞÇİ SINIFI MÜCADELESİNE daha içten-daha gözükkara girmişlerdir.

GREVİN DOĞUŞU ve GELİŞİMİ:

12 Eylül sonrası Türkiye'de grev yapmak "Ekmeek Aslan'ın Ağzında" türünden... Grev yerlerinde GREVCI İŞÇİLERİN TOPLANMASI- bile YASAKTIR. Bu yasaklar zincirinin hangi halkalardan oluştuğunu açıklasak, o kadar uzun olur ki, başka bir konu açıklamaya yer kalmaz.

Çalışma şartlarının -tek kelimeyle- "Taksitle Ölüm" sunduğu DERİ İŞÇİLERİ'nden bu yasaklara uymak beklenemezdi.. Her gün vücudunun canlı organlarının-hücrelerinin bir kısmı yıkıma

uğrayan Deri İşçilerinin ücreti ne idi?..

Aylık: 45.000-60.000 arası.

Bu ücretlere ilave olarak işveren; aylık ücretler brüt 1. yıl: 39.000 TL., II. yıl 39.000 TL. veriyordu.

Genelde, 1980 sonrası; Türkiye işveren Sendikaları Konfederasyonu (TİSK) %40 üzerinde ücret zammı vermemeyi prensipleştirmişti...

Deri işçileri bunu kabul etseler aylık ücretlerine ortalama 25.000 TL. zam demekti. (Bununla ancak 7 Kg. peynir alınabilir) Körpe çocuklarını acımasız-azgın kapitalizmin dişlilerine "genç işgücü" olarak sunsalar bile geçinmek-yaşamak olası değildi.

Artık Deri İşçilerin önünde tek yol kalıyordu :

TALEPLERİNDE MIZRAKLAŞIP-GREV SİLAHINA SARILMAK!!

Bu talepler:

1-Birinci yıl: günlük ücretlere 2500 TL.

İkinci yıl günlük ücretlere 3000 TL.

2-Ödenen yıllık ikramiyenin devamı.. ('4 ikramiye')

3-Yıllık 4 ton kömür yardımı..

4-35.000 TL. izin dönüş harçlığı, aylık 1500-2000 TL. çocuk tahsil yardımı. Evlenme Yardımı: 75.000. Doğum Yardımı: 30.000, Akraba Ölüm Yardımı 50.000.. Askerlik Yardımı: 75.000

5- Üyenin normal ölümü halinde yakınlarına 150.000 TL.

İş kazası ve meslek hastalığı halinde 750.000 TL. yardım.

6- Her ay erzak yardımı, 20.000 TL.lık.

7- Yıllık iki çift ayakkabı, 1 Adet deri mont yardımı.

8- Bayram Harçlığı 50.000 TL. (Yılda iki defa)

9- Bir yılını dolduran üyelere her yıl 60 günlük ücrettutarında yıpranma primi.

Bu rakamların: Üretilen malların değeri karşısında "devede kulak" olduğunun bilincinde olan DERİ İŞÇİLERİ; taleplerini sadece ücret zammı ile sınırlamadılar :

1) 40 SAAT HAFTALIK İŞ ZAMANI..

2) Yıllık izinlerin BİR AYA çıkarılması..

3) Hergün 15'er dakika olmak üzere 2 defa DİNLENME gibi köklü insancıl taleplerini öne çıkarıp, Türkiye İşçi Sınıfı için "örnek" oldular.

Bu taleplerin yığın psikolojisinde "birlik" kabarışı yaptığı günlerde, Deri İşçileri: 16 yaşındaki Muharrem YEŞİLYURT'un gencecik vücudunun işkazasında parçalanışı ile sarsıldılar.. Buna karşı yapılan yemek boykotları, mesai kalmamalar yetersiz kaldı.. Kazlıçeşme'nin çamurlu sokaklarında "Katil İşverenler", "Yaşasın İşçilerin Birliği" parolalarını kollektifçe haykırarak birlikte-tepkilerini dile getirdiler. Bu: 12 Eylül sonrasının ilk izinsiz İŞÇİ YÜRÜYÜŞÜ'dür. Bu haykırışlar, nice siyasi ahmak ve korkakların tıkanan kulakların açmış, bunun yanında "mahkum" edilmiş ve "mülteci" konumuna düşürülmüş arkadaşların inançlarına canlılık getirmiştir. Bu gelişmeler sonucu: 24.6.1987 tarihinde 33 işyerinde grev uygulamasına geçilmiştir.

İşverenler buna karşılık 30.6.1987 tarihinde tüm bağlı işyerlerinde LOKAVT ilan etmiştir. Grevikırmaya, işçilere gözdağı vermeye yönelik bu saldırıya karşılık Deri işçileri-Lokavtın uygulandığı gün Miting ve yürüyüşle cevap vermiş: "Lokavta Karşı Omuz Omuz", "Yaşasın İşçilerin Birliği" "Kahr olsun İşverenler", "Grev Hakkımız Söke Söke Alırız" parolalarını atarak Kazlıçeşme ve Zeytinburnu sokaklarında ikinci kez birliklerini göstermişlerdir.

İşçilerin bu kararlılıkların ve birliğini devam ettirmek için TÜRKİYE DERİ İŞ SENDİKASI 3500 üyesine aylık 25.000 TL. Yardım vermeyi kararlaştırmış ve uygulamaya geçmiştir.

14.8.1987 tarihinde de kalan 85 işyerinde grev uygulamasına geçilmiştir. Yine bu grev uygulaması da "Grev Hakkımızı Söke Söke Alırız", "Yaşasın İşçilerin Birliği" parolalarıyla ve yürüyüşle taçlandırılmıştır.

SONUÇ OLARAK: DERİ İŞÇİLERİ GREVİ :

1- Salt ekonomik taleplerle sınırlı değildir. Dolayısıyla Ekonomizm'i iş içinde aşmıştır.

2- Yapılan Toplu Sözleşme görüşmeleri ve grev kararı tüm işçilerle BİRLİKTE alındığı için Sendikalizm'i öldürmeye yönelik ileri önemli adımlar atmıştır.

3- Yapılan 20 Şubat 1987 tarihli Toplu Sözleşme Taslak Hazırlama Toplantısı, 24 Mayıs 1987 tarihi Grev Kararı Toplantısı, 30 Temmuz 1987 tarihli Grev Devam toplantılarına üye çoğunluğu katılmış: Tüm yapılacak işler -fiiliyatta "Demokratik olarak karar altına alınmıştır."

4- 12 Eylül sonrası Ricat'a çekilmek zorunda kalan işçi sınıfı taktiği, pasif savunmaya geçmiştir. Bu geçişi kitlecil olarak gerçekleştiren Deri İşçileri olmuştur...

Dolayısıyla "Politik Hükümlülere Özgürlük" "İdam Cezalarının Kaldırılması" gibi siyasi talepler ancak böyle kitlecil mücadelelerin başarısına bağlıdır.

5- Grevin gidiş seyri Deri işçilerinden yanadır. İşverenlerin iki aylık direnç dönemi vardır. İki ay sonra fazlasıyla başlayacak olan kürk, süet, deri giyim taleplerini kim karşılayacaktır?..

Türkiye'nin başka bölgelerinde Deri Hammadde üretim olmadığına göre: "Teslim olmak" işverenlerin alın yazısıdır.. Bütün mesele grevci Deri işçilerinin zorunlu ihtiyaçlarını birkaç ay karşılamaktır.

Bu da tek başına Deri-iş Sendikasının kaldıracağı yük değildir.

Türkiye'nin ilerici, devrimci ve demokratları Deri işçilerine maddi desteğinizle güç veriniz!

Yaşasın İşçi Sınıfının Birliği...

Yaşasın Sosyal Kurtuluş Mücadelemiz...

Eylül - 1987

II. BÖLÜM

EKONOMİK MÜCADELEMİZİ SİYASİLEŞTİRME GÖREVİMİZ ve 1 MAYIS

Ulusal ve sosyal kurtuluş mücadele tarihlerinde hiçbir gün 1 Mayıs boyutunda evrensel bir yaygınlık kazanamamış işçi kitlelerince tutulmamıştır. Bunda işçi sınıfının haleti ruhiye olarak "KENDİSİ İÇİN SINIF" olma aşamasında bulunduğu rolü vardır.

Sosyalist ülkelerde 1 Mayıs'lar yıllık kitlesel Açık Hava KONGRELERİ olmaktan uzakta, tören-bayram gösterişleri içinde geçmektedir. Geri kapitalist ülkelerde politik ve sosyal uyanışın etkeni olması bakımından "1 Mayıs"lar mücadele günü bakımından büyük taktik öneme sahiptirler. Geri ülkelerin ilerisindeki ülkelere birisi TÜRKİYE İŞÇİ SINIFININ unsurları olarak "1 Mayıs"ı tarihsel-evrensel ve taktik bakımdan bilince çıkarmak gerekiyor.

İŞÇİ SINIFININ MÜCADELE TARİHİ ve 1 MAYIS

Sınıf olarak işçi sınıfı:

Genel insanlık tarihi 500 bin yıllık alet kullanma ve toplumsal düzenlerinin birikimi üzerinde 16. yüzyılda İngiltere'de kapitalizmin doğuşu içinde oluşmuştur. Bu oluşumun (modern işçi

sınıfının) ilk kuşakları serf-maraba-esnaf-köylü geleneklerini taşıdıkları ölçüde teşkilat ve mücadele yapılarını geliştiremediler. Ağa-bey-efendilerine bağıllık geleneklerin fabrikalara taşıyıp, işverenlere karşı bağımlılık gösterdiler. Bunu fırsat bilen işverenler gün doğumundan gece yarısına kadar (16-18 saat çalışma zamanı) içinde işçi sınıfının kanlarını, canlarını en vahşice, en hoyratça sömürerek sermaye birikimi sağladılar. Bu sermaye birikimi ve rekabetçi kapitalizm güdülerini, işverenleri muazzam makinalaşmaya yöneltti..

16-18 saat makinalarla boğuşmak zorunda kalan işçi sınıfı, yoğun makinalaşmanın "işsizliğe yol açabileceğini" zannederek: İLK MÜCADELE BİÇİMLERİNİ makinaları kırarak başlattı. Verilen ölüm cezalarına rağmen 18. yüzyılın sonuna dek makina kırmak eylemleri yaygın olarak yapıldı. Bu eylemler sayesinde işçi sınıfı düşmanlarının makinalar değil, işverenler ve siyasi iktidar olduğunu anladı. Bu anlayış prosesinde savunma örgütleri olarak sendikaları, mücadele biçimleri olarak grevleri keşfetti. İşçi sınıfı: Derebeylere karşı yapılan 1648 İngiliz, 1789 Fransız Devrimlerinde, (birtaraftan o dönem ilerici olan) İşveren cephesi içinde yer alırken, diğer taraftan kendi bağımsız embrionlarını oluşturmaktan geri kalmadı.

19. yüzyılın başlarına dek ancak "kendisi için sınıf" olabilen işçi sınıfı güneşin altında yerini almaya başlayarak: 1819-1824-1825 Büyük grev dalgalanmalarını başlatıp, peşinden Çartist siyasi hareketlerle parlamenter mücadele biçimlerin geliştiriyor.

Ancak 300 yıldır ekonomik-politik gücünü geliştirip-perçinleyip tekelci yapıya geçen İngiliz işverenleri dünya çapında sömürge çapullarını başlatıp, kendi işçilerine tüketim-üleşim payı vererek susturabiliyor. İngiltere işçi sınıfının ekonomik bencillığe kapılışı, militan-politik mücadeleye engel olduğu gibi, Marks-Engels'in de ideolojik-dehacıl yaratıcılığına, eşit komünadaşlığına ulaşamıyor. Dolayısıyla işçi sınıfının politik mücadele merkezi Fransa oluyor. Daha 1832 Haziranı'nda ve 1834 Lyon'da Fransız İpek işçileri "çalışarak yaşamak ya da vurularak ölmek" devrimci şiarları ile mücadeleye gözükara

atılabiliyorlar. 1830 Blanqui taraftarı bir ayaklanma, 1844 Paris dölgerleri ve marangozların politik grevleri, 1846'da Saint-Etinne'de madenci grevleri, Fransız işçilerinin mücadele dalgasının yüksek dorukları... Fransız işçi sınıfı bu dorukların üzerinde 1848 Devrim zorlaması yapıyor. 1848' Devrimi ve bunun korkunç yenilgisinden sonra bile 20 yılda toparlanıp 1871'de yeniden şahlanıyor ve Paris'i düşürüyor. 73 gün Komün iktidarı olarak varlığını sürdüren İşçi Devleti, Fransız-Alman işverenlerinin korkunç-hain katliamı ile yeniliyor. 30 bin şehit, bundan fazla yaralı ve sürgün kaybı veren Komün pratiğı, BARİKAT SAVAŞLARI ile ekonomik ve politik mücadele seviyesini YÜKSEK POLİTİK MÜCADELE seviyesine çıkarabiliyor. Bu "KAHRAMANCA GÖKLERE ATILIŞ"ın üzerinde :

- Her türlü devlet görevlilerinin halk tarafından seçimi,
- Seçilip de görev yapmayanların görevden geri çekilmesi,
- Parasız eğitim, kilise ile devletin ayrılması, sürekli ordunun kaldırılması, belediyelere özerklik gibi benzersiz ve eşsiz demokratik yönetim örneğı oluyor.

100.000'den fazla elemanını düşmanına kaptıran Komün pratiğı, bu acı yenilgilerinin sonucunda :

- Başkent dışında işçi ve köylüleri örgütlemek ve devrime kazanmak gereğini,
- Ele geçirilen iktidar gücü ile düşmanı saldırılarla "imha" etmek zaruretini öğretiyordu.

Paris Komünü yıllarında Avrupa İşçi Sınıfı çalışma saatini 10 saate dek düşürmek ve parlamenter mücadele olanaklarını kazanmış oluyordu.

AMERİKAN İŞÇİ SINIFI MÜCADELESİ ve 1 MAYIS

19. yüzyıl içinde Avrupa'yı mücadele dalgalarıyla sarsan İşçi sınıfının sosyal varlığı Amerika'da kapitalizmin girişi ve gelişinde yeni oluşuyordu.. İşçisınıfının sosyal gövdesini oluşturan

- 1) Amerika'ya göç eden Avrupa'lı göçmenler,
- 2) Yerli komün gelenekli halk.

3) Kadın ve çocuk işçiler oluyordu. Amerikan vahşi kapitalizmi kadın işçi sömürgeciliğinin karşılığını 8 Mart 1857'de 40 bin kadın işçinin başlattıkları tutkun grev protestosu ile alıyordu. Çalışma koşullarının düzeltilmesi ve kısaltılması amacıyla DOKUMACI KADIN İŞÇİLERİN GREVİ 8 saat çalışma hakkını almasının (1 Mayıs olayının) başlangıç mayası oluyordu. Böylece Amerikan işçi sınıfı mücadeleye makina kırmak eylemlerinden değil de, ÇALIŞMA SAATLERİNİ DÜŞÜRMEK eylemlerinden başlıyordu.

1865'lerde Kuzey-Güney savaşı olarak adlandırılan "İÇ SAVAŞ"ta Amerikan işverenleri Burjuva demokratik devrimlerini başardılar. Demokratik Devrim'in mücadele terleri kurumadan mücadele bayrağı işçi sınıfına geçti. Demiryol ve maden işçileri bu bayrağın ilk taşıyıcıları oldular. 1877 Demiryolları grevi ülke çapında grevlerin yaygınlaşma kıvılcımı oldu. Hınc duygularına kapılan işverenler 12 grevci işçiye katletmekle mücadeleyi söndürmek istediler. PINKERTON denilen özel vurucu timler örgütleyerek öncü işçilere "katliam gözdağı" verdiler Bu önlem ve saldırılar Amerikan işçi sınıfı mücadele dalgasını yükseltmeye yaradı. Ütopik Konağın temsilcileri konumundaki Emegın Şövalyeleri'nin üye sayısı 1878'de 10 bin, 1878'de 100 bin, 1885'de 100 bin 86'da 700 bin'e ulaştı..

Liberal Sendikalizm zemininde dövüş yürüten Amerikan İşçi Federasyonu'nun reel politik (günlük gerçekçi) yöneticileri 1884 Ulusal Kongresinde 1 Mayıs 1886'dan itibaren 8 saat'ten fazla çalışmayı kabul etmemek kararını aldırınmaları, o günden sonra mücadelenin bu konuda mızraklaşmasını sağladı.

"8 saat iş, 8 saat dinlenme, 8 saat canımız ne isterse!" AMACINDA BİRLEŞEN işçi sınıfı grev, miting ve yürüyüşlerini çığ gibi büyüttü. 1886 1 Mayıs'ında grevci sayısı 350 binlere ulaştı. İşyerlerinin çoğunda 8 saat çalışma süresi kabul ettirildi. Bu atlayış hızından paniğe kapılan, Paris Komünü tecrübesinden de ders alan Amerikan işverenleri daha mücadelenin yaygınlaşması başlangıcında saldırılarını başlattılar. Grev-yürüyüş-miting eylemlerini bastırmak için yeniden PINTERTON'ları ve resmi polis kuvvetlerini olağanüstü şekilde artırdılar! Hareketin merkezi

ŞİKAGO ve hareketin önderlerini imhaya yöneldiler.

3 Mayıs 1886 günü önceden lokavta gitmiş olan Mc Cormick Havester Şirketi'nin işçileri, grev kırıcılarının çalıştırılmasına karşı protesto gösterisi düzenleyince polis ateş açarak 6 kişiyi öldürdü.

4 mayıs günü polisin bu vahşetine karşı düzenlenmiş protesto gösterisine karşı daha vahşi, alçak ve ahmakça kundaklama tertiplendi :Bir kiralık işveren köpeği tarafından atıldığı belli olan bombalama miting bitiminde bir polisin ölümü ile sonuçlanınca, mitingin ev sahibi ve konuşmacısı konumundaki işçi önderleri (Albert Parsons, August Spies) alandan başka bir toplantıya gittikleri halde suçlandılar.

Bu "bombalama" üzerine Şikago'yu savaş alanına çevirdi polisler.. Pinkertonlar çılgınlar gibi savuruyorlardı kurşunları. Bir işçi tulumlu görmeleri yeterliydi. Vurulan, yaralananların, sokakta sürülerek tutukevlerine çekilenlerin haddi-hesabı yoktu. Polisler hınçlarını alamayınca gece yarısı işçi semtlerine çakal sürüleri gibi daldılar,coplarını, silahlarını ateşlediler sabahlara dek, bu yıldırım operasyonlarla işçilere mücadeleyi tövbe ettirmek istediler.

Tutuklanan işçi önderlerinin "suçluluklarını" 1,5 yıl bıkmadan usanmadan en yalancı, en kural tanımaz en kahpece sürdürdüler. En sonunda 4 işçi önderini idam, bir işçi önderini idamından bir hafta önce bombalayınca rahat edemedi Amerikan parababaları.

Olayın bir provakasyon ve düzmece olduğunu bizzat İllinois Eyaleti (Şikago'nun bağlı olduğu eyalet) valisi Pete Altgeld açıkladı, mahkeme cezalı sanıkları da serbest bıraktı. Amerikan parababaları bu kez Namuslu Vali Pete'yi tecrit etmek için kural tanımaz, iftira bombardımanlarını başlattılar, ikinci kez seçilmemesini sağlayıp halk gücünden tecrite mahkum edip, psikolojik yalnızlık içinde öldürdüler.

Şikago davası yıllarında sanık üyelere karşı dayanışma ve sahiplenme göstermeyen Emegın Şövalyeleri örgütü çöktü.

Amerikan işçi sınıfının da aristokrat-ekonomik hastalığa tutuluşu, mücadelenin prosesini inişe geçirdi. Ancak 1 Mayıs

ve Önderlerinin Kurbanlıkları çoktan evrenselleşmişti.

1 MAYIS'IN EVRENSELLEŞMESİ

Amerikan İşçi Sınıfının geliştirmiş olduğu 1 Mayıs Eylemlerinin haklılığı, Amerikan tekellerinin "kural tanımaz" taktikleri, 1 Mayıs kurbanlarının davasına bağlılıkları ve kahramanlıkları, 8 saat çalışmanın işçi sınıfının genel çıkarına uygunluğu 1 Mayıs Olayı'nın evrenselleşmesini beraberinde getirmiştir. Daha 1890'da İkinci Enternasyonal, kongre kararıyla "1 Mayıs"ı Evrensel gün olarak kabul etmiş, 1891'de Rus işçileri eylemleriyle 1 Mayıs gününe sahip çıkmıştır. İkinci enternasyonalin başlangıç olarak böyle bir "Evrensel gün" önermesi ve kabul etmesi olumluluk olmasına rağmen, 1900 sonrası "1 Mayıs"ları günah çıkarma ve evcilleşme gösterilerine dönüştürmektedir.

Rus İşçileri 1905 Devriminde "8 saat iş ve silah" PAROLASI İLE 1 MAYIS'LARI DEVRİMCİLEŞTİREREK 1 Mayıs'ları Avrupa İşçi Aristokrasisinin elinden kurtarmıştır.. Böylece "İKİ BİR MAYIS" zıt kutuplarda evrenselleşmeye başlamıştır. Özellikle EKİM DEVRİMİ'nin iktidar başarısı bu ikiliğin kutuplaşmasını billurlaştırmış devrimci akımlar ile reformist sendikalar Bir Mayıs'ların eylem öncülleri olarak ayrıışmışlardır.

BİR MAYISIN DEVRİMCİLEŞTİRİLMESİ

Bir Mayısın devrimcileştirilmesinin mihenk taşı: İŞÇİ KİTLELERİNİN BİLİNÇLİ OLARAK KENDİ EYLEMLERİYLE FİNANS KAPİTAL DİKTATÖRLÜKLERİNE KARŞI DÖVÜŞMELERİDİR. Biricik devrimci sınıf: İşçi sınıfı mülkiyet ve yönetim biçimlerini patlacak güç ve potansiyeli taşıdığı için ve bizzat Bir Mayısın sahibi konumunda olduğu için hak sahibi durumundadır. Her türlü "vekil" eylemler asıl özgüce hizmet ettikleri, ona ulaştığı ve güven verdiği ölçüde değer taşırlar.

Türk-İş'in Kongre kararıyla 1 Mayıs'ı kabul etmesi ve işyerlerinde bildiri okutma uygulaması işçi sınıfına evcil tuzak olduğu

oranda Finans Kapital taktiği olmuştur.İşçi sınıfımız bu tuzağa başlangıç konağında düşmeyerek ÜRETİMİ DURDURMA EYLEMLERİYLE kendi eylem biçimini yaratmıştır. Önümüzdeki yıllar bu eylem biçiminin hazmedilmesi ve en yakın fabrikaların "birleşik sokak eylemleri" sınıfın determinizmine uygun taktik adımlardır..

"YAŞASIN KİTLELER... YAŞASIN TAKSİM ALANI.. YAŞASIN TAŞ" parolası bölgesel sokak eylemlerinin başarısı üzerinde canlı-kitlecil pratiğini bulabilecek, siyasi akımların varoluş taktikine yabancı kalmayacaktır.

İŞÇİ SINIFININ 1990 BİR MAYIS"DA MÜCADELE DALGASI

İşçi sınıfının ekonomik mücadelesini "siyasileştirme" görevimizin ne denli olgunlaşıp-hazır potansiyel hale geldiğini- 1 Mayıs 1990 EYLEMLERİ bir kez daha gerçekçi bir biçimde gösteriyor. Sınıfın "dip"ten gelen bu üçüncü mücadele dalgasını sayı ve kalitece anlamak: Önümüzdeki yılların "hazırlık" taktik geçit" ve "stratejik yığınak" yapabilmenin de çıkış noktasıdır.

İşçi sınıfının 84-85'lerde birkaç yüz sayı ile başlayan ekonomik grevlerin yenilgisi, Good-Year işçilerinin kısa sürmüş grevlerinin yarı yenilgisi ile de gelişim sağlayamamıştı. Bu yıllar yüzbinlerce işçinin yeni sendikalaşma ve yemek boykotları ile kımıldayan işçi hareketinin üzerinde mücadele ve kararlılık fışkıran gürbüz bir silkiniş eylemi olmuştur. Böylece NETAŞ grevi ile işçi sınıfının birinci mücadele dalgası başlamış oluyordu.. Pirelle, Derby, Kale Kilit, Kazlıçeşme, Migros, Ambarlar, Seydişehir, Antalya Ferro Krom, Seka, Noramin, Petrol İş Grevleri ve benzeri grevlerle grevci sayısı 87-88'lede 100 bine ulaşıyordu. Bu mücadele dalgaları içinde KAZLIÇEŞME DERİ İŞÇİLERİ ekonomik grevlerini yürüyüş eylemleri ile taçlandırarak, 89 NİSAN EYLEMLERİ'ne (ikinci mücadele dalgasına) köprü oluyordular. Bu taktik açılımın yaygınlığını 500 bin sayı ile işçi sınıfımız sokaklara taşıyordu. Nisan sonrası bu yaygınlık daha daha gelişip, bir yılda yeni yemek boykotları (Tekstil) grev miting, yürüyüşlerde sayı oranı 700 binin üzerine çıkıyordu.

İskenderun Demir Çelik, İnşaat iş kolu, Tarım İşçileri, Çimento, Belediye işçileri, Zonguldak Maden İşçileri bu yaygınlığın yeni alanları oluyordu.

İşçi sınıfı on yıldır (1 Mayıs 1990'a kadar) toplam 1,5 milyon sayı gücü ile ekonomik mücadeleye atılıyordu.. On yıldır böyle bir "hareketlilik" gösteren işçi sınıfının siyasi mücadeleye doğru eğginlik göstermesi pek tabii olabilecek bir yöneliştir. siyasi mücadele, işçi sınıfı için bizzat ekonomik mücadelenin YOGUNLAŞMASI olduğuna göre gelişim yoğunluk yönüne doğru akmaktadır. 1 MAYIS 1990 EYLEMLERİ böyle birkaliteye geçişin başlangıcıdır. Zonguldak-İzmit-İzmir-Adana-Mersin-Kütahya-Eskişehir gibi işçi şehirlerine de sıçrayan işçi sınıfının 1 MAYIS EYLEMİ'NİN sayı gücü bir milyona yaklaşmıştır. İstanbul'da da Metal-Belediye-Gıda-Büro-Cam-Petro-Kimya-Hava-Tekstil iş-kollarında ezici bir çoğunlukla uygulanan üretimi birkaç saat durdurma eylemleri "siyasi mücadele" sinyalleridir. İşçi sınıfının en determinist özelliği, içinde bulunduğu aşamaya ve teşkilat gücüne göre mücadeleye adım atmasıdır. Siyasi mücadele başlangıç eylemlerine, 89 Nisan eylemlerindeki yürüyüş taktiğinden "geriye" adım atarak başlamıştır. Çoğunluk olarak bir nevi kabuğuna (fabrikasına) çekilip-büyümeyi seçmiştir. Kendisi zayıf durumda iken (Partisi, İşçi Birliksiz) düşmanın en uyanık ve hazırlıklı olduğu günde "SOKAK EYLEMLERİNE" geçmemiştir. Bu pasifliğini değil, sadece ne yaptığını bilir, modern bir sınıf olduğunu gösterir. Kalkış aşamasında "sürat" yapmak uzun soluklu dövüşmek taktiği olamazdı.

KAZLI VE BELEDİYE İŞÇİLERİ ekonomik mücadele de fazla tecrübeli, ileri işçisi fazla, yürüyüş taktiklerinin beceresi içinde olduklarından 1 MAYIS 1990'da "Dişe diş-göze göz" mücadele yöntemini denemişlerdir.

Bizler, işçi sınıfının genel olarak sokak eylemlerine geçmediğine değil, 1 Mayıs'a sahip çıkmasının kalitesine bakmalıyız. Sınıf 85-87'lerde ekonomik mücadelesini yemek boykotları ile yaygınlaştırmıştı, 87-89'lar da grev ve yürüyüşlerle başka bir kaliteye geçebilmiştir. Önümüzdeki yıllar 1 Mayıs eylemlerinde de böyle olacaktır, üretimi birkaç saat durdurmak eylemleri ile

yaygınlaşan mücadele eğilimi yürüyüş ve mitinglere sığrayacaktır. Yalnız mücadele kararlılığının artırılması için somut talepler gereklidir. Düzenli adımlarla yürüyen işçi sınıfı hep hazmedecek-kazanacak ekonomik talepler ister: 40 saat iş haftası buna uygun somut bir kazanım olacaktır.

Deri-Migros-Belediye-Metal-Petro-Kimya işkollarının önder işçileri kitlelerine 40 saat iş haftasının nimetlerini kabul ettirirken, sendikalarına da abanın ucunu göstermelidir.

"40 SAAT İŞ HAFTASI" sadece işverenlere karşı değil, hükümet ve yasalara karşı gelebilen bir mücadeledir, dolayısıyla siyasi bir taleptir. Patinaj ve aşınma tehlikesi taşıyan yaygın ekonomik mücadelelerin "aşama" yaptırılması için de böyle bir gelişim gereklidir. Bu gelişim aynı zamanda ekonomik mücadele eylemleri ile 1 MAYIS EYLEMLERİ'ni birleştirebilecek kaynak yapabilecek bir taleptir. Ayrıca kendi "reform" programlarımızı, kendimizin söke söke alabilmesi, işverenlerin gerici avlama taktiklerini de boşa çıkarttığı gibi, sınıfımıza güven ve daha siyasi programları-talepleri gündemimize getirecektir.

Devrimci, ilerici İşçiler!

İşçi komiteleri! Toplu Sözleşme Konseyleri! Önder İşçilerin İşçi Platformları!

"40 SAAT İŞ HAFTASI"nın konumunu hep birlikte tartışalım! Eğitim çalışmalarımızda, seminerle, panellerle, yayınlarla talebimizi yaygınlaştıralım"

Önümüzdeki yıllar 1 MAYIS EYLEMLERİNİ BU TALEP DOĞRULTUSUNDA DA ÖRGÜTLEYELİM!

**YAŞASIN 1 MAYIS EYLEMLERİ
YAŞASIN 40 SAAT İŞ HAFTASI MÜCADELEMİZ
YAŞASIN İŞÇİLERİN BİRLİĞİ**

Haziran - 1990

TÜRKİYE FİNANS KAPİTALİNİN KARAKTERİSTİK YAPISI

Türkiye finans kapitalinin özel mülkiyet ve iktidar hırsı gelenek bakımından M.Ö. 4000'lere dek dayanır. Bu gelenek Mezopotamya'da ilk sınıf ve devletin doğuşunun bölgesel yayılış alanı olan "Anadolu"nun tefeci-bezirgan ve devletleşme toprağı oluşudur. Türkiye finans kapitali 6 bin yılın tefeci-bezirgan karakterini, devletli olmanın ve olabilmenin metodlarını hazım ve temsil ederek karakteristik yapısını oluşturmuştur. Örneğin bezirgan gelenekli kent Kayseri'den SABANCI'ların çıkışı böyle bir tarihsel bağların sonucudur. Bu derebey gelenekleri, devlet kapitalizmi fideliginde yetişme, emperyalist gelişmenin beslemesi içinde büyüme üçlüsü finans kapitalin karakteristik yapısını oluşturur.

Türkiye finans kapitalinin bu denli tarihsel bağlarla oluşmuş özel mülkiyet tutkunluğundan, iktidar yapışkanlığından biri taktik diğeri karakteristik sonucu çıkarabiliriz:

1-Türkiye'den finans kapitalin elinden iktidar hiçbir şekilde "barışçıl" (ikna ederek) alınamaz. Üçyüz yıllık özel mülkiyet gelenekli Şili'de Allende legalite açılımı sayesinde barışçıl manevralarla iktidarı ele geçirebilmişti. Ki soylu ve çarpışarak ölümü ile dünyanın en gerçek özeleştirisini vermişti.

2-Finans kapital kendi cephesinde sınıflar dövüşünü çok kalles ve kural tanımaz bir biçimde sürdürmektedir. Belki dünyanın en kalles bir egemen zümresi ile karşı karşıyayız. Finans kapitale karşı kurtuluş savaşı veren Kürt devrimcileri sanırız bunu çok iyi anlamışlardır. ÖCALAN olanca dürüstlüğü ile "bizi kural dışı dövüşlere" itmeyin diyerek bu sıkıntılı gerçeği anlatmaktadır. Türkiye de 70 yıldır devrimci güçlerin yıpratılması ve yokedilmesi için hazırlanan senaryoların-davranışların dökümanı finans kapitalin karakteristik yapısını ele verir. Cami

bombalamadan-gemi kundaklamalara- esir ettiklerini sürekli işkenceden geçirmeden-kardeşi kardeşe kırdırmalara, en olmayacak psikolojik ve cinsel uydurmalara dek uzayan yöntemler finans kapital ve değnekçilerinin marifetleridir. 89-90 yıllarında Taarruz aşamasına geçtiği, en güçlü döneminde bile hâlâ böyle kural dışı- kalles savaşı sürdürmesini hiçbir insan-cıl-sosyal tarafının olmadığını gösterir. Bu durumda finans kapitale insancıl-sosyal taktik manevralar değeri biçmek, bir başka türde finans kapital değnekçiliği olmaktadır. (T.B.K.P.)

Finans kapitalin kalles-sevyesiz metodlarını son aylarda kurtuluş savaşçılarına karşı iyice yoğunlaştırdığını görüyoruz; Çevrimli katliamını hem kendisi düzenleyip, hem de rakibinin üzerine atmaktadır. Özal'ın Ağustos ayı girişine doğru Güney-doğu gezisi-konuşmaları, Kozakçıoğlu'nun halk önderlerine karşı söyledikleri, T.V. haberlerinin- yayınlarının bu konuda özel çaba sarfetmeleri gerçekliği ters-yüz etme aptalıklarıdır. Belli ki savaşçılar ciddi kayıplar verdirmektedirler. Ağustos ayı kolluk kuvvetlerinin zayıfladığı-mayıştığı bir zaman, savaşçıların coğrafya üretici gücünün doruklarına yaslandıkları ve örgüt kuruluş yıldönemlerinden, 84 Ağustos Atılımından hız aldıkları bir zamandır. Güç toplayan, davasına kendini vakf etmiş, moral değer taşıyan tarafın, çözölen ve tatlı canını düşönen tarafa kayıplar verdireceğı silkeleyeceğı bellidir. Buna rağmen her T.V.den gösterilen "teslim oldu", "ölö haberleri" açıktan göz boyama çocukluğudur. Netekim Irak olayları ile böyle düzmeceler kesilmiştir. Çünkü gündemi yalanlarla belirlemek gereksizdir. Gerçek bir olay gündeme yerleşmiştir.

Irak olayları ile Türkiye Finans Kapitali Emperyalizmin halis kuklası olduğıun ubir keredaha göstermiştir. Bunu da Türkiye'nin önemi ile gizlemektedirler. "Büyük Türkiye"nin "büyük adamları" dünyanın "en büyükleri" ile görüşmektedirler! Birazcık bilim ve karakter dürüstlüğü taşıyan burjuva aydınlara bile günlük işkence gibi gelen bu tiksindirci karakter yapısının toplum belasını versin!

Tek Kişi de Kalsa Kurtuluş Savaşı Sürecektir.

15 Ağustos - 1990

IRAK'IN KUVEYT SALDIRISI: KÖPEK SAHİBİNİ DE ISIRIR

Emperyalizmin İsrail'den sonra "Ortadoğu Cephesi"nde devrimci islam halklarına (Libya, Filistin, Suriye, İran) güçlendirdiği Irak ve onun dengesiz lideri Saddam en sonunda sahiplerini de ısırdı. Petrol ve sanayinin millileştirilmesinden birikmiş güçle 1980'lerde iyice kuduran Saddam: İran Devrimi'ni boğmak ve yutmak amacıyla emperyalizmin bölgesel vurucu piyonluğuna soyunmuştu. Emperyalist-kapitalist dünyanın desteği ve olağanüstü silah yardımları ile 8 yıl savaşıabilmiş ve yenedengüç toplamış Irak; İran devriminin kitlesel savunmaları ve karşı saldırıları karşısında başarı elde edemeyince kayıplarını sahiplerinden çıkarmaya yöneldi.. Bir günde Kuveyt'i işgal ederek Emperyalist-Kapitalist dünyayı hop oturtup-hop kaldırdı. Şüphesiz ki Kuveyt devrimci güçler bakımından savunulacak mazlum bir millet, ezilen bir halk değildir.. Derebeyi geleneklerini Emperyalist gelişmeyle birleştirmiş, petrollerini ve Basra Körfez topraklarını açıktan A.B.D.'ye teslim etmiş Komprodor Kapitalizmin batağında (kendilerine göre refah içinde: Kişi başına düşen milli gelir; 16.850 Dolar) en solucan yaşantısı sürdüren lüks mal-tüketim esirleridir.

Emperyalist-kapitalist dünyanın "sosyalist cephe"yi de kuyruğuna takıp, evrensel detant çığırkanlığı içinde yeni sömürge metodlarını ve pazarlarını evrenselleştirme taktiklerini pişirme günlerinde patlayan"sıcak savaş" bombası "soğuk şok" etkisi yarattı. Öyleya "soğuksavaş" dönemi bile kapanıp "Barış"a geçilmişken olanlara ne demeliydi?

Ortak mülkiyet-özel mülkiyet, Emperyalist işgal-Kurtuluş Savaşları, ileri teknik-geri teknik, aynı millet içinde düşman kardeşlikler çelişkilerinin ve ateş derelerinin olduğu gibi aktığı

dünyamızda. Evrensel Detant; üretici güçlerini geliştirmiş, sosyal refahını kısmi olarak gerçekleştirmiş süper güçlerin kendi aralarında taktik birliğinden başka bir şey değildi. Üçüncü Dünya dediğimiz geri ülkelerin ne üretici güçlerinin seviyesi, ne sosyal yapıları bu taktik birliğe katılacak aşamada değildi. Irak ve Saddam bu gerçekliğin çirkin ve gerici bir örneğidir. Petrol ve sanayinin sosyalleştirilmesi Sovyetlere, politik yönetimin faşist yapısı A.B.D.'ye yakın geldikçe bu ülkeler Irak'a yardım yapmakta bir engel görmemişlerdir. Bu yardımlarla Hava-Kara-Kimyasal silah güçlerini oldukça güçlendiren Irak 1 milyonluk Ordu yapısına güvenerek Kuveyt'i yuttu ve A.B.D'nin gövdesinden bir parça kopardı.

Saddam'ın işgal ettiği Kürdistan topraklarında binlerce yoksul Kürt köylüsünün ölümü ve sürgünlerine destek veren Emperyalist-kapitalist dünya kendi bahçelerine girilince bağımsızlık-özgürlük şarlatanlığını evrensel olarak başlatıyorlar. Birleşmiş Milletler, Ajanslar, Gazeteler-Radyolar, T.V.'ler Hükümet-Devlet Başkanları, Politikacılar hep bir ağızdan müsterek "barış" korolarını seslendiriyorlar. Ekonomik ambargolar, silahlı ablukalar, siyasi görüşmeler, Arap Zirvesi, Türkiye de mekik dokumalar, boru hattı kapatmaları hep bir Merkez'den A.B.D.'den kaynaklanıyor. Sovyetler, A.B.D ile ortak tavır almakta bir sakınca görmezken, Küba, Libya gibi Emperyalizmle savaşta kararlı ülkeler, A.B.D kararlarına ve manevralarına alet olmuyorlar.

İki hırsızın kapışmasından her zaman "hak sahipleri" kazançlı çıkar. Hak sahibi konumunda olan Irak İşçi sınıfının sosyal kurtuluş ve Kürdistan ulusal kurtuluş savaşlarının sosyal devrime yakınlığı-uzaklığı ölçülecek ve tutulacak stratejik-mazlum güç mevzileridir.

Kürdistan için en büyük tehlike: Türkiye ile Irak arasında fiili olarak çıkacak bir savaştır. Türkiye ve Irak saldırılarında en büyük kaybı mazlum Kürt halkı verecektir. Böyle bir tehlike bile Kürdistan'ın birleşik kurtuluş savaşı ve bağımsız ulus ihtiyacının ne denli yakıcı-acil olduğunu anlatıyor.

Suriye'nin pozisyonu da dikkatle düşünülmesi gereken bir

durum. Irak ile "düşman kardeşlikleri"nin oluşu, bu kadar A.B.D.'nin yaptırımları içinde yer almayı gerekçe göstermez. Filistin, Sudan gibi sosyal kurtuluş ihtiyacı ile yanıp tutuşan halklar Saddam'dan bile medet ummak durumundadırlar. A.B.D. ve C.I.A.'nın bundan böyle Ortadoğu ve Irak taktiği:

Küveyt'i yeniden ele geçirmek ve Irak'ı püskürtmek, Varşova Paktı ve Sovyetlere karşı silahlanmayı Ortadoğu cephesine kaydırmak; bu güçle Filistin ve Kürdistan halklarının kurtuluş dövuşlerini boşa çıkarmaya çabalamak, Irak, İran, Suriye, Libya, Yemen v.b. gibi ülkelerle özelleştirme ve parlamenter demokrasi olmalarıyla, ülkelerin liderlerini avlamak ilk etapta bunu Irak'ta başarmaya çalışıp sıcaklığı dünyaya güçlülük dersi vermek.Genel olarak Araplar içinde "düşman kardeşlikleri" alabildiğince kışkırtmak.

Emperyalist-kapitalist dünyanın ne denli enternasyonalizm uyguladığını Irak krizinde görmüş oluyoruz. Buna karşı yıllardır karşı-cephe gerçekleştirmiş Sovyetler'in artık bu görevini yapamadığı iyice belli olmuştur. İşçi sınıfı ve dünya halk cephesinin yeni bir Enternasyonal ve otorite ihtiyacı da pratik olarak kendini dayatmıştır. Emperyalizme karşı program sapıklığına (kuyrukçuluğa) düşmemiş Küba, Libya gibi ülkelerin, Filistin Kurtuluş Mücadelesi'nin radikal kanatları ve PKK gibi İslam ülkeleri ile Marksizmi anlayabilen örgütlerin köşe taşı olabilmeleri yeni bir Enternasyonal Örgüt'ün temelidir. Sovyetlerin ve onun güdümündeki ülkeler nötrale edilecek durumundadırlar. Onların da daha fazla Emperyalizme kuyruk olmalarını sağlayacak böyle bir Enternasyonal örgüt üçüncü dünyanın devrimci gelişmelerine de hizmet edecektir.

Irak'ta oluşan milli birliği ayaklanmaya götürebilecek Irak Proleteryası'nın ve Kürdistan'ın üretici güç potansiyeli bağımsız gelişim sağlamaya muhtaçtır. İktidar çelişkileri ve çatlakları böyle bir gelişime olanak verirse hak sahipleri kazançlı çıkacaktır.

**Özgürlük, Sosyal Kurtuluş Mücadelesini
Zaferleri ile Gelecek.**

15 Ağustos - 1990

KİTLE DİRENİŞLERİNE DOĞRU HAMLELER: KAMU EMEKÇİLERİ ve SU EYLEMLERİ

İşçi sınıfının 89 Nisan Eylemlerini -aynı düzenli adımlarla- kamu emekçileri devam ettiriyor. Düzenli ordu savaşının hazzırlık eylemleri diyebileceğimiz yürüyüş ve mitingler devrimimizin kitlecil dinamiklerinden birkaç bölüğünü daha açığa çıkarıyor. Çıkartıyor diyoruz; görünüşe ve tek tek kişilere bakıldığında görülmeyen kitle determinizmi özel ve devlet finans kapitalizminin saldırıları ve iyice yoksuluğa itiş karşısında birleşik güç oluyor. %100'lerin üzerinde artış gösteren mal fiyatlarının boğucu atmosferinde: %25 ücret artışları egemen düzenbazlıkların kamu emekçilerine uyanış şamarı oldu.

9 Temmuz'da ilgili devlet bakanlarının %25 maaş artışlarını açıklamasını takiben 11 Temmuz'da belediye ve sağlık emekçilerinin düzenli-disiplinli açılış eylemleri başlıyor. Yaşayanlardan dinlediğimiz, gördüğümüz, duyduğumuz ve gazetelerden derlediğimiz kadarıyla eylemlerin oluşum ve gelişimi :

BEM-DER: (Belediye Memurları Derneği) üyesi emekçilerin insiyatifli çabalarıyla örgütlenen Anakent Belediyesi'ne doğru yürüyüş ve önünde miting kitle derlenişine doğru gelişebilecek eylemlerin ilk ateşi olmuştur. "Hükümet İstifa", "%25 sizin olsun", "Sadaka değil hakkımızı istiyoruz", "İşçi-memur elele genel greve" parolalarının birleşik güç oluşturduğu yürüyüş Fatih-Vezneciler-Saraçhane güzergahında çevik kuvvet engellemelerine rağmen devam etmiştir. Aynı gün ve ertesi gün gösteriler: Ankara, İstanbul'un bölgeleri, İzmir, Gaziantep, Kütahya, Adana, Denizli, Mersin, Afyon, Bursa'da yaygınlaşmıştır. İşçi

sınıfının 10 yıldır yeniden "keşfi" ettiği, gücüne aşamasına göre uyguladığı yemek boykotları, geç işbaşı, halaylı eylemler, vizite yürüyüşleri, yürüyüş ve mitingleri kamu emekçileri 15 günde birden gerçekleştirdi. Sayısal 100 bine yaklaşan eylemler, kalite bakımından işçi sınıfı eylemlerine yaklaşan bir durum sergiledi:

-Zeyrek SSK. İhtiyarlık Sigortası çalışanlarının Belediye Binasına yürüyüşü, İstanbul SSK. İstanbul bölgelerindeki işyerlerinde yemek boykotu, Topkapı müzesinde yemek boykotu, Haydarpaşa Göğüs Cerrahisi ve Numune Hastanesinde bahçede yürüyüş, İzmir Tepecik SSK. Hastahanesi çalışanlarının alkışlı protestosu, Gaziantep Büyükşehir ve ilçe belediyeleğinde yemek boykotu, tencereli yürüyüş, Kütahya SSK. ve Belediye çalışanlarının protesto gösterileri, Şişli Etfal, Taksim ve Zeynep Kamil Hastanelerinde protesto gösterileri, Sultanahmet Parkı'nda protesto mitingi ve Sirkeci Postahanesi'nde yürüyüş, Haydarpaşa ve Sirkeci gar emekçilerinin yemek boykotu ve yürüyüşü.. Anakent ve Aksaray güzergahına doğru yürüyüş, Ankara Belediye Hastanesi çalışanlarının Hacettepe Üniversitesi'ne doğru yürüyüş, İzmir'de Hastahane ve DSI memurlarının yemek boykotu ve yürüyüşü, Söke'de kamu emekçilerinin 2,5 km.lik yürüyüşü, Adana'da birleşik tepki gösterileri, Çapa Tıp Fakültesi çalışanlarının ve Kağıthane Belediyesi çalışanlarının geç işbaşı eylemleri, İzmir Behçet Uz Çocuk, Alsancak Devlet, Eşrefpaşa Belediye, 9 Eylül Tıp Fakültesi, Karşıyaka Devlet, SSK. Tepecik, SSK. Buca Konak Doğumevi emekçilerinin yemek boykotları, birleşik Cumhuriyet Alanı -Basmahane- Konak Meydan eylemlerine katılan Anakent Bornova-Karşıyaka Belediye emekçileri, İZSU-ESHOT-Emekli Sandığı, SSK. Tekel, DSI, Tekel, TEK, Defterdarlık emekçilerinin birleşik gösterileri. Çevik kuvvet püskürtmelerine karşı oturma eylemleri. Ankara Numune ve SSK Hastahanesi emekçilerinin yemek boykotu ve bahçelerinde protesto gösterisi.. Temel Bilimler binasında geç işbaşı ve halay çekmeler, İstanbul Çapa çalışanlarının protesto yürüyüşü, Adana PTT. Başmüdürlüğü önünde bordro yakma eylemi, Telgraf çekme ve yürüyüş eylemleri. Tekraren İstanbul

Çapa, Haseki, Samatya, Cerrahpaşa, Şişli Etfal, Bakırköy Ruh ve Sinir Hastahanelerinde davul-zuma eşliğinde alkışlı yürüyüşler. Koşuyolu Göğüs Hastahanesi çalışanlarının yemek boykotu. Devlet Demiryollarının Ankara, İstanbul-İzmir işletmelerinde yemek boykotu, yürüyüş. Denizli Belediye Memurlarının Vilayete yürüyüşü, Ankara'da protesto telgraf eylemleri, Gaziantep Şehitkamil ve Şahinbey ilçelerinde zabıtalara telsiz açmama eylemi, Yine Cerrahpaşa, Şişli Etfal, Bakırköy Ruh ve Sinir, SSK Süreyyapaşa Hastahanelerinde yemek boykotları, Mersin Belediye memurlarının iki saat iş bırakma eylemi, Afyon SSK Memurlarının yemek boykotu, Ankara Kamu emekçilerinin toplu vizite eylemi, İzmir İZSU ve Anakent Belediyesinde eylemler, Cerrahpaşa Tıp ve Koşuyolu Göğüs Hastahanesi'nin ortak eylemi, Sular İdaresi çalışanlarının pasif direnişleri, Bursa Uludağ Üniversitesi çalışanlarının, Yalova Belediye, SSK ve Çiftlikköy Belediyesi emekçilerinin protesto eylemleri, Birleşik Ankara ve İstanbul'da yürüyüş örgütlenme girişimleri ve bunun valiliklerince engellenmesi...

GECEKONDU VE SU EYLEMLERİ

Küçükarmutlu'da gecekondu yıkımına karşı verilen direniş yaz ortasında uyarıcı duş, hemen peşinden Atışalanı'nda patlayan su eylemleri deniz banyosu olmuştur. İnönü mahallesinin kadınlarının çoğunluk teşkil ettiği 6 bin-7 bin kişilik tutkun kitle gücü semtin hemen altından geçen E-6 asfaltını işgal ederek "Su yok, yol da yok" birleşmesi için de mücadele potasına atıldılar. Jandarma-Polis-Çevik Kuvvet-Panzerlere karşı akşam üzeri 18.00'den, 24.00'e kadar kahramanca mücadele örneği veren Su Eylemcileri tutuklamalar zincirine aldırılmadan evlerine dağıldılar. Topkapı'ya yürüyüş girişimlerini polis-panzerden duvar örerek ancak engelleyebilen kolluk kuvvetleri gecekondu semtlerinden yılgınlıklarından silah kullanamadılar. Küçükarmutlu'da silah kullanmanın nasıl bir "kitle derlenişi" yarattığının taze anıları da etken oldu. Devrimci güçlerin gecekondu semtlerinde ve işçi sınıfı içinde yeterli örgütlü olma-

yışları "çığ" gibi gelişebilecek eylemleri sona erdirdi. Eylemler iř çıkış saatlerine denk dūřmesine rağmen, ev kadınlarının çoğunluğu devrimci güçlerin "ayıbı" oldu. Sınıflar dövüşünün barikat savaşlarında geçerli olan lastik yakma ve sokak kapatma eylemleri, kitlesel gelişmeye hizmet edemedi ama, mücadelede ayrı bir renk (kıızılık), devrimci bir coşku havası verebildi.

EYLEMLERİN ANLAMI VE UYARILARI

Kamu emekçileri, gecekond u ve su eylemleri ile birlikte 80-90 yıllarındaki kitlesel eylem biçimlerine katılım iki milyonun üzerine çıkmıştır. İşçi sınıfı, gençlik, üretici köylü ve esnaf, kamu emekçileri, gecekond u semtlerinin varoluş ve su eylemleri birbirleriyle etki tepki içinde Finans Kapital Diktatörlüğüne karşıdırlar. Yeni başlayan bu milyonların mücadele dalgası içinde daha güçlü "mevzi tutmak" her devrimci grupların birincil görevidir. Öyle ki eylemler hem bütün gruplardan bağımsız, hem çok az ölçülerde siyasi akımlara bağılı öncülerin, büyük ölçüde bağımsız öncülerin kıvılcım oluşları ile alevlenmektedir. Kitlelerin mücadelenin ekonomik karakterine fazla tutuluşu, öncülerin politik bakımdan dağınık oluşu, taktik aşamaları ve yapılacak görevleri tam seçemeyişleri mücadeleleri geriye çekip, söndürmeye doğru eğginleştirmektedir. Buna rağmen eylemler karakteristik bakımdan ricat'tan çıkışı, evrim birikimleri basamaklarını ifade ederler. Eylemlerin sürekli yaygınlık kazanması ve sayıca muazzam bir gelişim göstermesi - dolayısıyla kalitece de çıkış yapabilmesi- (yemek boykotlarından yürüyüşlere geçiş) evrim konağında yavaş-yapkın yükseliş dalgalarında olduğunu gösterir. İşçi sınıfı eylemlerinin büyük çoğunluğu toplu sözleşmelerden, üretici esnaf ve köylüler taban fiatlarından, kamu emekçileri ücret artışı taleplerinden hareket ederler. Hareketler "ekonomik mücadele" diye küçümsenemez. Bilakis kitleleşmek, politik köksalmak ve iktidar dövüşü yapabilmenin alanları olarak devrimci güçlere davetiye çıkarırlar.

Bu durumda devrimimizin stratejik güçleri eylemlerle bir

daha açığa çıkmıştır: İşçi sınıfı Özgüç olduğunu gösterirken, gençlik, köylü ve esnaflar, ev kadınları ve "memur" denilen emekçi tabakaları işçi sınıfının candan müttefiki olduklarını göstermişlerdir. Belli ki devrimimiz bu kitlelerin devrimi kitlesel şahlanışlarıyla yapılabilecektir. O halde kitleyi kazanmak, kitleyi hazırlamak, kitle dövüşleri ile iktidar mücadelesi yapmak vazgeçilmez görevlerimiz haline gelmiştir. Kitle denilince her dağdan-taştan kişilerin biraraya gelmesini anlatmıyoruz: Belirli işkolu, belirli bölgenin belirli semtin çoğunluğuna yakın gücünü belirtiyoruz. Örneğin 12 Eylül öncesi Devrimci Yol'un Fatsa güçlülüğü böyle bir kitle gücünü ifade eder.

Sayıları milyonları bulmuş bu kitlesel eylemlerin üzerine birkaç yüz kişilik korsan yürüyüşler-mitingler, pankart eylemleri, bireysel ve kitle dövüşü dışındaki silahlı eylemler ciddi olarak gözden geçirilmesi gerekmektedir. Bu tip eylemler varolan ve olabilecek güçlerimizi olduğundan daha aşağılarda gösterdiği gibi, kitleleri eğitebilecek ve hareket ettirebilecek özelliği kalmamıştır. Bu tip eylem yaratıcıları ve eylemlere etkinlik duyan gençlik kitleleri bile 10-15 yıl öncesine göre çok daha işçi sınıfı ve onun önderlerine sempati-güven duymaktadırlar.

Enerji ve dinamizmlerini "saldırı" taktiklerinde kullanmak isteyenler, kitle dövüşlerinin engellerine ve molozlarına karşı kullanırlarsa çok daha hayırlı bir görev yapmış sayılıyorlar. Örneğin sendikalaşmak işçi sınıfının birkaç milyonunun acil ihtiyacıdır. Taktik olarak herhangi bir işyerini seçmiş devrimci işçilerin faaliyetlerini, sendikalaşmalarını köstekleyen işveren maşaları gözdağını köteği vazgeçmezlerse yaralanmayı-ölümü hak etmişlerdir. "Grev dönemlerinde grev kırıcıları aynı kumdadırlar. Bölgelerde ve semtlerde yoksul halkın "illallah" dediği "katlivaciptir" dediği kişiler saldırı taktiklerinin uygulama alanlarıdır.

Sosyal durum ve kitle psikolojisi-eylemleri bakımından devrimin yapkın-yavaş yükseliş basamağında bulunduğumuza göre kitlenin dövüş ve örgüt biçimlerine katılımızda buna uygun olabilmeli aynı zamanda hız verebilmelidir. Kitlenin başı

ve iskeleti işçi sınıfı olduğuna göre güçlerin en irilerini yığmak yapmak kaçamağı olmayan farzdır. İşçi sınıfının kitlesel dövüş örgütü -ne kadar yıpransalar da- sendikalardır. Sendikasız işyerlerini sendikaştırmak nankör olduğu kadar kutsal kitle dövüşü yapabilmenin başlangıcıdır. Sendikalı işyerlerinde toplu sözleşmelerde, kongrelerde kitleleri hazırlayan yöntemler gereklidir. Amatör eğilimler, üye çoğunluğunun katıldığı salon toplantıları, işyeri ve bölge geceleri, grevler, mitingler bunların başlıcalarıdır. Bilinen bu görevleri sürekli geliştirerek yapmak herdevrimci kişi, çevre ve grupların birleşik-eylem ve işbirliği alanları olmalıdır. Sendikalarda ve kitlelerde kök saldıkça İşçi Kültür Dernekleri, İşçi Yardımlaşma Dernekleri, Kadın birlikleri, tüketim kooperatifleri işçi sınıfının enyoğun olduğu semtlerde teşkilatlanmaya girişilmelidir. Bu taktik içinde taktiklerin gelişimi üzerinde Muhtarlık, Belediye ve Genel seçimlere katılım, semt yürüyüşleri gibi Strateji içinde taktikler işlenmelidir. Bu çalışmalara kitlelerin talepleri ve ihtiyaçları ile oynanmadan çok samimi bir biçimde hizmet etmek, maya olabilecek güçlü önderler yaratmak, ideolojik bakımdan geri kalmamak ulusal ve evrensel olayları kavramak, kavratmak esas alınmalıdır.

Kadın Birlikleri Tüketim Kooperatifleri gibi çalışmalar üretici köylülerle bağ kurdurduğu gibi onlara üretim kooperatiflerini teşvik ettirecektir.

Gençliğin en bilinçli, çalışkan ve ne yaptığını bilir unsurları ile Demokratik Düşünce ve Davranışları Geliştirme Derneği (Demokratik Demek) oluşturmak okul ve mesleki gençlik derneklerinin daha geliştirdiği gibi, gençliğin çağ v ekuşak determinizmine uygun onları tarih ve toplum bilimi ile yoğurmak imkanıdır da.

Eğer "demek çatısı" cazibe merkezi gelmiyorsa, grup etiketi oluyorsa pratik çalışmalarla aynı taktik içinde taktikler yapılabilir. Bir çatı altında birkaç taktik güdümün yapılabileceği daha ekonomik ve gerçekçidir.

Kimler bu kitle dövüş ve örgüt biçimlerinde birleşik taktik içinde taktiklerde görev alabilir, anlaşabilir dediğimiz zaman aynı sosyal yapı anlayışını, aynı program anlayışını benimsemiş,

bu görevlerin günün doğru görevine inanmış, karakter yakını olabilen kişi, grup ve çevreler anlaşabilir.

Kitle dövüşlerinin ateşi içinde pişip, kitle kazanmış bilinçli, dürüst, yiğit, atılgan, seçkin önderlerin tüzük birliği gündeme gelir. Türkiye çapında benzer akımlarla pogram -taktik-tüzük birliği ile de partileşmiş olunur.

İşçi sınıfı sosyalizminin politik gündeme girmesinin başka bir şansı yoktur. Tırnak içi proletarya partileri de tırnaklarını böyle silebilirler.

Yaşasın Kitlelerin Devrimci Silkelenişi

15 Ağustos 1990

OTOKRİTİK BAKIMDAN POLİTİK DEĞERLENDİRMELER

Türkiye işçi sınıfının ve halkın politik mücadelesinde atomuna dek parçalanışın ve partileşemeyişimizin nedenlerine belli bir dönem "en anlaşılmış ve kaynaşmış bir okul sentezini kısmen yaratmış bizim ekibin" TEŞKİLAT-TAKTİK-YIĞIN bağlarındaki sapkınlık ve şaşkınlıklarda eklenmiştir. Pratik geçen olayları laboratuvar deneyi olarak gören bizler, otokritiği de başlı başına politik bir eylem kabul ettiğimizden dolayı bu değerlendirmeyi yapıyoruz. Dileyenin ders çıkarması ve akar pratikte yanlışlıklar trajedisine döndürülmüş gerçek konumumuzu belirtmeyi amaçlıyoruz.

TEŞKİLAT KURULUŞ BAŞLANGICI (Duvarci Sicimi: Konaklar Bilinci)

1975-80 yılları arasında Kıvılcımlı'ya bağlı gibi gözükten grupların arasındaki yaşanan olayların birikimi ve Kıvılcımlı'nın "PARTİ-FRAKSİYON" "PARTİDE KONAKLAR VE KONUKLAR" eserlerinin ortaya çıkışı sonucunda "KONAKLAR BİLİNCİ" hazırlanıyor. 12 Eylül şafağında bastırılan bu yapıt yeni bir teşkilatın gerekçesi ve duvarci sicimidir. Teşkilatın temel teorik yapısı olan bunu okuyan içimizde bir-kaç kişi geçmemiştir. Teşkilat mayalanması paralelinde Kıvılcımlı toprağında dövüştürülmesi gereken yazı içimizde ciddi olarak eğitim aracı olarak kullanılmamıştır. On yıl sonra da Konaklar Bilincini miladı dolmuş bir silah gibi unutamayız, hele hele hiç rafa kaldıramayız" diyerek sahip çıkarken Nisan 1990'da 4. Mektupda "yücelim" olarak nitelendirilir. Aynı günler (rafa kaldırmayı bırakalım);

"yeni dönem" teoriklikleri ile delik-deşik edilir.

Sahibinin bile üzerinden çıkardığı "eski giysileri" işçilerin taşıması düşünülemez. Sosyalizm tarihimize teorik bir belge olarak saklanması gerekir.

Aydın gruplar arasında geçen çelişkileri kendi "yücelim" için atomuna dek inceleyen ve bunu Program-taktik-tüzük birliğinin çekirdeği yapmak (ben-merkezciliği) teşkilat kuruculuğunun ve yıkıcılığının odağıdır.

DURUM DEĞERLENDİRMELERİ VE TAKTİK ANAHALKASI (1980-81-82-1983)

12 Eylül sonrası "Finans-kapital-Ordu" yazılarıyla egemen zümre ilişkileri-çelişkileri doğru bir biçimde belirtilerek Ricat'a bağlı "ruptür" dövuş biçimi yakalanmış. Buna uygun işçileşmek prensibi seçilmiş, işçileşmek metal işkolunda uygulanmaya başlanmış. Öncülerin yenilgi-yokoluş günlerinde bu denli kararlı teşkilat mayalanması başarmak "ileri kaçık oportünizme" açılmış kendine çok fazla güvenmek kapılarıdır. Bu oportünizmin ilki legal parti önerisine girilerek açılıyor. Halkın soluk almakta bile tereddüt ettiği kuşku duyduğu, tüm devrimcilerin saldırılarla seslerinin kesildiği Cumhuriyet gazetesinin bile tereddüt ettiği- "zula edilerek" okunduğu dönemde kendi başına parti kurmak taktiği; ana taktiğe (Ricat'a) bağlı taktik örgütlenme ana halkası değildir. Mücadele ve önderler olmadığı halde "ben"lik taşkınlığının tabela asmaya dört nala koşuşudur.

Finans Kapital politikacılarının bile "ne olacak" dediği 81-82 yıllarında devrimci legal parti önerisi çok ileri kaçık bir tabela hevesi oportünizmdir. 10 yıl sonra bile öneri sahibinin hala "yapacaktık yapamadık" sızlanması bunca tecrübenin üzerine deve diken oluyorum.

Anılan "ben"lik taşkınlığı ulusal çapta kalmaz. Konaklar Bilinci'nin "III. Enternasyonal-yeni görevler ve Dr. Hikmet Kıvılcımlı" bölümünde ve o yıllar yazılmış Polonya yazısında III. Enternasyonalın Reorganizasyonu ve ona liderlik parolası atılır.

Hiçbir ulusal örgütlülük (parti, işçiler birliği) başarısızken, hiçbir kitle dövüşünde tımak tutmamışken, evrensel görevlere "taktik" olarak nasıl geçilir? Bugün yapılacak iş bakımından çok ileri bir görev olan enternasyonal kuruculuğuna nasıl yeltenilir. İnsan metodolojik olarak değerlendirmeler yapabilir. Dünya partisi yükünü omuzlayacak hani ulusal kitlesel gücün?

Metodolojik değerlendirmeleri de çok önceden Celal AYDIN yapmıştı. İkinci baskısında hiç gereğinin olmadığı yenilgi günlerinde öneriler ancak atıcılık sayılabilir.

TAKTİK İÇİNDE TAKTİK-KİŞİ BAĞLARINDA ÜTÖPİZM

Yığın kımıltılarının başladığı 1983'lerde sendikalaşmak ve işçiler birliği, sendikal muhalefet gibi pratik adımlar "taktik içinde taktik" yakalamaktır. Ancak bu ütövizmden (taktik boşluğu) kurtulmak değildir. Klasik ütövizmin strateji ile taktik bağlarında düştüğü duruma biz "taktik içinde taktik kişi" bağlarında düşmüşüzdür. "Köroğlu'nun atı" misali eğitim biçimi ütövizmin mayalanmasıdır. Kitlenin bulunduğu "ricat" taktik ve bununla ilgili kitle psikolojisi ile taban tabana zıt "öncü yetiştirme"nin konuları, angejesi üyeleri taktik durumun üzerinden "havalara" uçarur. Enternasyonalizm-Sınıfsız Toplum- Tarihsel olgular, Lenin-Sverdlov örnekleri için yüklenen militanlar kitle içinde de bunları düşünüp konuşacaktır.

Eğitim biçimlerinin kaçıklığı yanında fabrika değiştirmenin çok sık uygulanarak "adam kazanmak" taktik bir başka hayal-ciliğimizdir. İşin ciddiyetini ve inandırıcılığını yok etmeye dek varmış bu marifetimizde en devrimci (iyice kayıklarını batırmış) uygulama olarak benimsetilmiş.

Eğitim biçimi ve fabrika değiştirme ütövizmi yanında; gücü, çapı, tecrübesi yeteneğe ygun kişiler olmadığı halde böyle üyelerden "oluk oluk kitle" beklemek bir başka ütövik sapkınılıımızdır. Gücsüz üye ile aldığı taktik içinde taktik görevi uyumlu değildir.

TEORİK MÜCADELENİN KISIR DÖNGÜSÜ (1984-85)

1984-85 yılları teorik mücadelenin içindeyiz. Dünya ve Türkiye ekonomisinin "çöküş" yazıları, İran-Afganistan yazıları, Konaklar Bilini Evren Çapı, Şark'ta Kapitalizmin Gelişimi, ŞARK'IN TARİHİ MADDESİ, Menteşe sayıları, TKEP Eleştirisi v.b.leri bu yıllar hazırlanır ve basılır.

Bu yıllar teorik mücadelenin legalitesi bulunduğu halde ve daha önceden taktik açılım (Osmanlı Tarihi III. ve broşürler) yapıldığı halde, legal teorik mücadele yapılmaz. İçimizde bir "sır" gibi kalan yazıların kıymeti harbiyesi ancak böyle düşürülür. Basılanlar bir düzineyi geçmez.

Bir kültürel gece taktiği ile, bir grev mücadelesi ile gelen, bir gece, bir grev bozgunu ile gidebilecekken esaskalıcı olabilecek "teorik mücadele" kanalının nasıl küçümsendiğini, içimizdekiler ve ve herkeslere ne derece "Zeus okları" atıldığını ibretle hatırlarız. Halk okumadığına göre bu kanal "tü ka ka"dır. İçimizde biraz kitap okuyan eli kalem tutan daha doğum hazırlığında imha edilir. Teşkilat içinde "tecrit" edilir. Yeteneği olanların önü açılmaz... Kötülenir ha kötülenir. İçimizdeki beyin tenbelleri ve "gerici halk eğilimleri" buna can simidi olarak tutunur. Bir nevi "aydın" düşmanlığına çanak açılır.

En güçlü tarafımız ve sol birikimin ihtiyaç duyduğu İDEOLOJİK BÜTÜNLÜĞÜMÜZ ancak böyle yok edilir. Silahımız ancak böyle paslandırılır.

Kıvılcımlı'nın ancak bir nevi işçiler için tercümanı olabileceğimiz halde, olduğumuz halde onu sollama numaraları yapılır.. Legalite ve "ön yargı" kışkırtmamak gerekçesi ile Ustamız içimizde adı ile şanı ile yasaklanır.. Anılmaz.

TEORİK MÜCADELEDEN SANAT TAKTİĞİNE GEÇİŞ

1986 yılı yığın eylemlerinin emeklemeye başladığı, yavaş yavaş harekete geçtiği yıldır. İhtiyatlı olmaya itilmiş ve apolitik duruma düşürülmüş kitlelere sanat içinde politik-ideolojik mesajlar vermek, kitle gecelerini kotarmak olumludur. Burada

mücadele ve taktiğin duruca bir kavranışı vardır. Seçilen semt verimli topraktır. Ancak kurucuların ve maya olarak hazırlananların zihinsel yapısı sendika-işçi gazetesi-grevlere daha yatkındır. Buna rağmen tecrübesiz oldukları konuda teşkilat mayalanması tuttururlar. Bir yılda İstanbul çapında gelişim kaydedilir. Türkiye'nin ihtiyacı sınıfın beklentisi, çalışanların komünal yapısı taktik geçit yapmaya elverişli. Ancak 12 Eylül sonrası bir dönemde "TAKTİK GEÇİT" başarmak; oldukça dikkat çeken bir durumdur. Siyasi grupların dağıtıldığı ve yenildiği bir zamanda "kitlesele derleniş" tohumları yakalamak dostunda, düşmanın da ilgileneceği bir gelişimdir. Terör ve zılgıt sonrası başarılı legalite adımı; devrimcilerin kuşku duyacağı, bir nevi "icazeli" mi sorusunu pek çok soracağı bir durumdur.. Biz bunu gidermek için hiçbir şey yapmadığımız gibi, yersizce-zamansızca-dozu yüksek eleştiriler yaptık. Oysa tüm gruplara Finans-Kapital ve Devletlû Faşizm vuruş yaparak elinikolunu bağlamıştı... 12 Eylül öncesi bizlerden çok daha politik eylemler başardıkları için; düşman onları kıstırmıştı.. Bizler ise değişik grupların "kılıç artıkları" ya da tekkeşi kalmış örgütlenme becerememiş dünün beceriksizleri idik.. Bizler gruplara eleştiri değil, sadece ve sadece kardeşlik gösterip, onları savunmalıydık. Fraksiyon düşmanlığı yaparken kendimiz daha fraksiyonist bir yapı oluşturunuyorduk.

YARATILANA TAPINÇ:

KÜLTÜR DERNEĞİ TAPINAĞI [HASAD]

Bir yıllık faaliyetlerde "kitle harmanlamalar", hazırlanan gösterilerde onlarca işçinin bilfiil görev alması, teşkilatın kadrodan-kitleye doğru gelişim göstermesi "zafer sarhoşluğu"muzun haplarıdır. Çalışmalarda bilfiil görev alan işçilerin insiyatiflerinin gelişmesi iyice belirgin olunca emeğimize çok yüksek değer biçmek başlatırız. Bu olumsuz gelişim komunal yapımızın bozuluşu ve kendimizi eleştirmeden hep başkalarını suçlu görmek beyinsizliğimizdir. Bu beyinsizlik; alçak gönül-

lülüğün yitirilişi, ukelalık,yüksek perdelerden atıcılık olarak gelişim gösterir!

Onbinlerce halktan insana ulaşmak başarısı gidererek demeği teşkilatın kendisi haline getirir, ülkenin taktik örgütlenme hal-kası yapılır. Oysa devrimciliği meslek edinmiş, evrensel "sınıfsız toplum" menzilli bir siyasi teşkilat için bir sanat demeği cephe gerisinde dövüşe ısındırma, bir yerde dövüşe hazırlamak için yumuşak taktik manevra alanıdır. Dövüşün ilk okul bile değil, okul öncesi ana okuludur. Bir oyun , bir türkü bir sinema dünyanın şaheseri bile olsa, kitleler ayakta da alkışlasa, o an yoğun etki altında kalarak sonradan unutacağı bir "oyuncak"tır. Bizzat demeğin kuruluş gerekçesinde de bunu belirtmişiz. Neden ve nasıl "taktik ana halkası" yapıyoruz? Alkışlar... alkış-lar... alkışlar...

"Tarlamızdaki Tohum", "Prenslük ve prenses" meseleleri... v.s.

1987 güz dönemi sınıf ve teşkilat taktik aşama içindedir. KİTLE-ÖNDER-TEŞKİLAT-İDEOLOJİ 120 yıldır ilk defa birle-şebilecek bir seviyeye gelmiştir. Bu seviyenin nabzını olduğu gibi ve devamlı elde tutamıyoruz.

SENDİKA-GREV-YÜRÜYÜŞ BAŞARILARI VE BUNLARI TAPINAĞA KURBAN ETMEK

Sanat demeği yanında 12 Eylül sonrasının en ciddi grev-lerden birini ilk işçi yürüyüşünü [Kazlıçeşme] bizzat önceden görüp, planlayıp, uyguluyoruz.

Grevin Zaferi; kitleyi siyasileştirmenin temelidir. Kitle-önder güveni %100'lere çıkar. Yapılmış salon toplantılarının coşkusu hala kulaklarımızdadır. İşçi Şuraları, Doğrudan Demokrasi, gibi teşkilat biçimleri, 1 Mayıs 1988 taktiği Paneller, Mahalle taktikleri o temel üzerinde inşa edilebilecek işlerdir. Teknik yoksullu-ğumuzu çözebilecek potansiyeli işletmiyoruz..

Yürüyüş: Türkiye işçi sınıfının diğer bölükler ile bağkur-manın temelidir. 12 Eylül sonrasının ilk işçi yürüyüşünü yapmak bugün aşınmıştır, ancak o günler nasıl sempati-saygı uyandırdığı

iyi bilinir. Kitlese grevleri ziyaret, grevlere yardım, mahalle yürüyüşleri genel yürüyüşlere topluca katılım, işçi gazetesi yürüyüş taktiği üzerinde yapılacak görevlerdir.

Hepsini yapabiliydik ve yapmalıydık!

Nice acı emeklerle kazanılmış riskli ve tutkun emekle kotarılmış zaferin şölen sofrasını bırakıp, kitlese dövüş biçiminden-alanından çark ediyoruz. Nereye? İlkokul mezuniyetini pekiyi ile bitirdikten sonra yeniden anaokuluna! (Sanat derneğine). Ya da yüksek okul tabelası asma girişimine!

(P.P. yaratıcılığına!)

Acele eden demek ki eceline böyle gidiyormuş. Ama kurban edilen işçileri işçi önderlerini tarih her zaman çıkarmıyor.. Bu taktik gericiliğe düşüş, gelecekteki bitişin başlangıcıdır. (Bizim gerçekleştirdiğimiz ve alçakça terk ettiğimiz bu deri iş kolundaki eylemlerin meyvalarını daha sonra "proleterya partisi" iddiasında olan üç siyasi grup toplayacaktır.)

TAKTİK PATİNAJİ VE MERKEZİN TAPINAKTA KALDIRILIŞI TIKANIKLIK TEMELİMİZDİR

Mücadele ve örgütlenme ruhları kabarmış işçi kitleleri ile andığımız görevleri yapmak dururken, zaten bir yıldır geliştirilmiş derneği teşkilat merkezi yapmak, 6-7 yıllık düzenli işleyen merkez yapıyı bu alanda kaldırmak teşkilat yıkıcılığının temelidir. Merkezciiliğin kaldırılışı ve demokratik nanelerin yenilişi çağın "demokratik" gidişatını yakalamak bakımından gerçekçi bir öngörü iken, bunun toprağını ve fidanlarını seçmek körlüktür. Merkezciiliği kaldırmak işçi kitemizin içinde İŞÇİ MECLİSLERİNDE yapılmalıydı. Yapılmamıştır.

Tapınak bir merkezde kalsa, takte düşer, taktik kelliği çabucak görülebilirdi. Tapınağın bir-çok işçi semtlerinde kuruluş çabaları kitle kazanmak örtüsü olduğundan taktik gericiliğimiz o günler görünmemiştir. Aynı semtlerde birçok kültürel geceler kotarılışı da oyalanmak için yetmiştir. Eldeki meydan eylemlerin yaptığın işçi örgütünü bir varmış bir yokmuşa çevir, salon taktiklerinin başarı ile İstanbul'un fethine giriş.. Türkiye işçisınıfının

ekonomik mücadelesini politikleştirme görevini terk et, dev-
şirme ordu ile salon sosyalizmi icraa et! Bunun ne büyük gaf
olduğunu ancak yenilgi günlerinde anlayabiliyoruz.

İkinci dernek kuruluşu da tamamen tapınağın bir şubesi gibi
doğar. Ekonomik mücadeleyi siyasi bir demekte yapmak için
yükü maddi-teknik temel, uzmanlaşmış kadro (sağlık, siyasi
v.s.) olmadığı halde "deneme" örgütlenme yaratılır. Cebimizde
yol parası olmadığı halde halkın ekonomik sorunlarına el atı-
yoruz.. Sağlık sorununa el atıyoruz. Nerdeyse halktan toplama
ilaçlarla hak sağlığını çözeceğiz (!) Kooperatif denemeleri bir
başka şaşkınlığımızdır. Şehir merkezinin göbeğinde sanat ça-
lışmalarının üzerinde 50 kişiye 6 ton fasulye! Malın hem kalitesiz
hem de işçiliği çok olanını alıp, kendimize iş çıkarıyoruz.
Kendimizi eleştirip, daha iyisine yöneleceğimiz yerde,
LENİN'den ileri yönümüzün kanıtı olarak korkunç bir mego-
lamani sergiliyoruz. Boş enerji kaybımıza madalya takmaya
çalışıyoruz.

İşçi kitlesinden uzaklaşmış, oyunlarda "maymun" gibi yo-
rulmuş elemanlarla dergi-gazete taktığı örgütlemenin imkan-
sızlığı ortaya çıkınca [ŞURA çalışması] teşkilat tıkanıklığını bi-
lince çıkarıp, kitle bağlarının reorganizesi yapılacağı yerde;
"Devrim Tıkanıklığı" tezine, sosyal sınıf zemininden kopuş-
maya, prensiplerden vazgeçilmeye başlanır. Bu günler kimimiz
ayıkırken, teşkilat kurucusu karşı-devrim teorisyenliğine ve
objektivizm çukuruna düşecektir. Düşmeyenlerimiz üçüncü-
beşinci-yüzüncü kez yıldırımlara uğrayacaktır. Dünya tarihinde
görülmemiş yalan, demogojilerle teşkilat varlığımız ortadan
kaldırılmaya çalışılacaktır. Toplum içindeki tınaklarımızı söv-
mekte finans kapital-devlet acımasız-gaddar ve kural dışı dav-
ranırken teşkilat lideri olarak benimsediğimiz kişi de aynı "yı-
kıldık, yıkılalım" önerisi getirmiştir. Aşağılık kompleksleri ile
yükü kişilerin oluşturduğu bir teşkilat "cıfit çarşısı"na dönerse;
ayakta kalan üyenin vay haline! Ama artık atı alan Üsküdarı hiç
olmazsa teorik olarak-geçmiştir: Çukurda kalan ve düşenlere
kurtuluş ipi uzatarak konumuzu otokritikten çıkararak yeni bir
giriş yapalım :

PROVAKASYON SOSYALİZMİ NASIL YAPILIR? YA DA POLİTİKADA "ŞAŞMAZ" BİR MOLOZLUK ÖRNEĞİ

"Ben gerçeğe hakim değilim, o bana hakimdir." (Marks)
"Acı gerçek bizi yücelten yalandan daha değerlidir." (Lenin)
"Gene de ben it gibi yalan söyleyerek baştaçı olmaktansa parça parça kan pıhtılarıyla kan işeyerek sürünmeyi seçtim. Domuzuna gerçekçiyim, kanlı düşünmanıma iftira edemem. Belki en büyük zaafım bu. Doğrudan ayrılamam." (Dr. Hikmet Kıvılcımlı)

Ustalar ve onları anlayan devrimciler için yaşanan olayların üzerinde hiçbir kitap, kişi, teşkilat olamaz. Orta halli bir bilim çabası bile bu gerçekliğe uymak zorundadır. Yoksa :

"Ki o insan "Allemi Cihan"(Dünya Bilgini) olsa, "ağzıyla kuş tutsa" bizim için şerefini (onurunu) zedelemiş bulunur. "Güven"ini başkalarına karşı aşındırmış olur. Aslında en kötüsü de kendisine karşı da güventini yitirir. Ve hayat beyhudeleşir, boşlaşır ve çekilmez hale gelir."

Zamanında bu satırlar; bir grev taktiğinde yanlış davranmış bir merkez-sendikacıya yazılmıştı. Stratejik-tüzük-taktik-kardeşlik sapıtmaları ile kendini ve teşkilatını yıkmış birisinin konumu o sendika ağasından bin kat-milyon kat daha beterdir. Buna rağmen gerçek bir özeleştirile mücadele yayı kurulabilirdi. Bundan kaçıp *"yeni dönem"* teori uydurmalarında yaşama çabası nereye kadar sürer bilmiyoruz, ancak o *"yeni dönem"*ın en az 100 yıllık eski *"kocakarı sosyalizmi"* olduğunu biliyoruz.

DEVİRİM ÖZLEM YA DA TIKANIKLIK DEĞİL, ÜRETİCİ
GÜÇLERİN MÜLKİYET-YÖNETİM BİÇİMLERİNİ
PATLATIŞIDIR

Yaşadığımız 20. yüzyılı Lenin ve Kıvılcımlı, "Devrimler çağı" olarak görmüşler ve değerlendirmişler. Bu değerlendirmelere hepimiz gayet coşkun bir şekilde sahip çıkmışız. Portekiz,

İran-Afganistan-Nikeragua gibi sosyal ve politik devrimin bizzat zamanında yaşayarak "üretici güçlerin mülkiyet ilişkilerini her allahın günü diyebileceğimiz kertede patlatmak için sancılandığı üçüncü dünya ülkelerine" (Konaklar Bilinci) diyerek olabileceklere de sahip çıkmışız. 12 Eylül'ün şafağında iken :

"Objektif olarak bütün dünya ve Türkiye gidişatı Türkiye'de hızla bir "Devrim Durumu"nu biriktirmektedir. Bu sayıca olağanüstü ve sınısice olan birikimin motoru ekonomik ve siyasi krizdir." [Konaklar Bilinci] tespitleriyle teşkilat kuruculuğuna soyunulmuş. 1983'lerde teşkilat 86-87'lerde devrimbeklentisine şartlandırılmıştı. Herkesten bunun için kendini tüketircesine iş beklenir. Bu plandan alınan hızla "Sınıfsız Toplum Projeleri"ne geçilir. Teşkilat buna göre yoğrulmaya çalışır... Kimseler bu yüzden beğenilmez. 1988'lerde "devrim durumu" 1991-92'lere kaydırılır. Yine kendini "lider" görme bu beklentiden çıkar. Evlilikler-çocuklar- özel mülkiyetler devrimcilik dışında bütün işler suç olarak görülür. Muhasebe-Avukat-Öğrenci-Oturak'lı işçilikler dahil hep yıldırımlara uğrar. Kaç kişiye aylarca, yıllarca "bırak" dayatmaları yapılır. 1988'lerde dereceler atılır. 60 derecede hareketlilik spikerliği yapılır. 1989 Mayıs ayında :

"Bir gert ülkede bu yüzden kitle örgütleri, "Barış politikası", asıl devrim politikasının yerine geçecek biçimde abartılamaz. Abartanlar kaybederler. Gerçek devrimciler de bu, yüzden önce önümüzde her geçen gün hızla biriken devrim (dikkat! müzmin değil!) için politikalar geliştirmek zorundadırlar. Barış politikası bütünüyle bu devrimci taktiklere bağımlı kalmalıdır. Bunun terst aydınlar arası bir kuyrukçuluk ve liberalizm olur. Kitlelerimiz bunu tutmazlar. Çünkü koşullar onları devrime doğru belirlemiş, determine etmiştir. Burası AVRUPA DEĞİL, BURASI SOSYALİST ÜLKELER DEĞİL (abç) Barış içinde yaşayan, Devrimi yüzyıllardır unutmuş olan ileri ülkeler değil. Burası devrim dalgalarının kabadığı geri ülkelerin en yüksek tepesidir. Bu TEPEDE DEVRİM DALGALARININ İSTİLASINA O DENLİ UZAK DEĞİLİZ. "(abç.) [Şura 4]

Aynı yazının yayınlandığı gazetede "ÖZLETEN DEVRİM" bir şiire başlık yapılır. Ha geldi.... ha gelecek olan devrim Temmuz-Ağustos 1989 ayında tıkatılır.

Bu olayların teorik ve pratik savunucusu bir yıl geçmeden *"devrimci çıkış rüyaları görmek ve göstermek bizim için hatırlık ve toyluktur. Çünkü politika (Finans Kapitalin) istediği de budur; birazcık kalmış olan öncü enerjisti de boş yere tüketmek, kitleyi devrimden, devrimciden soğutmaktır. Ortada devrimci çıkış yokken bunu var gösterip hayaller yaymak az suç değildir"* diyerek suçunu boşaltacak boş yer ararsa ne demeliyiz?

Seni gidi "çok suçlu" "toy" ve "hain" seni.. seni...

"DEVRİM TIKANIKLIĞI" KURUNTU MU? "BİRİCİK KEŞF" Mİ?

"Devrim tıkanıklığı"nın öz anlamı devrimlerin olmadığı ve olmayacağıdır. Yaşadığımız çağ bakımından doğru mu? Çağımızda olan biten devrimlerin determinizmi ile bilincini geliştirmiş birisinin bu tespitleri nankörlük ve inkarlık şahıkasıdır... Burjuvazi bile "Devrim ve Karşı Devrimler" Ansiklopedisi çıkararak bu gerçekliği itiraf etmişken, İran-Afganistan-Sovyet örneği yazılarının üzerine bu şaşkın inkarcılık ne oluyor?

PROGRAM-TAKTİK-TÜZÜK SAPITMALARINA
BOL ÇEŞNİLER

Marksizmin köşe taşı olan üretici güçler-mülkiyet ilişkileri (devrim meselesi)'nde pusulası ve doğru yönü olmayanın her konuda "allah" (Toplum) belasını verecektir. Bu "bela"nın bizlere de bulaşmaması için önlemimizi almaya devam edelim :

Program olayı marksizmde; yeni toplumun (iktidar ele geçirildiğinde) yapı projesidir. Bizden önce bu projeyi Dr. Hikmet Kıvılcımlı tamamlamıştır. Biz de teşkilat olarak bu programı benimseyip buna bağlandık. Buna rağmen bu en determinist konuda bile nasıl çelişkili spekülasyonlar yapılır: TARİH: Temmuz-Ağustos 1989:

"TİP ve EMEĞİN BİRLİĞİ daha hangi stratejik Aşama'da olduğumuz konusunda tabirifatlar yaparak üç STRATEJİK bütünlüğümüzü çorba etmiştir. Demokratik Halk Devrimi Stratejisi dururken, geri Türkiye'de Sosyalist Devrim Stratejisini öne çıkarma iktirciliği içinde kendi ve başka beyinlerin günahına girmiştir." (İdeloloji, s. 33)

Aynıkıtabın 23. sayfasında utangaç ve kuş dili ile aynı günahı "yazar" cıkın kendisi işler :

"Türkiye'de kapitalist gelişim, Sosyalist Devrimi de yakınlıştırdı. Türkiye artık tıpkı Batı'daki gibi "İktidarı almak zor-sosyalizme geçmek kolay" formülüne uygun bir gidişe doğru eğginleşti." (İdeoloji, s.23)

Daha sonra (yaklaşık 8 ay sonra) Açık Mektuplarda aynı konu açıkça savunulur :

"TKP ve benzerlerine izin demek; Krenski'lere izin demektir. Bu da sosyalist devrime yakınlığımızı gösteren politik bir belirtidir. Bizim onlardan ayrı kalmamız yeni dönemdeki (bir anlamda devrimdeki) kurucu mecliste olmamamız demektir." (Açık Mektup, 3)

TKP'nin TBKP olarak burjuva sosyalizminden "Finans Kapital sosyalizmi"ne geçişini Sosyalist Devrimin belirtisi saymanın cehaleti bir yana; gerçekten böyle bir konumda bulunulsa bile böyle zamanlarda ne denirmiş; (yine kendisine soralım)

"Türkiye devrimi de geciktikçe ve kapitalizmini geliştirdikçe, geri ülkelere göre onların önünde küçük bir Avrupa örneği oluşturmuştur. bu özellik türkiye'de orta-küçük burjuvaziyi ve yarı aristokrat işçi sınıfı zümrelerin (sendikacıları, ustabaşıları ve tıy ücretli işçileri) devrime ihanet etmeye dek sürüklemiş ve sürükleyecektir.

Türkiye Devriminin içinde de Potanstyel olarak Diyarşi (ikili iktidar) var :

1-Demokratik Devrimi burjuvaların peşine takip kim vurduya götürecektir ve kendilerinin en keskin "komünist" gösterdikleri halde gerçek sosyalist devrimi öldürebilecek kertede KERENSKİ

DEMOKRASİ'si taşıyan burjuva-küçük burjuva sosyalistlerinin iktidarı.

2- İşçi sınıfı, köylü, yarı işçi ve yoksul halk tabakalarının Demokratik ve Sosyalist devrimini de başaracak iktidarı. (İdeoloji, s. 29)

Burada da "iyi ücretli işçileri ustabaşları sendikacıları, küçük-orta burjuvaları sendikacıları küçük-orta burjuva"ları tecrit eden "sol sirke"lik temizlenirse doğru bir ayırımdır. Demek "sosyalist devrime" yakın bir zamanda onlarla kurucu meclis kurulmaz, birlik olunmazmış... Olay olarak EKİM DEVRİMİ de böyle olmuştur.. Nisan Tezleri ve "Bütün İktidar Sovyetlere" parolası buradan çıkmıştır.

Program yapısı ve buna uyması gereken strateji planının karışıklığını (aykırılığını) bu denli aptalca savunulduğunu, bir daha açığa vuralım :

1- Demokratik Devrim derken Diyarşi (ikili iktidar) görüp (!) iyi ücretli işçileri, küçük burjuvaları "devrime ihanet etmeye" hazır görür...

Dolayısıyla burada bizzat kendisi düşman saflarını çoğaltarak düşmana hizmet ederek, iktidarı almayı güçleştirir.

2- "Sosyalist Devrim"e yakınız derken, TKP ve benzerleri ile ittifak önererek bizzat "sosyalist devrim"in canına kasteder..

Bilindiği gibi "sosyalist devrim'de düşman ile uzlaşma işçi sınıfı ve yoksul halk düşmanlığıdır.

(Ki 1990'lı yıllarda bu aşamada değiliz.)

"Devrim tikanıklığı" yazısı ilk yazıldığında fark edilirse "TIRNAK İÇİ"nde kullanılır. Bilindiği gibi "tırnak içi" kullanım söylenene katılmama diyalektiğini taşır. Sonradan her yazıda amentü gibi ne kadar rahat ve dikkatsiz kullandıkça "karşı-devrimci" pozisyona düşer. Biz ilk kullanıldığı yazıyı ele alalım.

"Antik tarih, tarihsel devrimlerle yürüdü, Modern tarih sosyal devrimlerle yürüyor. Antik tarihin sonunda 150 yıl kadar bir süre tarihsel devrim görülmedi. Bu gözle görülür bir

devrim tıkanıklığı idi. Modern tarihin sonunda da benzer bir tıkanıklık görülmeye başladı." (D.T. yazısı, s. 2)

Çarpıtmanın ve benzetmenin cehaletine bakalım :

1) "Modern tarihin sonu" değerlendirmesi illegal bir derebeyi kafasının dil sürtmesi değilse, bir cehalet örneğidir. İnsanlık Coğrafya anası ile birlikte uzayın boşluklarında yok olana dek Modern Tarih sürecektir. Kapitalizmde, Sosyalizmde, Komünist Toplumda modern tarih tanımının içindedirler. Henüz Komünal topluma hiç geçilmemişken "modern tarihin sonu" tanımı Tonbeyy"lere yakışır ve onlar kullanmışlardır aynı tanımı.

2) Benzetmenin gerçekliğini kabul etsek bile 100-150 yıldır sosyal devrim bol bol görülüyor mu, yoksa tıkanıklık mı var? Gerçekleşmiş devrimleri kronolojik olarak bile sıralamak 5-10 yılda bile devrimsizlik olmadığını gösterir.

3) "Devrim tıkanıklığı" yerine devrimin önündeki tıkanıklıklar ve devrimlerin menzillerine ulaşamadıkları tespiti dostça ve gerçekçi tespitlerdir. Ki böyle yaklaşımlar uzun nefesler için ayarlama alanı olabilir.

4) "Devrim tıkanıklığı"nın "biricik keşf" ilan edilmesine -iyice bayraklaştırılması- verilecek ilk karşılık; "demek ki başka keşf" in yokmuş, bunca yıl başka başka keşf iddiaların yalanmış"tır.

Bu inançsızlığın "biricik keşf" yapılacak nesi var? Bilindiği gibi her ailede böyle keşf sahibi ana-kaynana-dadı vs. bulunur; "Devrim mi; olur, amma sizin çocuklarınız bile görmez" sözlerini hangimiz duymadık, duymuyoruz?

Ayrıca politik bir akım olarak da TBKP 6-7 yıldır Finans-Kapitalle danışıklı dövüş içinde aynı "devrim tıkanıklığını" ilan edip; program-taktik-tüzük yapısını buna göre oluşturuyorsa Yeni Açılım'ın Adımlar'ın, Dünyaya Bakış'ın, Gelecek'in her sayısı yıllardır bu dönem değerlendirmeler ile yüklü iken; "biricik yetenek ve çaba" ile "keşf" (Mektuplar) iddiası çekebilmek için bayağı haramzade olmak gerekiyor.

5) 1905 "Ruh"undan geldiğini yıllarca iddia eden vatandaşa (bakınız İDEOLOJİ kapak) biz en son şu cevabı verelim; 1905 Ruhunda tıkanıklık olmaz cancağızım!

TIKANIKLIĞI KABUL EDİLEN DEVRİM'E YENİDEN OLUŞ TEORİSİ YAPMAK KİMİN HADDİNE

"Yeni Aşama'da 1905 RUHUNU (Kutsal parti anlayışını) yeniden diriltme çalışmaları"nın bitirilişinde "devrim :ıkanıklığı"nın amentü yapılış günlerinde "ciğerlerimizi, gelecek 20 yılı göğüsleyecek ölçülerde şişirmenin yollarını bulmalıyız" denecek denli ittifak (!) önerilerinin çıkması normaldir ve bir diyeceğimiz olamaz... ancak ve yalnız sözde devrimin "yeni oluş teorisi", özde devrimlerin toptan satış teorisine vargüçümüze siper oluruz: Denir ki; "Evrencil üretici güçlerin muazzam gelişimi, besbellidir ki artık ulusal üretti güçlerin muazzam gelişimini hiç olmazsa belirli süreler içinde bastırabilecek ve ulusal devrimlerin gelişimini kendi evrencil çelişkilerine bağlayabilecek üstünlüğe gelmiştir."

"Oysa Evrencil üretici güçlerin atı alıp Üsküdar'ı geçtiği son sosyalist ülke olaylarıyla kendisini gösterivermişti" (Sansür, s.2)

Emperyalizmin "taarruz" taktiklerinin teorik yıldız takılmasını parçalayalım;

1) Son sosyalist ülke olaylarında kendini gösteren, "Atı alıp Üsküdar'ı geçen" evrencil üretici güçler değil, kapitalist-emperyalist özel mülkiyetlerdir. Evrencil üretici güçlerin gerçek karşılığı; Dünya işçi Sınıfı, Köylülüğü, ilkel Komün gelenekleri, Teknik ve bir bütün olarak Coğrafya'dır.

Günümüzde üretici güçler evrensel niteliğe sıçradı mı? Ki? ulusal devrimlerin gelişimini kendine bağlayabilsin?

Evrensel üretici güçlerin oluşumu için en başta her ulusun TARİH (gelenek-görenek üretici gücünün eritilmesi, dahası işçi sınıflarının ve köylülerin Evrensel gerçek birliğini gerekli kılıyor. "Son sosyalist ülke" olaylarında görülen evrensel üretici güçlerin gelişimi değil, bizzat ulusal yapılanmalarını iyice geliştirmele-ridir... Ve üretici güçlerinin çok daha geniş-yaygın ve sıkı biçimde yeniden özel mülkiyet prangasına vurulmasıdır.

2) İnsan üretici gücü olarak; karşılığı olmayan evrencil üretici güçlerin, ulusal üretici güçlere baskınlığını savunmak: ulusal

örgütlenmeleri gereksiz kılar... Evrensel örgütlenme anahalkasını beraberinde getirir.. Kıtalar, Uluslar, Bölgelere göre bu denli parçalanmış durumda iken bu gerçekliğe sırtını dönmektir.

3) Üretici güçler içinde sadece TEKNİK üretici gücünün kısmi bir evrenselliği oluşmuş..

Tekniğin altında insan üretici güçlerini ezdirmek ise bayağı işveren düşüncesidir.

Nükleer Tekniğe karşı; Nükleer Bilim olarak inandığımız Kıvılcımlı'nın TARİH-DEVİRİM-SOSYALİZM'in inkarı olan bu sapıtmayı bizzat "sansür" cünün kendisi 20 yıldır bol bol atış alanı yapmıştı..

Troçki, Celal Aydın eleştirileri, Kıvılcımlı'yı izah etmeye çalışan yazılarını vatandaş ne yapacaktır?.. Galiba SANSÜR!

4) "Devrim Tıkanıklığı"nı açayım derken bile vatandaş "yeni bir devrim tıkanıklığı" yaratıyor. Bütün olmuş ve olacak devrimler öncelikle ulusal oluyor.. Ulusal devrimleri "bastırabilecek" gördükten sonra; "anayın yüzü ak olsun" derler adama.. Yani o "devrim" olmayacak demektir... Ayrıca;

(Her sınıf bilinçli işçi de bilir ki)

Emperyalist-kapitalist özel mülkiyetler üretici güç değil, tüketici güçtür.

Tüketici güçler de evrensel bile olsa :

ULUSAL DEVRİMLERİ BASTIRAMAZ!

ULUSAL DEVRİMLER; EVRENCİL MÜLKİYET BAĞLARINI PATLATIR! Bizim inancımız budur! Her devrimcinin inancı da budur!

GELECEK HİPOTEZLERE BİRİ ASIRLIK, BİRİ TAZE İKİ BEND ve HAVLAMALAR

Gelecek üzerine politik yatırım yapmalara karşı öncelikle bir USTA BEND'i okuyalım :

"Gerçi Kautsky'nin yazdığı el kitabı zamanında pek yararlı olmuştu. Ancak doğrusu bu el kitabının dünya tarihindeki bütün gelişim biçimlerini önceden görmüş bulunduğu fik-

rinden vazgeçmenin zamanı gelmiştir. O el kitabının tarihinde bütün gelişim biçimlerini önceden görmüş bulunduğu, düşünenleri açıkça abmaklar diye sıfatlandırmak yerinde olur. (Lenin age. II. 17 Ocak 19131)

Demek ki Kautsky üstadınki denli yarar da sağlasa bir el broşürüyle tarihin önceden gelişimi "saptanamaz".

(Türkiye Devriminin Stratejisi - Dr. Hikmet Kıvılcımlı)

Böyle çok açık usta uyarısı olduğu halde "Açık Mektuplar" dizisinde nasıl cılk yumurtalar çıkarılır:

"Özetle Türkiye ve benzeri geri ülkelerdeki (şimdilik) Devrimci gelişimin ana baskıları buralardır. Buralarda ve Türkiye'de Devrimci gelişim kendisini zaten müzmin bir gelişimden tytlen tytye barışçıl gelişmelere terketmek zorunda kalacaktır. Bunun maddi temeli Prusya tipi kapitalist gelişimi yapan Türkiye'de, dış borçlar ve açılacak olan dış ticaret hacmidir. Bu Türkiye'nin çöplenmesine ve Devrimin müzminleşmesine yetecektir.

Bu maddi temel iç çelişkilerinin keskinliğini törpüleyerek politikayı tytye Avrupalılaştırmaya eğginleştirecektir: Politika bütünüyle Finans, Kapital, parlamenterizme, sendikalizme tytye estr edilirken ölülecektir...

...Ancak ne doğru dürüst parti ne de taktik gelişimi bulunmadığı için devrimci mücadele daha da kaosaşarak - bastalanacak- kendini tüketecek: yeni kuşaklarda SANSÜR önemli bir geçiş (basamak) olarak kendini güçlendirecektir." (II. Mektup.)

"Dış borçlar ve açılacak olan ticaret hacmi" "ne kadardır? Somut olarak belirtilemez. Türkiye'nin çöplenmesinde işçi sınıfı ve yoksul köylülüğün eline geçen nedir? Ne olacak, değinilmez. "Avrupa'ya eğginleştirecek" olay olarak izah edilmez. İç çelişkiler; sosyal sınıf, milliyet cinsiyet mevzilenmeleridir. İsimleriyle ağza bile alınmaz. Törpülemek; sosyal paylaşmanın yüksek derecede uygulanması ile belki mümkün olabilir. Ki, hiçbir ezilen topluluğun sosyal yaşantısında yükseliş görülmediği gibi ne derece düşüş olduğunu her işçi kendi yaşantısından çıkar-

rabilir. Buna rağmen "iyice barışçıl gelişmeler" beklentisi -uykusuna çekilir. Bu kuruntucu-hipotez düşkünlüğüne işçiler "ölme eşeğim ölme yaz gelecek, yoncalar bitecek, senin payına da düşecek" der güler geçer; mücadelesine bakar.. Eğer ("YAZAR"lık) işçilere inanmıyorsa 10 yıl önceki kendisine sorsun :

"Falcılık iş yapmayanların işidir. Marksist her zaman olup bitenlerden yola çıkar. Ve "YOĞU VARETMEK" marksist objektifliğin şanıındandır. Yoğu varetmeye tapaları sıkmayanlar sözde objektif falcılığa bayılırlar."

... *"Gelecek üzerine taktik yapmak demek; tam kalıplara sığmaz ve gelişme kalıplara uymaz"* (Konaklar Bilinci)

Kendi sözü ile "yoğuvaretmeye tapası sıkmayan", "su üstüne yazı yazarak" taktik yaptığını zanneden vatandaş davaya ihanetine devam eder :

"Şark meselesine gelince o da Türkiye'mizden ve Evrenimizden ayrı bir yıldız değildir! Türkiye'nin eski dönem determinizminin son çırpınışlarını yaşadığı tarihsel talihsizliğin yeridir. Türkiye'nin Şark'ı elbette şaşılacak bir şey olmaması gerekir; gelişmeolarak Türkiye'nin Batı'sını izler ve izleyecektir. Türkiye'nin Fransa'yı Prusya'yı, Almanya'yı izlediği izleyebileceği gibi usta benzetmeleri gayet normal karşılanırken Türkiye'nin içinin içi neden Türkiye'ye benzemezmiş ve ondan ayrı bir devrim çıkışı geçirebilecekmiş gibi sansasyonlar yaratılır. Hür basının (Finans Kapitalin oradaki potansiyeli söndürme olaylarına) hizmetti. (Açık Mektup, 5)

Vatandaşburadabizlere haykırmaktadır. Akdeniz bölgesinin bir kasabasında tesadüfen karşılaştığımızda; Kürt devrimcilerin gerçek konumunu Kürt ulusunun tırmanan eylemlerini (Şubat 1990 idi) izah ettiğimize cevaben bu satırlar yazılmış.. Ancak bize söylediklerine, "yukarıdan" el sallar güler, geçeriz. Ancak koskoca bir ulusun kurtuluş mücadelesine nasıl "şaşının şaşısı" bakılır :

"Polis-Ordu kadroları, DETANT v.d. bastırabilecek güçte. Ciddi başağrısı doğu'dur. Ama batı bertaraf edilmiş (12 Eylül sonrası kabarış sonümlendirilmiş) olduğu için (1970-80 arası

Batı'da gerçekleşen kitle kabarışlarına karşı yapılan DİSK-TİP-Sıkıyönetim provakasyonları) Doğuda daha kolayca başarılmaya özelliği taşıyor. Kıbrıs Politikasında bu taktikler tyice pıstırılıyor." (Açık Mektup, 5)

Uğur Mumcuvari bu sözleri ciddiye almak durumunda kaldığımız için Kürt devrimcilerden özür dileyerek bu havlamalara insancıl ve sosyalist cevabınızı çekelim :

1) "Sol anarşizm", "polis-ordu kadroları, DETANT ve diğer etmenler sosyal patlamaları bastırabilecek güçte,"

"Prusya tipi kapitalist gelişimin önündeki son engel,

"Ciddi başağrısı doğu" kelimeleri finans kapital ve politikacılarının-kalemşörlerinin demeçlerinden alınmış "emperyalist" sözlerdir... demogojilerdir..Finans kapitale hizmet böyle yapılabilir ancak "beyinsizce" :

"Sol anarşizm Doğuya özgüleştirecek, GAP bitiriltinceye dek Doğru potansiyeli Cizre gibi olaylarla boşaltılarak Prusya tipi gelişimin önündeki ciddi son engel de kaldırılacak." (II. Mektup)

2) Ulusal uyanış başlangıcında olanezilenKürt halk hareketi; Türkiye'nin 1970-80 dönemine asla benzemez. Belki Türkiye'nin 1919 yıllarına benzeyebilir. Türkiye 1970-80 dönemlerinde; o güne dek 2 politik devrim yaşamış ulusal bağımsızlığını yarım olarak elde etmiş, bir ölçüde ulusal kurtuluş özlemi giderilmiştir. Ezilen ulusta ise, ulus olarak; hiçbir ekonomik-politik-devlet bağımsızlığını koklamamış bunun ihtiyacı ile tutuşan ulustur. 1970-80 döneminde Türkiye'de onlarca siyasi grup, otorite çekişmeleri ile mücadeleyi-kitleyi Finans kapital diktatörlüğüne karşı dönüştüremezler... Ezilen ulusta ise yalnız önder teşkilatın önderliği geçerlidir.. Bu önderlik mücadeleyi yürütmektedir.

Bu çok önemli iki faktör ezilen ulusun ulusal kurtuluş mücadelesinin yenilgi değil, zafer ile sonuçlanabileceğini gösterir.

3) 1980 sonrası Türkiye devriminin stratejik güçlerinin geri çekilişe geçtiği dönemde "Ezilen Ulus Kurtuluş Mücadelesi"nin çıkış yapması ve yükselişe geçmesi, bizzat öncülüğü Kürt bur-

juvazisi dışında, yoksul köylü ve aydın gençliğin önder teşkilat olarak yapması halk eylemleri olarak da aktif savunma taktiklerini gayet başarılı bir biçimde uygulamaları sonucu "İhtiyat Kuvvet" değil, Türkiye Devriminin de ÖZGÜÇLERİ'nden bir kanat olmuştur. Türkiye Devrimi'nden somut olarak Türk Finans Kapitalinin mülkiyet ve yönetim biçiminin yıkılması olduğunu anlıyorsak; Ezilen Ulus'un Ulusal Kurtuluş Mücadelesi bunu yıkabilecek güçte ve çapta olduğunu pratik eylemliliği ile kanıtlamıştır. Türkiye'nin o sıkça ters-yüz edilerek kullanılan "yeniliklerinden birisi budur. Yeni dönem'den biz sadece bunu anlıyoruz: Türkiye Devriminin özgüçleri; Türkiye İşçi Sınıfı ve Ordu gençliği değil; Ezilen Ulusun Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve Türkiye İşçi Sınıfıdır.

1930'larda Burjuvazinin öncülüğü yapabilmesi ihtimali kuvvetli olduğundan ve bu riski taşıdığından dolayı Dr. Hikmet Kıvılcımlı "İhtiyat Kuvvet: Şark" olarak strateji planında yerini koymuştur.

Bugün 1990 yılında Ezilen Ulusun Ulusal Kurtuluş Mücadelesi bir Halk Hareketi'dir. Ezilen Ulus Burjuvazisi tecrit edilmiş durumdadır.. Parti öncülüğünün, kitleleşmesi, Demokratik devrim programı bu tecritin kanıtıdır. "İhtiyat Kuvvet: ŞARK" - ÖZGÜÇ: Ezilen Ulus" olmuştur.

4) GAP'nin bitirilmesi Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin; daha şimdiden proleterleşmesini beraberinde getirdiği gibi Türkiye İşçi Sınıfı ile de taktik birlik köprüsüdür. Kürt yürüyüş ve kepenk eylemlerinin kitleselliği ve militan karakteri de gösteriyor ki: bu proleterleşmenin üstesinden fevkalade gelebilecektir.

Bu gibi gerçekler kabul edilip, buna göre davranılacağı yerde; her "Allah'ın günü gelişim gösteren Ezilen Ulus devrimcilerin kutsal kurtuluş savaşlarına neden yenilgi şapkası biçilir... Vatandaş 1984 yılında da böyle bir "BÜYÜK GAF" yapıp, bizim aramızı Kürt devrimcileri ile açmıştı.. "ŞARK'ta KONAKLAR BİLİNCİ"ni çekip; önder teşkilatın ömrünü 1984 yılında bitirmişti...

Önder teşkilat milyonlarca yoksul kitlenin bağrında yaşa-

yıp-yücelirken; ömrü tükenen vatandaş'ın kendisi oluyor.
Biçilen "yenilgi şapkası" da "ŞARK'ta Konaklar Bilinci" gibi sahibinin elinde kalacaktır.

Halkımızın dediği gibi :

"İT ÜRÜDÜKÇE KERVAN YÜRÜYECEKTİR!"

STRATEJİK KAÇIKLIĞA GERİ TAKTİKLER

Bir taraftan "Sosyalist Devrime yakınlık" rüyaları görülürken, diğer taraftan taktik mücadele biçimlerinde oldukça geriye düşülür. "Sosyalist devrime yakınlık" diyen bir devrimcinin aklına SALDIRI GÜZEL SANATI bunun örgüt biçimleri "Silahlı Devrim Birlikleri" ve "ordunun parçalanması gelir. Ama vatan-daş attığı "sosyalist devrime yakınlık" tespitine aldırmaksızın önerir :

"Sakin bir durum değerlendirmesiyle 12 Eylül darbesinde olduğu gibi Sansür Yayınları gibi çalışmalara -uygun grevlere seminer eğitim-sanat-kültür faaliyetlerine- geri çekilmelidir." (II. Mektup)

Bu sayılanlar "geri çekilme" değil. Taktik patinaj ile otlaya otlaya kendimizi kuruttuğumuz işlerdir. Ayrıca 1990 yılı 1980 12 Eylül sonrası dönem ile bir tutulabilir mi?

12 Eylül sonrası kitle psikolojisi ve eylemleri "Ricat" diyor-du.

1983 sendikalaşmak, 1985 Yemek Boykotları, 1987 grevlerin yaygın açılışı, yürüyüş-geçiş, 1989 vizite (meydan) eylemleri; Pasif savunma eylemleridir. Ezilen Ulusun ulusal kurtuluş mücadelesinin aktif savunma eylemleri de her geçen gün daha tutkun boyutlarda sürerken "geri çekilme" kitlelere, öncülere "mücadeleyi bırak" demektir. Bir başka savunma içgüdüsünde aynen şöyle denir:

"1989-90 Durgunluk Darbesi, zaten 70 yıldır adam gibi sentez olamamış grupları daha da küçültüp erittirirken en an-laşmış ve kaynaşmış bir okul sentezinin başlangıcını kısmen yaratmış bizim ekibi de sarsıp kendi girdabına aldı." (Mek-tuplar)

Otokritik yapmanın en kolay yolu; objektifizm çukuru ile başkalarını suçlu görmek şaşılığıdır, bireyciliğidir.

1989-90 yıllarında "durgunluk darbesi" olmadığını herkes (işçi, devrimci, gazete okuyucusu) bilir. Vatandaşın kendisinin kimlerden, nasıl darbe aldığını kendi hafızasına bırakarak tüzükçül sapıtmalara geçelim.

TÜZÜK SAPITMASININ "SOL" ve "SAĞ"ı

1) "Modern organın önkoşulları" (Sol sapıtma)

150 yıldır "Proleterya Partisi" pratikleri (özellikle Lenin'den bu yana) parti üyeliğini, programı benimsemeyi herhangi bir parti organında üye olmayı yeterli sayar. "Modern Organın Önkoşulları" yazısı (Bakınız İdeoloji) bunu oldukça SOL biçimde aşmaya çalışır.

İŞÇİLEŞMEK - PROFESYONEL OLMAK-KONAKLAR BİLİN-
Cİ'ne ERMEK" organ üyeliği için süzgeç olur...

2) TÜZÜK KATLI: (Sağ sapıtma) N.E.P. VERMEK

N.E.P., taktiğe ve marksist literatüre 1924 yılında iktidar günlerinde LENİN tarafından "sosyalizme geçiş" için bir basamak olarak getirilmiştir.

Lenin USTA; Köy İncelemeleri, İşçi Birlikleri, R.S.D.I.P. 1905 Devrimi, 1917 Devrimi, 1918-19-20 Savaş Komünizmi günleri, sovyet örgütlülüğü, sovyet devleti, üçüncü enternasyonal gibi Komünal ve sınıfsal mücadele teşkilat biçimlerinin tecrübeli gücüne yaslanarak yılanın başı (Finans-Kapital, Derebeylik, Çarlık) ezildikten sonra; savaş komünizmi günlerinin kimi aşırına kaçmış "kollektivizm" dayatmalarının ekonomiye zararlarını dengelemek için partili-sosyalist, işçi ve köylü olmayan ticaret (küçük-orta) burjuvalarına N.E.P. taktiği içinde zararsızlaştırmaya ve sosyalleştirmeye bununla birlikte teknik üretici gücünü temellendirme işine bakmıştır.

Birisi çıkar da; yeniden teşkilat mayalanması ihtiyaç olduğu

zamanda üyelere N.E.P. önerirse bu teşkilat yıkıcılığının resmen benimsenişidir. Bununla da yetinmeyip :

"Durgunluk Darbesi beni bile atıl-boş duruma düşürmüştü. İstanbul'da kımtınle ne iş yapabilirim'i bırakın geçimimi sağlayacak durumum bile tehlikeye düşmüştü" dedikten sonra (çulsuz olduğunu kabul ettikten) "Burjuva ilişkilere yabancı kalmamak değil, bizzat kapitalizme girmek, kültür ve şirket işlerini geliştirmek, GENİŞ NEP. verebilmek" diyebilmesi için bayağı keçileri kaçırmak lazım.

a) İktidarda olan finans kapital olduğuna göre, sen de onun sözcülüğünü yapmıyorsan NEP taktiği su üzerine yazı yazmaktır. Tüzüğün bilinçli toleransla uygulanması zaten Türkiye'de bir gelenek iken N.E.P. ile örgüt biçimlemek tüzük katlidir. Ve düşman alanında "kale" yapmak beyinsizliğidir.

"SANSÜR" TAKTİKSİZLİĞİNİN KONUMU

Yıl 1989 Finans kapital cumhurbaşkanlığını Devletlu'lardan alma, K.İ.T'lerin yutulmasına başlama, legaliteyi budama, özel olarak teşkilatımızın en yaygın ve salgın biçimde "lanetlenmeye" çalışılıp yokoluşa getirildiği TAARRUZ aşamasındadır. Manevra alanlarımızın olabildiğince daraltıldığı, psikolojik-cinsel uydurmalarla kısırıldığı bir dönemde "SANSÜR YAYINLARI" taktiğine (!) geçiyor, bunun da burjuva kliniklerine alternatif olduğunu iddia edecek denli ileri gidiliyor. Din konusunu halk kısmen laiklik geleneği ile eleştirdiği halde, bu konuda yaygın ve taktik yapan Doğu Perinçek'leri, Yalçın Küçük'leri provakasyon içinde gören nasıl olur da daha tabulu konuları günün ideolojik-teşkilat ana halkası yapar..?

Toplumsal ve kişisel psikoloji ayrımların, Kıyılcım'ı "Metafizik Sosyoloji Eleştirileri"nde mahkum ederken :

"Bu okullar insanı bilinçle davranacağına uykuda gezer biçime sokarlar. Kışının rubuyla dönüp toplumu açıklamaya çalışırlar" (M.S.E s. 67-75 Benzeri konuları inceler.)

KONU OLARAK KİŞİ PSİKOLOJİ'NİN ÖNEMİ - ÖNEMSİZLİĞİ

İşçi sınıfı ve halk "psikoloji" diyerek bilim iddiası taşımasa da her evde, mahallede-fabrikada-köyde birbirlerini ve kendilerini tanırlar. Günlük anıların kısırlığı içinde "kişi psikolojileri" ile doludurlar. Bundan bunaldıkça ve arayışa geçtikçe sosyal bilinç ihtiyacı hisseder. Bir ilaç gibi Toplum Bilimlerine karşı etkinlik duyar ve öğrenmeye başlar. (Elbet ekonomik determinizm içinde.) Sosyal bilincini aldıkça sosyal mücadele, sosyal karakter sosyal paylaşma, teşkilatlılık gücü gelişir.

Sosyal bilim yerine "kişi psikolojisi"ni taktik yapmak: (iş olarak görmek)

1) Bireyciliği geliştirmek, bir yerde kişileri toplumsal determinizmin üzerine çıkarmak oluyor.

Emperyalist-kapitalist ve derebeyler dışında buna kimsenin hakkı yoktur.

2) Bütün teşkilat kurucularının ve yetişkinlerin mücadele içinde daha kıdemsiz kişileri değerlendirme hakları bulunur. Bunları bilim sayanlar cep defterini ekonomi bilimi zanneden esnaf konumuna düşerler.

3) Kişi psikolojileri çok değişken olduğu oranda "tutarlı" bir bilimi imkansız kılar. Sadece "peygamber" doğruluğu taşıyan kişilerin kendi hakkında yazdıkları bilim sayılabilir.

Bir kişinin diğer kişiler arasında onlar hakkında yazı yazması "iftira" ve kendi kirli çamaşırlarını üzerlerine atmak riskleri taşır. İçinden çıkılmaz birbirine dolaşmış-dolaşık bir yumak oluşur. Ve kişiler düşmanlarını unutup, birbirleri ile uğraşıp-aşınıp güçsüzleşirler.

3) Kılıcımlı böyle konulara "sosyal determinizm"inden dolayı tenezzül etmez. Bunları yazmayı küçüklük sayar. YOL ANILARI böyle bir sosyal determinizm şaheseridir. Parti Tarihi'ni aktarma pratiğine (yazısına) "KİM SUÇLAMIS" a giriş yapınca olayları atlamaz... ancak bundan bile kendisi hoşnut kalmaz.. Sonunda "kendi kendisini" de eleştirir. (Yazdığı için)

4) Bataklığın sivrisineklerle uğraşarak kurutulduğu görül-

müş ve görülecek şey değildir.

Konu olarak "bilinçle davranacağına uykuda gezer biçime sürükleyen SANSÜR YAYINLARI"nı taktik ana halkası yapmakla yetinilmez. 10 yıllık teşkilat pratiğinin maddi-insan-sınıf gençlik, kadın-kültür-demek-dergi potansiyellerinin kazanımları güçleri bu ölü doğan yayına miras bırakılır. Yayının 1.2.3.4.5.6. baskı planları yapılır. Kadın ve gençlik kazanmanın manevelası yapılır. Anadolu'yu örgütlemenin manevelası yapılır.

Ütopizm devrimci inançlarından dolayı "erken devrim" tespiti yaparak saldırı taktiklerini başlatıyordu.. Kitleyi de kendisi gibi zannettiği için yanılıyordu. 43 yaşında olduğunu söyleyen *"yırmıye yakın dernek, sendika, parti, kooperatif ve benzeri örgütlenme çalışmaları, otuz yıldan fazla süren köylü işçi çalışmaları, ondan fazla dergi-gazete-yayın kuruculuğu-yöneticiliği-yazarlığı gibi çalışmalara"* katılmış birisinin kendi hayalciliğine -ya da müslüman mahallesinde domuz eti kasa-plığına- "atılım" diyebilmesi için ne olması gerekir "isim bulamıyoruz."

SANSÜR KENDİ ALANINDA DÜRÜST MÜ?

Mücadele ve teşkilat bakımından: Sağ sapıtma bile değil provakasyon sapıtması diyebileceğimiz "SANSÜR" YAYINLARI'ndan dürüstlük aşısı alabilir miyiz diye bakalım; sansür edilen şeylerin konusu, adı nedir? Sansür'de bunlar görülmez.. Sansür'ün keşifçisi ve izleyicileri bunları nerede-nasıl öğrenmişlerdir. Bilinmez.. Siyasi bir suç korunması gerektirmediği halde; yazılara yazarın gerçek ismi verilmez..

Yazıların hemeri hemen tamamı S.Ş.'in olduğu halde yazılar zavallı hastalık meraklılarına mal edilir.

Nedendir bilinmez.

Utangaç-illegal kuş dili bilimsel gerçekliğin değil, karda gezip izini belli etmeyen köstebeklerin, demogogların alanı oluyor.

SANSÜR'ÜN EVRİMİ: KADINLARIN KONAKLAR BİLİNCİNDEN TOTOLOJİYE DOĞRU

Kitleleri "durgunluk darbesi" ile yere seren, devrimcilerin öncülerin "toptan" hastalandığı teşhisinden hareket eden "SANSÜR"cü; SANSÜR YAYINLARI'ndan etkilenecek-gelecek kadın ve gençlik dalgası ile kitleleri ve öncülerini tedaviye soyunulur.. Herkesin "kadın"ı da "gençliği" de var mı yok mu bakılmaz.. İskender Efendi için yeni bir fethedilecek alan; KADINLARIN KONAKLAR BİLİNCİ'dir. Çeker kılıcını vallahi..

Doktorcu'ların "Konaklar Bilincine", yetmedi "Şark'ta Konaklar Bilinci".., Bu da yetmedi "Evren çapında Konaklar Bilinci". Dahası "Kadınların Konaklar Bilinci".. "AKILLARA DURGUNLUK VERECEK" ölçüde bir kendini bilmezlik ve elini çok fazla uzatma.. Sömürgeci Türk ulusunun bireyi olarak sömürge ulusun örgüt pratiğine "Duvarcı Sicimi" çekmek ne kadar abes ve ukela ise, bir erkek olarak kadınların yerine "Teori yapmak" daha fazla normal olmayan kaçıklıktır. Sözde kadınların olacak yayın; hemen Erkeklerin eline geçer.. Yayının sorumluları dahil kadınlar "tecrit edilecek konuma" düşürülür.

Yayının "tek yazarı" da erkeklerden yana geçer.. İktidar yeniden, işler yeniden erkeklerle geçtiğine göre ya erkekler o denli hastalanmamış, ya da Sansürcüler totoloji yapıyor: Hasta ile hasta iyileşir mi a canım!

SANSÜR'ÜN KENDİSİ KOMEDİDİR TRAJEDİSİNİ YIĞIN ATEŞÇİLERİ ÇEKER

Sansür'ün çıkış günlerinde "keşifçisi" 2050 yıllarının sınıfsız Toplum Teorisi olarak "SANSÜR'ün bireyci-kişisel konularını lanse eder.. Bir komedi oyununa bu geniş ufku, bu kadar dayanıklı kostümleri baştan haram ederiz..

Sınıfsız Topluma Geçiş Teorisi olarak gördüğümüz Dr. H. Kıvılcımlı'nın "TARİH-DEVİRİM-SOSYA-LİZM'in hançerlenmesi diyelim, sulandırılması diyelim, bireycil bocalamalara düşürülmesi olan "KİŞİ PSİKOLOJİSİ" saplantısı ile insanlık Sınıfsız

topluma Geçiş'le uğraşmayı çoktan aşmış olacaktır.. Milliyet-Cinsiyet-Sınıf-Irk gibi ayırımların ve benimseyişlerin yok edildiği BİR TEK DÜNYA DETERMİNİZMİ'nde insanlığa muazzam bir TOPLUM ve TABİAT DETERMİNİZMİ-BİLİMİ gerekir... 5-6 milyar kişinin psikolojisini çoktan bilinç ve bilinçaltında yok edecektir. Gözünü "sosyal determinizm"e kapatan psikolog (!) inciler döker :

"Kuvilcımli'nın Toplum Biçimlerinin gelişimini bütünlükle açıklayan keşifleri ise, toplumsal bütün sansürlerin kökenini ve ortadan nasıl kaldırılacağını izah etmeye yetiyordu. Ancak Toplum Biçimlerinin birarada içiçe çelişerek (Koleksiztans) akışı yüzünden, insan düşüncede çözülenleri davranışa hemen geçirebilmekten uzaktı: eşitsiz gelişim eşit olmayan teori ve pratikleri yaratmıştı. Bu noktada Toplumsal Sansürleri kaldırmak yeterli olamıyordu. Kişilerin içinde ayrı ayrı özelleşmiş bulunan sansürlere inmek kaçınılmaz bir görev oluyor." (Sansür-2 s. 9)

SANSÜR'ün anlaşılır karşılığı: YASAKLAMAK'tır. Toplumsal Sansürler: TOTEM-TABU-DEVLET-DİN-KADIN'ın Altedilişi gibi uygulamalardır.. Biz bu noktada soralım; Bunları kaldırmak ne-rede-nasıl mümkün olmuşturda "Toplumsal Sansürlerikaldırmak yeterli olmuyor," "kişilerin içinde ayrı ayrı özelleşmiş bulunan sansürlere inmek kaçınılmaz bir görev oluyor" densin..

Ayrıca özelleşmiş kişiliklerde o denli pek-çok değildir.. İnsanlar "hep bir hallı-turhallı"dırlar. Yani sosyal varlıktırlar.. Sosyaldırlar.

Sansür'ü okumak rahatına eren bir Finans Kapitalist ve polis okudukça rahatlar; "bizimle uğraşmayı kesmişler" diyerek kıs.. kıs.. güler. Bu yönüyle SANSÜR KOMEDİ'dir..

Ancak Devrimci Ortamımız ve ileri işçiler platformunda "Sansür'ün ölü doğumu "YİĞİN ATEŞİ"ne maledilmektedir.. Bu yönüyle "kimlik karışıklığı" v e karşılaşılan davranış biçimleri bir trajedidir.. Kısaca "SANSÜR" budur: DÜŞMANA KOMEDİ!

ESKİ DOSTLARA TRAJEDİ!

ÇOK ŞÜKÜR BİTTİ Kasım - 1990

OTOKRİTİK

Dünyamızın şu ya da bu vatanlarında sayıları yüzü aşkın ulusal yapılanmalar içinde sömürgeci sosyal kurtuluşa doğru tirmanış atılımları gerçekleştiren ulusal kurtuluş mücadelesine metodolojik bir yaklaşım sunacağız. Ancak buna yaklaşıncaya dek ne denli tökezledığımızı ibretle ve ızdırapla anacağız. Ki burjuva metafiziğinin "dün dündür, bugün bugündür" anlayışına hizmet etmeyelim.

ULUSAL KONUDA GERÇEKLIĞE ULAŞMA EVRESİ

Kıvılcımlı "Toplum Biçimlerinin Gelişim" eserinin "önsöz" yazısında Marksist olabilmenin sadeliğini ve zorluğunu akıcı bir dille anlatmaya çalışır. Marksizm en genel anlamıyla ezilen-mazlum toplulukların ezenlere karşı isyan ve iktidar dövüşünün ideolojisidir. Yaşadığımız ve bilindiği gibi ezilen topluluklar: İşçi sınıfı, köylü, esnaf memur tabakaları, mazlum uluslar, ezilen cins olarak kadınlar, siyah ırka mensup insan kardeşlerimizdir.

Ulusal meselenin gerçekliğine ulaşma bilinci bunlar içinde ulaşılması en uzak; sapa yolu pek çok olan bir alandır. Hele sömürge bir sosyal yapı içinde bulunmuyor ve özel-subjektif çıkar ve kaygılar taşıyorsak bu gerçekliğe ulaşma zorluğu imkansızlık derecesindedir. Neden ve nasıl? Kendi pratiğimizden açık yapalım:

I-Ulusal gerçekliği politik yaşamda ilk önce işleyen burjuvazi olmuştur. Modern çağa geçişin temeli geniş yeniden üretimin muazzam kârları-metaların satımı için bunun garantisi olan "ulusal pazar" ihtiyacı-Burjuvaziye doğuşunda ulusalcı yapmıştır. Ancak ulusal yapının öğelerini (dil-kültür-ekonomik

birlik gibi) burjuvazinin kendisi yaratmamıştır. O sömürgeciğin sadece yaptığı bu ögelere politik-hukuki çatı kurup genişletmek olmuştur. Burjuvaziden önce o toplumların dil-kültür-ekonomik birliği vardır.

Burjuvazi hakkı ve yaratıcısı olmadığı halde "ulus... ulus" çıkırtkanlığı ile sınıf iktidarını temellendirmiştir. Marksizm burjuvazinin bu sahtekarlığına karşı; onun peçesini indirerek, "işçi sınıfı... işçi sınıfı" diyerek dikilmiştir. Marks-Engels'in ideolojik yoğunlaşması bunun üzerine kurulur. "Kapital" ile "Manifesto"nun örgüleri ve sahife durumları bunu gösterir.

Ulusal meselede ideolojik yoğunlaşmaları olmadığı halde Marks-Engels dehacıl yaratıcılıklarıyla insanlık toprağına bilimsel görüş-yapılacak iş çekirdeği dikmişlerdir. Marks'ın daha 1848'de Alman pratiğinde konuya vakf olabilmesi, 1869 İngiliz pratiğinde kendisini eleştirerek çözüm göstermesi yutulamayacak bir çekirdektir.

"Enternasyonal konseyinde benimsemesi pek doğal bir şey olan İrlanda için "uluslararası" ve "İnsanca" adalet konusunda söylenecek sözler bir yana İrlanda ile ilişkiler -bugünkü- son vermek, İngiliz işçi sınıfının doğrudan doğruya ve mutlak çıkarı gereğidir. Ve bu tamamen benim kanımdır, bu kanımın dayandığı nedenlerin bir kısmını, İngiliz işçilerin kendisine de söyleyemem. İrlanda rejiminin İngiliz işçi sınıfının gelişip güçlenmesiyle devrilmesinin olanaklı olacağına uzun zaman inandım. Bugünkü The New York Tribune'de her zaman ifade etmişimdir. Sorunu daha derinliğine inceleyince, şimdi bunun tam tersini, düşünüyorum-inanmaktayım. İrlanda'dan kurtulmadığı sürece İngiliz işçi sınıfı, hiçbir zaman herhangi bir başarı göstermeyecektir. İngiltere'de İngiliz gericiliğinin kökleri: İrlanda'nın boyunduruk altında tutulmasındadır." (10 Aralık 1869 Engels'e Mektup)

Görüldüğü gibi Marks ezen-ezilen ulus ilişkilerinde :

A-Kongrelerde alınan kararları bir yana bırakarak ezilen ulusun aynına özgürlüğünü önerir.

B-Kanısının dayandığı nedenleri ezen ulus proleteryasına söylenmeyecek denli ağır bulur.

C-Ezen ulus proleteryaşının sosyal kurtuluşunu ezilen ulusun ulusal kurtuluşuna bağlar.

Marksist geçinen bizler Marks'tan 120 yıl sonra ezen ulus proleteryaşına söyleyemem dediği şeyin ne olduğunu düşünmediğimiz gibi, ezilen ulusun 1990 Nusaybin-Cizre dövüşlerine dek ezilenin ulusal kurtuluşunu Türkiye işçi sınıfına bağladık. Bu egemen ulus kültürü -sınıf şovenizmi ve emek harcamadan sahiplenmek kişiliksizliğinin ürünü olan "Kafasız işgüzarlık"tan "Yığın Ateşi"nin birinci sayısı ile kurtulduk.

2-Marks-Engels'ten sonra Lenin'in ulusal konuda daha fazla yoğunlaşmıştır. Ancak ulusal kurtuluş mücadelelerinin henüz başlangıç döneminde yaşayan Lenin'i bu konuda "Sonsöz" olarak görmek kendi yetersizliğimizdir. Özellikle teşkilat konusunda Lenin'in polemiklerini zaman ve mekanından soyutlarsak kendi şoven-oportünist anlayışımıza şahit bile gösterebiliriz.

Lenin teşkilat tartışmasına; ulusal kurtuluş mücadelelerinin hiç başlamadığı 1900 başlarında teşkilat tüzüğü içinde Yahudi Milliyetçisi Bund aracılığıyla girmiştir. Program-Taktik-Tüzük birliğini ileri işçilerin ve devrimci grupların katılım ile kongrede taçlandırmış R.S.D.İ.P.'inde "Pişmiş aşı su katıp" "Örgütte "Federalizm" isteyen Bund'a karşı uzlaşmaz mücadele verilip, partinin tüzük birliği savunulmuştur.

Bund başka bir ulusun proleterya partisinde olmayan milliyetçiliğine (Bilindiği gibi Yahudilik din-ümmettir. Emperyalizm daha sonra zoraki İsrail'i oluşturmuştur) prim isteyip-teşkilat parçalamasa da mazlum bir ulusun kendi bağında bağımsız örgüt biçimlense ve Çarlığa karşı amansız-uzlaşmaz bir mücadele verse Leninizm'in gönülden desteklemek ve ittifak kurmaktan başka bir diyeceği olamazdı... Bizzat Lenin başka ulusların ileri elemanlarını R.S.D.İ.P.'inde toplamanın zararlarını olumsuzluklarını iktidar günlerinde ve ömrünün son günlerinde acı acı görüp-karşılaşmıştır. "Özerkleştirme Üzerine Notlar"ın üzerinde bu bakımdan durmak gerekiyor.

3-Ulusal meselede yetkinliğe program-prensip-taktik-

teşkilat ve teorik bakımdan Dr. Hikmet Kıvılcımlı ulaşmıştır.

En başta ulusal yapılanmayı "Tarih" (Gelenek-görenek) üretici gücü olarak değerlendirip- yerli yerinde (Hak ettiği yere) oturtmuştur. Bu nedenden dolayı "Vatan" ismi ile proleterya partisi örgütlemekten, "İkinci Kuvayı Miliyeciliğimiz" kitapçığı yayımlamaktan, Türkiye'de Milliyetçilik: Sosyalizmdir demekten ürkmemiştir ve teorik üslubunu yarı-sömürge koşuluna uyarlamıştır. (1980 sonrası Türkiye Finans Kapitali'nin ihracat patlaması ile palazlanması ve ulusal kurtuluş mücadelesinin ateşi bizlere artık ulusal üslubu haram ediyor. Bunu belirtmeden geçmeyelim.)

Yine Kıvılcımlı ulusal yapının öğelerinin doğuşunu, ulusal parçalanmaların nasıl oluştuğunu "Toplum Biçimlerinin Gelişimi" içinde aydınlatmıştır. Şovenizm ve faşizm ile mücadele akıl ve fikir silahı olan "Tarih-Devrim-Sosyalizm" aynı zamanda gerçek bir dünya barışı-Dünya-Birliği için ipucu eseridir. Uluslar birbirlerinin nasıl parçalandığını, birbirlerinin yeteneklerini ve yeteneksizliklerini tarihsel gelişim içinde görmeden barışamazlar.

Kıvılcımlı: "Tarih-Devrim-Sosyalizm" zemininde kavradığı ulusal meselenin çekiciliğinin gereği olarak :

A-Yaşadığı dönemde enternasyonal ilişkilerin (Sovyetlere gitmek diyelim) kabartılandırılmasına kapılmayıp, Türkiye partisinde görev yapmayı taktik davranış seçmiştir.

B-Sovyet pratiğinde ve Leninizm teorisinde olmadığı halde teşkilat konusunda ileri adın atarak bağımsız ezilen ulus proleterya partisinin inşasını gündeme getirmiştir. Bunun için "Ağabeylik" yapmaya hazırlandığı gibi, 1950'li yıllarda işçi arkadaşlarını: Sendikal ve politik bakımdan ileri olan Yunanistan'a göndermek isteyip onların ileri tecrübelerini almak isteyerek "küçük kardeşlik" örneği vermiştir.

Tarihin diyalektik gereği Kıvılcımlı'nın "İhtiyat Kuvvet; Şark" eseri daha yayınlanmadan "İşçi Partisi" düşünce-davranışı ezilen ulusun kendi toplumunun içinden de filizlenmiştir; kök salmıştır.

C- Kıvılcımlı bu ulusal (Tarih) üretici gücünden aldığı hızla,

kültür birikiminden aldığı güçle; çağdaşı Marksist liderlerin ve reel sosyalizmin çarpıklıklarını işaretlemiş, onların çok çok ilerisinde program-tüzük-üretici kişilik-ideolojik bütünlüğe erişmiştir.

4- Bu ideolojik bütünlüğün çocukları olan bizler "Modern kişilik, modern komün kişilik" eksikliğimizden dolayı 10 yıl sınıf mücadelesinin angajesi içinde 20. yüzyıl devrimlerinin oluşum biçimlerini bile olduğu gibi değerlendiremedik. Devrimlerin ezici çoğunluğu ulusal birliğini devrimcileştiren halklarca yapıldığı halde olayın "Proleterya" yönünü zihnimizde kabartılandırırdık.

5-Yığın Ateşi'nin birinci sayısında ezilen ulusun devrimciliği, teşkilatın katalizör önderliği olduğu gibi benimsendikten sonra bile çıkarıcı bir yanlışlığa düşüyor; Kürt arkadaşlarla organ olmaya çalışıyorduk.. Bu yanlışlığımızın da ancak kendi ulusal üretici güçlerimize hasret kaldığımızda farkına varıyorduk. Uluslar arasındaki "Derin uçurumların-ayrılıkların bir başka boyutta izlenmesi ve yaşanması bu yanlışlığımızdan arındırıyordu.. Kendimizin Grek, İtalyan ya da Fransız politikasındaki bir partide üye olduğunu varsayım olarak düşününce bunun "abes bir ukelalık" "kendini bilmezlik", "köksüz bir boşluk" olduğuna kanaat getirdik. Ve bu konumda bulunan Kürt arkadaşların yanlışlığını beslediğimiz için utanç ve ızdırap duyduk.

Ezilen ve mazlum toplumlardan yana düşünmek ve davranmak devrimcilik ise: Kürtlerin mazlumluğu dünyada birinci sırayı alabilir. Ulusal ve sosyal kurtuluşa bu denli ihtiyacı olan toplumun içinden çıkıp buna yabancılaşabilen, buna sırtını çevirebilen kimselerle "yoldaşlık" denemelerinin hüsrarla biteceği ortadadır. Şüphesiz bu çarpıklığın baş suçlusu Türk finans kapitalinin asimilasyon politikasıdır. Ancak kendi ulusal kurtuluş davasına ilgi duymamak, buna kayıtsız kalmakta finans kapitalin asimilasyon politikasını "teslimiyet cephesi"nden benimsemektir. Biz Türkler için ise "sosyalist cepheden" finans kapitalin mirasyediliğine hazırca konmaktır. Ve kendi ellerimizle "T.K.P. eleştirilerini", İsmail Bilen, Zeki Baştınar eleştiri-

rilerini boşa düşürmektir. Onlara yapılan temel eleştiri: Ulusal üretici güçlere yaslanmamaktır. Burada bazı kısık sesler duyar gibi oluyoruz: "Ama biz aynı ekonomi-politikayı paylaşıyoruz..." "Kürt devrimciler ise cevabını yapıştirir: "Varmı başka diyeceğin, git işine ne paylaşması... ondan kurtulmaya çalışıyoruz."

Kürt milliyetine mensup olanların bu saatten sonra teşkilatlılık dışında politika yapması, başka bir yapıya destek vermesi oldukça dozu yüksek bir yanıştır. Destek veren de, destek alan da yükümlülük-sorumluluk altına girmiş olur. Teşkilatın ilerisinde mücadele-teşkilat iddiası-izlenimi demektir ki: Bu sahte bir aldatmacadır.

6-Reel sosyalizmin çarpıklıklarının son yıllarda kendi üzerine yıkılmasının en önemli etkenlerinden birisi: Oluşturulan "Ulusal Birlik"lerin ezilen geri kalmış ulusların aleyhinde-çürük temellerde atılmasıdır. Geri kalmış ulusların "sosyalist" modernleşmenin nimetlerinden yararlandırılmayıp-küçümsenmesi-zincirlenmesi ortak mülkiyet altında da yapılsa hoşgörülecek olgu değildir.

Tarih üretici gücünün zamansız ve emperyalizmin çıkarına patlamasının baş suçlusu klasik komünist partilerin 70 yıldır ulusal konudaki bencillikleri-egemen ulus şovenizmine göre biçimlenmeleridir. Bir Yugoslavya olayları bile ulusal üretici gücün ne denli toplumları determine ettiğinin ibretli bir aynasıdır. Ki Yugoslavya, ülkeler-partiler içinde (zamanında diğerlerine menşevik gelecek denli) en toleranslı gelişmiş bir pratik idi.

Lenin'in Kuğu Çığığı olarak kalmış uyarılarına sahip olmak gerekiyordu:

"... Ezenlerin ya da (salt şiddetlerinden salt büyük zor-balar olmalarından ötürü büyük olmalarına karşın) "Büyük" uluslar diye adlandırılanların enternasyonalizmi, yalnızca ulusların biçimsel eşitliklerini kabul etmekle kalmamalı, ezen ulusun, büyük ulusun eşit olmayan davranışlarını da günlük uygulamada görülen eşitsizliği giderecek biçimde kucaklamalarıdır..."

"... "Küskün" uluslara mensup olanlar, salt ihmal ya da tavırdan ötürü olsa bile, eşitlik duygusuna ve bu eşitliğin çiğnenmesine- bu eşitliğin proleter yoldaşlar tarafından- çiğnenmesine olduğu kadar başka hiçbir şeye karşı böylesine duyarlı değillerdir. İşte bu yüzden ki, bu durumda ulusal azınlıklar gereğinden fazla ödün vermek ve yumuşak davranmak, gereğinden daha az ödün vermekten ve yumuşak davranmaktan daha iyidir..."

"... Kendi öz Rus olmayan milliyetlere karşı çok önemsiz de olsa, küçük bir kabalık ya da haksızlık, doğunun doğuşunun şafağında, tam da uyandığı bir sırada, doğu halklarının yanında saygınlığımızı yıkacak olursak, bu bağışlanmaz bir oportünizm olur. Kapitalist dünyayı savunan Batının emperyalistlerine karşı birleşme gerekli bir şeydir. Bu konuda kuşku olamaz ve benim bunu kayıtsız şartsız onayladığımı söylemem yersizdir. Ama önemsiz konularda da olsa ezilen ulusal topluluklara karşı emperyalist bir tutuma düşmemiz ve böylece bütün inançlı içtenliğimizi yıkmamızı, emperyalizme karşı savaşında bütün inançlı savunmamızı yıkmak ise bir başka şeydir..." (31 aralık 1922) (Ulusların Kaderlerini Tayin Hakkı s. 243-44-45)

Konunun derinliğini olduğu gibi anlayabilene "aşkolsun" denebildiği gibi, Lenin :

A-Enternasyonalizmin mihenk taşını ezilen uluslara karşı yaklaşımda arar.

B-Bunun biçimsel eşitliklerle değil, eşitsizliğin günlük yaşama dek örnekleri içinde ortadan kaldırılmasını prensipleştirir.

C-Dahası gerçek eşitlik (hakkının) verilmesi ile birlikte ödünler verilmesini de önerir.

D-Ezilen uluslara karşı "küçük" bir haksızlık ve kabalığı tüm diğer içten devrimcilikleri sıfırladığını belirtir.

Hazır iktidar ve devlet olanaklarının içinde anlaşılmamış ve "Hasıraltı" edilmeş bu sözler bizler gibi yoğunlaştırmaya çabalayan "Sınıf ve Parti akıncısı" olabilmiş kimselerce de yeterince anlaşılmadı ise; kendimizi sorgulamak ve kuyruğumuzu alta çekmek kaçınılmaz oluyor.

Nasıl ve Neden Bizler de Ezilen Ulusun Hakkını Yetkin ve Yeterince Göremedik :

A-Teşkilatlanmanın "politik mücadele yoğunlaşması" olan mücadele temelini ütopyizm (taktik boşluğu) olarak algıladık. Türkiye pratiğindeki "Cephe" hareketi ile karıştırdık. Oysa birisi "Üç çeyrek emperyalizme" "geçiş" sancıları taşıyan Türkiye diğeri dört militarist güçle sıkıştırılan mazlum ezilen kitle idi. 1990 Nusaybin-Cizre kitle dövüşlerinde ayıttık: Ancak yıllarca sömürge bir ülkenin sosyal yapısının derin temellenmesini ve ızdıraplarını kavrayamadığımızın numunesini verdik.

B-Kürt milliyetine mensup arkadaşlarla organ olurken "'Sınıf" yapısına ve Lenin'in Bund ile polemiklerine sığındık. Oysa zaman ve mekanın bizleri barındırmayacağını çok geç anladık. Bu finans kapitalin bir ulusun asimilasyon etmesini dolaylı olarak desteklemek alçaklığının numunesidir.

C-Olayın en berbat yanı: Bizden eski kuşak arkadaşın hazırlamış olduğu "Şarkta Konaklar Bilinci" palyaçoluğuna-şaşkın ördekliğine inandık. Döğüşen savaşçıların diliyle konuşursak "Generallerin özel savaş taktiklerinin nihai amaçlarına uygun düşen" bu karşı-devrimcilik hokkabazlığını çok geç örselledik. Burada bir inisiyatifsizlik örneği verdik.

D-12 Eylül sonrası sınıf içinde kitle derlenişinin başlangıçlarını yaratabilen bizler; bu yaratıcılığımızı taktik gericiliğe düşerek önünü tıkadık / dolayısıyla daha daha kitleleşmek ve aktif savunma taktikleriyle dolaylı-dolaysız ezilen ulusun devrimci mücadelesine destek olur, ortak düşmanımızı iki koldan silkeleyerek Türkiye devriminin de oluşum önünü açabilirdik. Burada eski teşkilatın "Lider bozuntusunun" kaprislerinin mu-

azzaz bir tarihsel fırsatı berbat ettiğ üzerindeyiz. Bizde içinde bulunduğumuz için aynı berbatlığın izlerini taşıyoruz. Burada özdüşman finans kapitalin tarihsel düşmanı Dr. Kıvılcımlı'nın evlatlarının sınıf içinde ve işçi semtlerinde tımak tutmasından ürken-ödlek kural tanımaz saldırılarını ve birçok sol grubun düşman ile aynı konuma düşmüş rahatsızlıklarını anmak gerekir. Nelerin nelere zarar verdiğini anlamak için.

Bir lider bozuntusunun kaprislerini yuttuğumuz için bağımsız kişilik eksikliğimizin örneği ile karşı karşıyayız. Burada ulusal meselede tökezlememizin çevresel-tarihsel nedenlerini kısaca belirtelim :

A-Doğum yerimiz itibariyle -ulusal yapılanmalarla arasında "Çin Seddi" olan Orta Anadolu'nun da merkez bir yöresinde yetişmiştik. Bu yörelerin diğer uluslarla sentezde zorlanması biryana, darkafalı biraşırı kendini beğenmişliğı söz konusudur.

B-Ata geleneklerimiz Oğuz'ların yaygın bir boyu olan "Kargın" soyundan idi. İlkel Komünal ve tarihsel devrim geleneklerinin olumlu-olumsuzluğunu taşıyorduk. Tarihsel devrimin fiiliyatından uzak bulunan bu geleneklerin nasıl kendi içinde çapul ve talana dönüştüğünü kendi aşiretimizde görmüştük. "Emek harcamdan sahip çıkmak" kişiliğini determine edebilen bu geleneksel olgunun Türk solun une derece etilediğı de bir gerçektir.

C-Aile yapımızda; bu yörenin küçük bir kasabasında eşrafları bir konumdadır. Ailenin tek erkek çocuğı olunca zahmetler itilmeden nasıl rahatlık içinde yetiştirileceğı-dolayısıyla ezilen ve mazlum kitlelerin konumunu anlamak bakımından olumsuzluktur.

D-Dahası kendimizde baba mesleğı konfeksiyon "Dükkan" cılığını üç yıl icraa etmiştik. (1980-81-82) Yaptığımız işi asla benimsemesek de ve bir günde tekmeyi savursak da; bu günler esnaf eğilimlerinin etkilerini almamak "sosyal-sınıfsal" determinizme aykırıdır.. Esnaflığın müşteriye kendi dükkanına çekmek karakteri, mücadelede kendi bulunduğ alanı tapınçlaştırmaya eğgin karakteri besleyeceğı, kendi üzerimizde de olsa

aşırı beslenmeye (göbekleşmeye) yol açacağını kabullenmek gerekiyor.

E-12 Yaşında kendi şehirimizi ve Kayseri'yi 13 yaşında Ankara'yı, 16 yaşında İstanbul'u ancak görebilmiş birileri idik. Bunun şehirleri (sanayiye proleteriyayı) abartıp, köyleri (ulusal meseleyi) küçük görmede etkisi kendiliğinden anlaşılabilecek birşeydir.

E-Anıldığı gibi basit yeniden üretim ve değişim alanında yetişmenin modernleşmeye, zamanında burjuva kültür ve mevkisini yaşayarak-yakmadan sosyalist mücadeleye katılmanın "modern komün kişiliğine" ulaşmaya tutalak etkileri olmuştur. "Büyük Adam"lık hevesleri içinde insanlığın ve tüm sınıf-tabakaların-zümrelerin nabzını ve gidişatını anlamak mümkün değildir.

Ulusal meselinin bu genel politikadaki durumunu kendi kavrayış evrimimiz ile birlikte andıktan sonra kendi gerçekliğine geçebiliriz :

ULUSAL YAPILANMANIN SOSYAL YAŞAMDA YERİ

Ulusal yapılanmanın öğeleri (Dil-Kültür-Ekonomik Birlik) ile sosyal yaşamın insanlık tarihinde doğuşları birlikte atbaşı oluşmuştur :

"Sosyal yasaklar kıştı içinde (konstyon-enkonstyon) zıtlıklarını, toplum içinde kan-gens zıtlıklarını yarattığı gibi, o tezath ruh ve toplum örgütleri içindeki insanla insan arasında da kıştı ruhunun totemleşmesi, bütümleşip, kişileşmesi demek olan dili (lisanı) yaratmış olur. O zaman, sürüden ayrı örgütlü -toplum, bütün öteki hayvanlardan bambaşka davranışlı -insan ortaya çıkar." (Dr.Kıvılcımlı, Tarih-Devrim-Sosyalizm, s. 149)

Dil ile sosyal yaşamın türümüzde varoluşu bu denli içiçedir. Dil sayesinde insanlık gördüklerini-bildiklerini-yasadıklarını gelecek toplumlara aktaracak; bundan da kültür denilen insanın manevi hazinesi oluşacaktır. Dil ve kültür birliğinin maneviyatı

ile bunların kan oluşu ile ekonomik damarlar-kalp, ideolojik beyinler işleyebiliyor... Toplum biçimlerinin gelişimi sağlanıyor. Bu gelişimde tarih üretici gücü deniliyor, tarihin üretici güç olamayacağını söyleyebilenler yanılı içindedirler. Üretici güç: Olmazsa üretimin olmayacağı-olmasına olmaz mutlaklığını gerektiren bir unsurdur. Tarihin olmadığı yerde üretimin olabilmesi mümkün değildir.

Demek ulusal yapılanma üretici güç olduğu gibi: Sosyal yaşamın da ta kendisidir. Ulusal meselenin birinci gerçekliği budur, bunun bilince çıkarılması gerekiyor.

ULUSAL YAPILANMANIN DEVRİMCİLİĞİ

1990'lı yıllarda sömürge olmayan ulusların ulusal konumları konumuz dışındadır.. Sadece sömürge ulus gerçekliğini olduğu gib tanımaya çalışıyoruz. Sömürge ulusun kurtuluş savaşı emperyalizme karşıdır. Emperyalizmin: Kapitalizmin yüksek aşaması olduğunu biliyoruz. Kapitalizmin yüksek aşamasına karşı mücadele eden sömürge ulus: Dolaysızca sınıf mücadelesinin yüksek aşaması-bunun ifadesi oluyor.. Sınıf mücadelesinin en sıcak yoğunlaşmış biçimi oluyor. Ulusal kurtuluş savaşçılarında sınıf mücadelesi yapmıyorsun demek; başlı başına bir iftiradır. Kapitalizm çerçevesinde işçi sınıfının sömürsü "Hür iş-gücünü" sömürmektir. Emperyalizmin sömürge ulus cendresinde: Üretici güçlerin tamamı kölece zincirlidir.

Coğrafyası: (madenleri-toprağı-nehirleri, gölleri-denizleri) göz göre gasp edilir, işlenir. Egemen ulusun teknik gelişmesinin hammaddesi hizmetkârı yapılır.

Tarih üretici gücü: Yok sayılıp asimilasyon politikası ile "Parça... Parça..." egemen ulus cephesine çekilir.

İşçi sınıfının kollektif aksiyonunun en yararlı-en güçlü bölükleri egemen ülke sanayisine çekilir.

Tekniğinin gelişmemesi içi ne kadar medeniyet geleneklerinin hilebazlığı, egemen sınıf çıkarıcılığı-sahtekarlığı varsa "Ekonomik-politika" olur egemen ulusun ezilenleri "Sömürge ulus"un üretici güç değerleri ile beslenir. Kardeş kanı ile kardeş

canı ile beslenen egemen ulus ezilenleri haksızlığa ortak olmanın-suç ortağı olmanın onursuzluğu ile mücadele cephesinden yavaş yavaş sınıflar. Marks'ın İrlanda'nın sömürsü karşısında "İngiliz işçisınıfına söyleyemem" dediği şeyin ağırlığı bu olsa gerek.

Üretici güçleri bu derece emperyalist özel mülkiyetçe sıkıştırılan sömürge ulusun insan üretici gücüne emperyalist ordu ve polisin en hunhar -sadist ve hayvanca militarizmi "günlük yaşam" olarak tattırılır. İzafe güç etkisi ile suskun kalan kitlelerin derin acıları, öfke-kin barajı olarak birikir. Bu birikimin zemberekleri geleceğin bağımsızlık-özgürlük atılışlarıdır.

Özgüçleri bu denli sıkıştırıldığı için: Devrim denilen "üretici güçlerin mülkiyet biçimini patlatıp-kendisine uygun biçim yaratmasına" ihtiyacı ve hakkı olan sömürge ulus gerçekliği oluyor.

Olgu olarak da 20. yüzyıl devrimlerinin oluşumu emperyalist "İşgal"lerin görüldüğü ülkelerde gerçekleşmiştir. İkinci Dünya Savaşı'nın emperyalist saldırılarına karşı başkaldıran ulusların (Balkan ülkeleri-Çin gibi) halkları emperyalist-kapitalist-faşist mülkiyet-yönetim biçimlerini yıkabilmişlerdir. Vietnam gibi insan üretici gücünün kollektif şahlanışları ulusal güç zemininde gerçekleşmiştir.

ULUSAL YAPILANMANIN BAĞIMSIZLIĞI

Sosyal yapı olarak sömürge bir ulusun bağımsızlığı: Onun kurtuluşunun politik bir ifadesidir. Sosyal yapının kuruluş malzemeleri olan: Kişiler-partiler-diğer örgüt biçimleri- devletleşme gibi "Politik kurumların", üretim-değişim-üretim-tüketim-aile birliği gibi ekonomik-manevi faaliyetlerin düzenlenmesinde söz ve karar sahipliği sömürge ulusundur. Onun olmalıdır.. Onun olacaktır. Egemen ulus cepheindeki parti, grup kişilerin bunları tanımak, desteklemek ve kuyruğunu alta çekmek dışında düşünce ve davranış hakları yoktur. Olamaz.

Ulusların bağımsızlığını kabullenmenin "ulusların kaderlerin tayin etmesi"nin diyelaktığı budur.Örneğin ayrılma hakkının

politik ifadesi ayrı devlet hakkıdır. Bunu kabul edip, ayrı partileşme kabul edilmezse metafizik bir paradoks yapılır: Şöyle ki:

Proleterya sosyalizminde parti birliği: Toplumsal yapının seçkin öncülerinin program-taktik-tüzük birliği yaparak iktidar savaşı yapmasıdır. Türkiye ve ezilen ulusun sosyal yapıları, bulundukları konaklar farklı farklı oldukları için ayrı ayrı örgüt biçimleri oluşur.

Ezilen ulus için politik özgürlük-bağımsızlık ana şiar iken, Türkiye'de bu şiar giderek anlamını yitirmektedir. ezilen ulusda hafif sanayi bile doğru dürüst temellenmemişken, Türkiye'de ağır sanayinin ve komprador sanayinin gelişmesine geçilmiştir. Ezilen'de komprador kapitalizm kendi finans kapital ceninlerini yaratırken, Türkiye'de finans kapital eski "Reel Sosyalist Ülke"lere göz koyacak, onların yıkıntılarında "pazar" oluşturmaya kadar emperyalistliğe geçmektedir. Ezilen'de ulusal burjuvalar ulusal ve sosyal kurtuluşa ilgi duyarken, Türkiye'nin bu tipleri finans kapitalin emperyalist politikasına iyice yamanmışlardır. Bay Ecevit ve Baykal'ın "Yeni görüşlerinden" bunu anlamak mümkündür.

Ezilen ulusun yoksul köylülüğü; devriminde -Çin benzeri- özgüç olurken- esnaflığı buna en yakın candan müttefik olurken, Türkiye'nin bu tabakaları finans kapital partilerinin (Doğru Yol Partisi-Anap) uzanmaz ve utanmaz kitle tabanı oluyorlar. Bir parti birliği için en başta gerekli program birliği bakımından ezilen ve ezenlerin sosyal yapıları başka başkadır. Sınıfsal ve ezilmişlik mevzilenmeleri başka başkadır. Dolayısıyla strateji planları başka başkadır.

Ezilen ulusun militarizme karşı öfke ve kinleri devrimcileşirken-Türkiye halk psikolojisinde "Ordu-millet" geleneklerinin etkisi silinebilmiş değildir. Ezilen ulusda proleteryanın: ulusal kurtuluş savaşının ateş çenberi ile etrafı sarılırken -sosyal kurtuluşuna çekilirken, Türkiye'de proleterya sendikalizmin yıllardır altında kalmaktan pek fazla sıkılmıyor, ekonomik mücadelenin meyvalarını tüketmek sosyal yaşamının oyalanması oluyor. Ezilen kitlenin önder kadroları kitleleşmenin doyulmaz

hazı ile bir taraftan Ortadoğu ve dünya devriminin katalizörü olmaya hazırlanırken; 'Kendi devrimci gelişmelerini pratiğin örsünde ciddileştirip' büyük sorumluluk içinde Marksizmin genel onurunu da kurtarıyorlar. Türkiye'nin öncülerini.. Geçelim. İki ülkenin kitle-öncü durumlarının farklılığı taktik birliğini engelliyor.

Program ve taktikte birlik olunamazsa tüzük birliğinden birşey çıkmayacağı Lenin'in buyruğudur. Ayrıca kişilik ve karakter yapılarının farklılığı tüzük birliğinin bozulmasını beraberinde getirir. Ezilen ulus coğrafyasının sertliği ve yılların ayakta kalmayı başarmış ricatlı yaşam biçiminin statik karakter direnci, taktik-pratik dövüşlerin her saatinde pişen uçkundan dinamik kişilik olumluluğu ile: Bir menşevik parti tüzüğünde elenebilecek Türk devrimcilerin kendisine angejeli yapısı ne kadar sentez olabilir, ne kadar kaynaşabilir.

Kısaca yaratıcı bir insanlık kraliçesinin 18 yaş gençliği ile 72 yaşını tamamlamış bir ihtiyarın beraberliği geçmiştir. İhtiyar yerinde de durmaz, eteğindeki taşları kraliçeye savurur: "Kendini düşünüyorsun.. Milliyetçisin.. Sen aile kuramazsın.. Sen benden ayrılamazsın.. Ölümün yakındır.."(!)

ULUSLARIN PARTİ, DEVLET HAKKININ DİYALEKTİĞİ

Parti iktidar mücadelesinin aygıtı iken, devlet iktidar olmanın kendisidir. Sömürge uluslara karşı yaklaşımda parti ile devletin diyalektiğini metafizik olarak ayırmamak gerekiyor. "Sen ayrı devlet kurabilirsin" ama "Partileşme-ayrı örgütlenme" demenin anlamı şudur: "Ey ezilen ulus mensupları siz de iktidar olabilirsiniz. Bu senin doğal hakkındır. Ama sen iktidar mücadelesini kendin yapma. Biz senin yerine de yaparız. Sakın korkma senin iktidarı sana biz hazırca sunarız. (Sonra da gene biz ağa - efendi-bey-yöneten konumunda cömert pozlarda, sen gene ezilen -büklüm halde, alacaklı iken borçlu kalırsın)".

Parti ile devletin organik ve tarihsel gelişimde kopmaz bağları vardır. Partinin program yapısı devlet olduğunda üretici güçleri organize etmek, ekonomik-politik kültürel olarak top-

lumsal yapıyı düzenlemede somutlaşıyor.. Taktik mücadele gelenekleri: Yeni toplumun üretim-değişim-üleşim-tüketim yapısında karakteristik rol oynuyor.. Emegın verimliliği, bürokratik olmayan yapılanma, insancılık ve tolerans, yüklü olması gereken "Kültür Devrimi" aşaması bu taktik mücadele geleneklerinin etkisindedir. Partinin tüzük yapısı: Devletin yeni yasamasının (anayasa-yasalar) çekirdeği oluyor. Partinin tüzük yapısı: Devletin yeni yasamasının (anayasa-yasalar) çekirdeği oluyor. Partinin merkez kadrosu devletin yürütme gücü oluyor. Yerel organlar yerel yönetim merkezlerine dönüşüyor. Bağımsız öncü partisi olmayan bir ulusun devleti hiç olmaz. Dolayısıyla devleti toplumsal yaşamdan kaldıramaz.

İktidar mücadelesi döneminde "birlikte örgütlenme" anlayışı pratik olarak ezilen ulusa insiyatif ve güç vermediği için: "Ulusun mensuplarını-fertlerini başka bir ulusun örgüt yapılarında harcamak bu boşa çıkarmanın küçük bir parçasıdır. Ezilen ulusun her öncüsü o "Bay"lar gibi (Şimdilik gelişkin gibi duran) ezen ulus pratiğine aksalardı koskoca bir ulusun varlığının hali ne olurdu? Buna kimsenin devrimcilik adına, sosyalizm adına, insanlık adına hakkı yoktur. Olmamalıdır.

Aralık - 1991

YOKSUL KÖYLÜ VE ESNAF KİTLELERİ ATAKTA!

Zincire vurulmuş baskı altına alınmış insan üretici gücünün baskı altında patlama potansiyelini biriktirdiğini, bu birikim zenbereği ile "atılım" yapılabileceğini yoksul köylü ve esnaf kitleleri bir kez daha gösteriyor.

15 yıldır yapılan dövüşlerde kendini yakarak ateş olanların ışığı, devrimci inatları, kahramanca fedakarlıkları boşa çıkmamış- yığınlardan soyutlanma bir yana- yığınların ulusal kimliklerinin ispat edilmesinde, ulusal uyanışında "başrol" oynamıştır. Kimi yanlış hedefleri seçişler, İstanbul yakasından "tecrit" gibi gözükse de, binlerce yılların ricat'ı içinde intikam geleneği ve susuzluğu içinde olan ezilen ulusun kitle halet'i ruhiyesinde "domuzdan kıl koparmak" olarak gelmiş ve gelecektir.

1989 yaz döneminde; Genel Kurmay Başkanı'nın(17 Ağustos günü) "Güneydoğu'da özellikle 1984 yılından itibaren hızlanan olayların kazandırdığı deneyim ile mücadelenin 'geçici personelle yapılması'nın zorlukları ve yetersizlikleri açıkça ortaya çıktı" diyebilmesi, Demirel'in 20 Ağustos'ta ve zaman zaman "Gücünüz varsa işte Cudi" diyerek hükümete kakınç içinde yüklenebilmesi.

-Aynı günler aniden ve çok yaygın bir şekilde devreye giren anti-terör TV programları.

-Cudi'ye bayrak dikme gösterileri.

-"Özel vurucu Timler"in ve "koruyucu" gibi karşı-saldırı örgütlenmelerinin olağanüstü artırılışı.

-Doğu Perinçek, 2000'e Doğru dergisi ve Sosyalist Parti'nin Kürdistan taktiğine yönelişi, yüklenişi.

-Bekaa Vadisi'nde röportaj trafiğinin artışı...

-G.A.P. Kanalı'nın devreye girişi; kitlelerin milli ve sosyal

uyanış içinde oldukların, bu uyanışın da katalizör rolü ile geliştiğini gösteriyor.

Kitleleri bu millî uyanış aşamasında kendi tecrübeleri, kendi eylemleri ile eğitmemek, bizzat 20 yıldır geline ve alınan yolun önünü tıkamak olurdu. Bereket önderliğinin "beynini parçalayacak" denli olayların içinde oluşu "taktik boşluğa savurmamış" gereken taktik içinde taktikler işlenmiştir. Bundan "büyük sevinç duymak", bunu "Toplum Biçimlerinin Gelişimi" içinde geç gelenin geç kalmaması ayıklığı olarak değerlendirmek, bu değeri daha daha tarihsel- evrensel yönleriyle bilince çıkarıp, yedek güç olmak görevimizdir.

İLK HABERCİ; BALVEREN KÖYLÜLERİ

Yoksul köylülerin önder teşkilat örgütlülüğüne desteğini olaylar içinde yakalayan "Bölge Valiliği" elden çıkmış köyleri boşaltma operasyonları başlatır. Bu uygulamaya karşı "7'den 70'e" direnen Balveren (Şımak) ve komşu köyleri, ezilen ulus kitle hareketlerinin ilk habercisi oluyordu. -

M.Ö. 4000 yıllarından bu yana egemen devlet saldırıları içinde ricat taktiğini yaşam biçimi ve karakteristik yapısına sindirmiş olan, 20. yüzyılın ulusal kurtuluş ve sosyal devrimler dalgasına da en geç gelen Kürdistan ulusal halk hareketi, diğer halkların çözülüşe geçtiği bir dönemde silkine geçmektedir. Balveren köylülerinin tutkun direnişi, binlerce yılın biriken enerjisi içinde mayalandığı oranda düşmanını geriletmiş, genel kurtuluş mücadelesine moral değer kaynağı olmuştur.

SİLOPI YÜRÜYÜŞÜ; DENEY VE ZİNCİRİN İLK HALKASI

Derebaşı köyünden 6 yoksul köylünün 17 Eylül 1989'da rastgele çevrilip-sırtları kurşunlanarak katledilmesi üzerine köylüler, köylerini boşaltarak cenazelerini almaya Silopi'ye gelirler. Silopi ilçe halkı da teşkilatlı olarak Derebaşı köylülerini bağırarlara basınca "hükümet konağı"na yürüyüş ve baskının

gücü oluşur. 19 Eylül günü sabahın erken saatlerinden itibaren sözleşen 2000'i aşkın kitle; herşeyi göze alarak "Katiller i istiyoruz" "Kahrolsun Özel Timler" seslenişleri-haykırışları içinde hükümet konağının camlarını kırarak protestolarını sürdürürler.

Dikkat edilirse, (resimlerden olsun anlayabiliriz) suni bir mücadele-yürüyüş-parola-eylem zorlaması yapılmaz. Herşey içten,kollektif halet'i ruhiye içinde "direniş" sözcüğünü sakız etmeden "kuvvet" ile "cesaret" ile` tutkunluk" ile yaşanır. Ölümünün sarsıntısı, özel time tepki-öfke-düşmanlık katillerin bulunması, Kaymakam-Savcı gibi büyük başları zorla göreve davet, her yürüşüye katılanın dünyasıdır, o an ki hayatıdır. Mücadelenin-taktik güzel sanatını işlemenin doğallığı-dürüstlüğü-tutkunluğu budur. Ve böyle olması gerekir. 80 kişinin gözaltına alınması, 37 kişinin tutuklanması 5-10 kişinin yaralanması gibi "kayıplar" mücadelenin zamanı, mekanı, biçimi, esası içinde degebilecek, olabilecek kayıplardır, zayıatlardır.

Silopi yürüyüşü, 12 Eylül sonrasının ilk gerçek siyasi yürüyüş vetutkun protestosu olduğu gibi, öncü-kitle bağlarında ilk taktik basamak tutuyordu.

KİTLE DÖVÜŞÜNE GEÇİŞ; NUSAYBİN

Savur ilçesine bağlı Sürgücü köyünde çatışmalar sonucunda maddi olarak varlığını yitiren Kamuran DüNDAR'ın doğum yeri olan Nusaybin'de cenaze töreni 6-7 bin kişinin eşlik etmesi, cenaze töreninin acıları, öfkeleri, kinleri ile mücadele ruhunu daha da yücelten teşkilatlı kitlenin alkışlarla mezarlıktan şehir merkezine doğru yürüyüşe geçişi "kitle dövüşüne geçiş"ifadesidir. Bir taraftan alkışlar, bir taraftan kadınların "ağıt zılgıdı" ruhların dinamizmlerini, özlemlerini, isyan zembeklerini açığa çıkartıp-kollektifleştirdi. Bir kilometre ilerleyen kitlelere yeni katılımlar oldukça özel timin müdahalesi başladı. Havaya ateş açarak kitleye ateş açmak isteyen polis taşlarla

karşılık alınca, saldırılarını artırdı. Ara sokaklara çekilip, "polisleri kısıtma" taktiklerini geliştiren yürüyüşçüler, gözaltına alarak etkisiz hale getirilmeye çalışıldı. Özel timlerle çarpışmanın kendilerine daha fazla kayıp vereceğinin hesabını yapan yürüyüşçüler evlerine çekilerek eylemlerine son verdiler.

60 bin nüfuslu ilçenin yetişkinlerinin "büyük çoğunluğunu" oluşturan kitlelerin bu birliği-coşkusu-inancı-tutkunluğu karşısında paniğe ve kızgınlığa kapılan özel timler, gözaltı sürekliliğini gece yaralarına dek sürdürdüler. 700-800 kişinin gözaltına alındığını izleyen Nusaybin halkı, önceden kararlaştırılmış sosyal yaşamı durdurarak (kepenkleri indirerek, çocuklarını okula göndermeyerek sokağa çıkmayarak) sokağı gazetecilere ve özel timlere bıraktılar.

Bu defa yürüyüş ve çarpışmalarda hayatını kaybeden Şemsettin Çiftçi'nin cenazesi ailesine verilmeyerek özel timler tarafından toprağa verildi... Bu da ikinci bir kitle hareketinden çekinmenin sonucu idi. Mezarlık çevrilerek "abluka altına" alınarak, evlere "taziye" dileklerine bile engel olundu... Demek ölenler ölmüyordu... Yaşayanlara mücadele, birlik ve kollektif ruh mayası olurken, düşmanını titreten anıt oluyordu...

Nusaybin yürüyüşü strateji içinde taktiğe bağlı aktif savunmaya geçişin kendisi oluyordu. Böylece de kitleleri kendi tecrübeleri ile eğitmek mutluluğuna erişiliyordu...

Dünya ve Türkiye finans kapitalinin "genel taarruz"a geçtiği dönemde çok yüksek bir değere sahip olan Kürt halkının devrimci mücadelesine "soylu bir biçimde yaklaşmak" "uyarı" ve "eleştiri" yapabilmenin önşartı oluyordu...

DÖVÜŞÜN DORUĞU; CİZRE

Nusaybin olaylarının kitlecil gösterisinden kuvvet ve bağ alan Cizre esnafı kepenklerini kapatarak destek ve protesto eylemlerini başlatırlar. Cizre'ye sızrayan eylem ruhu 15-20 kişilik öncü-gençlik grubunun hükümet binası önünde protesto yürüyüşüne dönüşür. Zaten saldırı psikolojisi içinde olan timler,

topluluğun sayıca azlığı karşısında cesaretlenip saldırıya geçerler. Ancak genç öncülerin peşinde ve takibinde olan 2-3 bin kişilik "halk kitlesi" taş ve sopalarla polis saldırılarını etkisiz hale getirmeye çalışırlar. Çarpışmalar sonucu kitle içinden 4 kişinin ölümü Cizre halkının kolektivitelerini doruğa çıkarır. Önceden beri halkın içinde olan önderler bu doruğu 23 Mart Cuma namazı sonrası gösteri yürüyüşüne dönüştürürler.

Ulucami'de namaza katılan binbeşyüz, ikibin kişilik kitle, Belediye caddesinden yürüyerek mezarlığa ulaşırlar. Birkaç gün önceki çarpışmalarda ölen Emin Gün'ün mezarı başında "Şehitlerimiz ölmez" "İntifada sürecektir" protestolarının mayalanması içinde tutkunlaşırlar. Daha sonra diğer şehitleri mezarları başında alkışla protestolarla andıktan sonra, fatiha okuyarak yürüyüşlerine devam ederler. Cizre'yi ortadan ikiye bölen E-24 karayoluna yönelen kitleler, jandarma panzerine aldırmadan yeniden mezarlığa girerler. Parolalarını sıklaştırarak zafer işareti yaparak, mezarlıktan Belediye caddesine doğru yürürler. Yürüyüşleri esnasında tutkun bir cazibe merkezi olan kitlelere çevreden yeni katılımlar olur. Hükümet konağının bulunduğu Yeni Cadde'ye geldiklerinde kadınların, çocukların, yaşlıların da katılımıyla gerçek gücüne ulaşır. Bu güç içinde 7-8 bin kişilik kitle hükümet konağına doğru yönelince, özeltim ve jandarma birlikleri "bina"yı kordon altına alırlar. Yaşlıların "bizim tahsil-liler" diye adlandırdığı, ne yaptığını bilir yürüyüş önderleri kitleyi E-24 karayoluna doğru çevirirler. Özel time karşı yoğun protestoların yapıldığı bu dakikalarda özel tim mensuplarının suskun kaldığı gözlenir.

İkinci kez E-24 karayoluna çıkan kitleye, Cizre'nin kuzey kesiminden de katılım olunca transit yol kapanır. Bu yeni katılımın canlılığı içinde kitle içinde kalan tanker şoförleri klaksiyon çalarak elleriyle zafer işareti yaparak destek olurlar. Kitleler bu hareketlilik içinde sürekli "Özel tim çekilsin" "Baskılara son" "Özgürlük isteriz" parolalarını sürdürürken, bazı kadın ve çocuklardan baygınlık geçirenler olur.

Zincirinden bir an kurtulmanın, "hür olmanın" coşkusu

içinde olan kitlelerin gençlik ve çocukları kepenklere şiddetle vurarak, bidonları karayoluna yığarak, barikat yapmaya, trafik levhalarını devirerek "şiddete karşı şiddet" ruhlarını açığa çıkarırlar.

Yürüyüş önderlerinin bu konuda da bilinçlilikleri ile kitlenin onlara bağılılıkları ile birleşince; boşa enerji harcama taşkınlığına yolaçılmadan, bir anda sokak içlerine çekilerek dağılma kararına varılıp, yürüyüş doruğunda iken yıpratılmadan noktalanır.

Yaklaşık bir saat sürebilmiş 10 bin kişiyi aşmış Cizre yürüyüşü önder-kitle-kitlenin tarihsel gelenekleri potası içinde oluşmuş başarılı bir Aktif Savunma Taktiğinin doruk noktası olarak ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesi içinde yerini almıştır.

DÖVÜŞÜN YAYGINLAŞTIRILMASI KEPENK EYLEMLERİ

Nusaybin ve Cizre'de protesto yürüyüşleri sonrasında uygulanmış kepenk eylemlerinin yaygınlaştırılması; "milli uyanış"ı geliştirebilecek düzeyde bir eylem biçimidir. Nasıl geniş yenden üretimin egemen olduğu toplum biçimlerinde "genel grev" sosyal uyanışın en yaygın olabilecek araçlarından biri ise, basit yenden üretim ve değişim ilişkileri temelinde oluşan toplum biçimlerinde "kepenk eylemleri" milli ve sosyal uyanışın oluşturulmasında başvurulacak en etkili araçtır. Batman-Diyarbakır saymazsak kepenk eylemlerinin yapıldığı Nusaybin, Cizre, Silopi, Midyat, Derik, Kızıltepe, Mazıdağı, Silvan, İdil yarı yarıya basit yenden üretim ve değişim ilişkilerinin ekonomik yapıda rol aynadığı bölgelerdir. Esnaf tabakalarımız buralarda ekonomik-sosyal yapının temel taşlarıdır, bir yerde merkezleridir. Bu bölgelerde 10 binlerce esnafın kepenk kapatması o bölgenin nabzının durmasıdır.

Eylemlerin Newroz gibi "milli" bayramda uygulanması eylemlerin kendiliğinden değil, öncü örgütlerle yönlendirildiğini gösterir. Yüzbin esnafın kepenk eylemleri, milyonlarca insanın milli ve sosyal ruhunun gelişmesinde önemli rol oynamıştır.

Kepenک kapatma eylemlerine sadece Batman'da 18.000 esnafın katılımı -emperyalist finans kapital'in nasırına basmır, (Batman işçi sınıfının yoğun olduğu petrol merkezidir) bal-yozlarla binlerce esnafın kepenکlerini zorla açtırmaya girişmiştir.

Dicle Üniversitesi'ne bağlı fakültelerde beşbin öğrencinin kitlecil üç günlük boykotu kepenک eylemlerine taze gençlik kanı olmuştur.

DÖVÜŞEN KİTLELERİN STRATEJİK GÜÇLERDE YERİ

Kürtköylülüğu, Çin Devrimi benzeri ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinde işçi sınıfı yanında özgüç olabilecek güçte ve çapta olduğunu onbeş yıllık "döğüşlerinin" toprağı oluşuyla ve Silopi-Cizre-Nusaybin gibi yerleşim yerlerine göç ederek eylemlerin özgücü oluşuyla göstermiştir. Bunun yanında sömür-genin esnaf kitleleri de, İstanbul-İzmir benzeri esnaflar gibi "kendi bacağından asılan koyun" değildir. Aşiret (komün) geleneklerinin kollektivitesini ve ulusal kurtuluş özlemini taşıması kollektif mücadele eylemlerine sürükleyebiliyor. Bu durumda esnaf kitleleri de özgüç : İşçi sınıfı-aşiret gelenekli yoksul köylülük yanında en samimi ve candan müttefik olduğunu göstermiştir.

Bizler esnaf ve yoksul köylülerinin gerçekleştirmiş olduğu kitlecil candan atakları -(insanlığın topyekün sınıfsız topluma geçiş sancıları taşıdığı determinizm şartlarında) -"saf proleter" kör gözlükleriyle "esnaf-köylü", ideolojik üstünlük kompleksleriyle "küçük burjuva" diye damgalarsak, önce kendi kendimize, sonra bir ulusun kurtuluş mücadelesine benliklerini- kişiliklerini, zümre ve tabaka eğilimlerini yakmaya çalışarak atılan kahraman kitlelerin atılışlarına yazık etmiş oluruz.

EMPERYALİST FİNANS KAPİTALİN KARŞI SALDIRILARI

Kitle hareketlerinin doruğu Cizde'de özel timlerin disiplini bir şekilde suskun kalmalarını, emrin "büyük yerden" geldiğini

gösterir. Burada uzun vadeli bir "saldırı planlarının" olabileceğini sezebiliriz. Yapılan aktif savunmaların nedeni emperyalist-finans kapitali ürküttüğünü partilerin-liderlerin cumhurbaşkanlığıyla varılan "zirvelerinden" belli oluyor.

22 Mart 1990'da;

"Genel Kumay Başkanlığı'nın PKK'nın üç aşamalı olarak yürüttüğü halk savaşında ikinci aşama olan "stratejik denge" noktasına geldiğini saptadığı öğrenildi. Söz konusu saptama, Genel Kumay'a göre stratejik savunma aşamasındaki yaygın gerilla faaliyetleriyle kitlesel siyasal mücadeleye çekildiği için genel grev, boykot, işgal ve çeşitli düzeydeki ayaklanma gibi yöntemlerin gündeme getirilmesi amaçlanıyor" [Günlük Gazeteler] diyerek ciddi güçlenmenin varlığı kabul ediliyor. Biz de dostumuzu daha iyi tanımak için düşmanına sormayı gerekli bir "doküman" olarak görürüz.

-Kürt işçi sınıfına getirilen grev yasağı.

-Bölge Valiliği'nin ezilen ulusun "Karşı-Cumhurbaşkanı" gibi yetkilerle donanması.

-Alınan olağanüstü önlemler paketi karşı saldırıların başlangıç noktasıdır. Özellikle basın sansürü, ciddi imha ve tutuklamaların örtüsü yapılmak isteniyor.

-Batman ve Şırnak'ın il yapılışı, tamamiyle Kürt işçi sınıfından çekinmenin, kıvılcımı burada tutuşturmanın bir önlemidir.

STRATEJİK ZAFER İÇİN BAZI "UYARI"LAR

Stratejik zaferin emperyalist finans kapital iktidarının ele geçirilmesi olduğunu biliyoruz? Bu gerçekliğin ulusal bağımsızlık olduğunun herkes bilincindedir. Türkiye işçi sınıfının özgüçleri hareketlendirilmeden -olmazsa olmaz demiyoruz- bunun başanlmasının güçlükleri "güçler dengesi" hesabında simetrik olarak ortaya çıkacaktır, bizlerin bu konuda basit matematik hesaplar bile yapabilmesi pratik-tecrübeler ister. Ancak

Türkiye işçi sınıfının halet-i ruhiyesi ve bulunduğu mücadele seviyesi ve taktik aşamanın ipuçlarını gerçekçi bir şekilde gösterebiliriz.

Türkiye işçi sınıfını 12 Eylül'le birlikte ricad eden halet-i ruhiyesi 84-85 yıllarında sendikaşma ve yemek boykotlarıyla kımıldamaya-emeklemeye başlıyor. 87-88-89-90 yılları işçi sınıfının ekonomik mücadelesinde grev-yürüyüş gibi mücadele biçimleri başlatması, milyonu aşkın ihtiyatlı eylemlere dönüşüyor. İki darbenin yenilgisi sonrasında yetişmiş işçi sınıfı kuşağında militan uçkun karakter kalitece inişe geçmiştir. Mücadelede ne denli ihtiyatlı olunduğu yürüyüşlerin vizite biçiminde uygulanışından bellidir. Toplu sözleşmelerde ortaya çıkan bu yürüyüşlere siyasi muhteva kazandırmak, görevimiz olmakla birlikte bunu gerçekleştirebilecek işçi sınıfına sosyal kurtuluş taleplerini savunduracak bir örgütlülük yoktur. İşçi sınıfının sayıca muazzam üstünlüğüne rağmen kaliteli- siyasi önder eksikliği en zayıf ve yığınak yapılacak tarafımızdır. Bu durumda Kürt köylülerinin, esnaflarının siyasi aktif savunma taktikleri, saldırı taktikleri teşkilat varlıkları; işçi sınıfının mücadele kalitesi ve seviyesinin şimdilik ilerisindedir. Sayısı binleri bulmuş sosyalist-öncü işçiler bile yıpranmış kitle determinizminin ağır etkisi altında, kendi birimlerinde siyasi-ideolojik görevlerini yerine getiremiyorlar. Ancak kendi aralarında ve aydınlar arasında oyalanıyorlar.

12 Eylül sonrasında; herhangi bir iş yerinin siyasi grev, siyasi yürüyüş yapamaması, seçimlerde sosyalist işçilerin aday bile olamaması, aday olan sosyalist aydınların binde birlerin altına oy alması en ileri başkent İstanbul'un siyasi mücadele seviyesinin bazı göstergeleridir.

10 yıldır işçi sınıfını yapmış olduğu yemek boykotları, açlık grevleri, sakal bırakmalar, vizite yürüyüşleri henüz "kabuk bağlama" durumunda olan ve düşmanını silkelemeye başlamamış olan eylemlerdir. İşçi sınıfının ekonomik yürüyüşlerine, mücadelesine tutunup, bunları doz doz siyasileştirme görevimizi doğru dürüst düşünmüş tartışmış, sonuçlandırmış, bu so-

nuçlara göre hareket etmiş değiliz. Bu konularda kendini hayali yükseliş dalgasına kaptırmayanlarımızın gerçekçi hamleleri Nasrettin Hoca'nın göle maya çalmasına benzetilip, doğuş halinde imha edilmek isteniyor.

Yapkın, yavaş, ihtiyatlı ama sayıca milyonu geçerek emeklemeli ilerleyen işçi sınıfının vizite yürüyüşlerini grevlerini canlandırmak, bunların başarısı için de siyasi yürüyüşleri (Öncülerle değil) kitlelerle yapabilmek önümüzdeki birkaç yılının "taktik geçit"idir. Bu görevler ve aşamalar içinde yoksul köylü kitleleriyle kardeş-merkezi taktik döğüş ve birlik imkanı oluşacaktır.

Yaşasın yoksul ve esnaf kitlelerinin silkinişi!

Yaşasın yapkın ilerleyen işçi sınıfının mücadele dalgası!

1 Mayıs - 1990

ÇARPIK SOSYALİZMDE MENZİLSİZ POLİTİK DEVRİM: ROMANYA

40 yıllık sosyalizm pratiğinin devamı içinde, gençlik kitlelerinin birkaç günlük ayaklanması ile, "Başkanlık Sarayı'nın ele geçirilip" "Başkan Çavuşesku ve eşinin kurşuna dizilmeleri" ile alt-üstlüğe uğrayan iktidar değişikliğine ne demeliyiz? "Karşı-Devrim" mi? "Politik-Devrim" mi?

Devrim denilen olayı üretici güçler ile mülkiyet çelişkisi bakımından ele almak tarihsel maddeciliğin gereği. Sosyalizmde özel mülkiyet kaldırıldığına göre, üretici güçlerle mülkiyet çelişkisi nasıl olabilir? Sosyalist ülkelerdeki Parti ve Devlet görevlilerinin yönetim imtiyazları (üstünlüğü), yüksek ücretleri ve meta tüketimlerini kamu'nun çok çok üzerinde kullanmaları kapitalizmdeki özel mülkiyet çelişkisinin yerini almaktadır. Üretici güçlerle çelişkiye düşen bu yönetim ve imtiyazlar mülkiyeti olmaktadır.

Romen Komünist Partisi Merkezi ve Çavuşesku: Sovyetler Birliği Komünist Partisinin 1950-80'lerdeki Evrensel liderlik zornalarına her zaman çekince koymak gibi bir "bağımsızlık ruh"u Dünya Halk Cephesi'nin 1967 Arap-İsrail Savaşında İsrail'i, Allende'nin düşürülmesinden sonra Şili'yi tecrit etmek taktiğini benimsemeyecek aykırı düşecek denli insiyatif ruhu taşıırken, Merkezçilik Devletçilik-Liderlik Sultanlığı uygulamalarıyla kendi üretici güçlerinin engeli haline gelmişlerdir. (Çavuşesku'da da atomize olmuş) Romen halkının bu "bağımsız" ve "kendi kendini yönetim" yeteneklerinin toprağı üzerinde patlayan "aralık ayaklanması" sosyalizm içinde menzilsiz "politik devrim"dir. Ayaklanmanın sıcaklığı içinde Emperyalizme, kapitalizme sempati besleyen sanayinin ticaretin ortak mülkiyetine karşı tek parola ve gösteri görülmemiştir. "Kahrolsun

Diktatörlük", "Özgürlük İsteriz" parolaları içinde Romen gençliği insiyatif, yetki ve sorumluluk ihtiyaçlarını kendi kendini yönetim güçlerini açığa çıkarmışlardır.

40 yıllık sosyalizm yaşantısının kendisi-sosyalist halkın kollektif bilincini-hiçbir kapitalist ülkede olmayacak benzersiz bir hızla- geliştirmektedir. Bu kollektif determinizm aşaması içinde halk kitleleri kapitalist ülke benzerleri gibi önceden hazırlık-örgütlenme gücü taşımadan yönetimi ele geçirebilmektedir. "İKİBİNE DOĞRU" dergisi Sosyalist Halk Kitlelerinin bu kollektive olmuş dev gücünü göstermemek için şöyle diyebiliyor. "ABD-SSCB İşbirliği sunar: Romanya Ordu Darbesi."

Emperyalist-kapitalist ülkelerin en faşist diktatörlüklerine bile "demokrasi" kılıfı çekmeleri-buna mecbur kalmaları, Sosyalit Ülkelerde 70 yıllık Lider Parti Merkezciliklerinin çöküşe geçmesi her iki düşman kampları "demokrasi" taktiğinde buluşturmuştur. Emperyalizmin şimdilik bu konuda puan toplamasını teorileştirmek ve buna sadece dünyayı paylaşan süper güçlerin andlaşması demek, halk yığınlarını unutmak olur.

Her ulusun, halkın kendi "Gerçek demokrasi programını anlamaları, bunun uygulaması içinde "Dünya Sınıfsız-Sınırsız Toplum" programını öne çıkarmaları Kapitalizme-emperyalizme öldürücü vuruş yapacak biricik silah ve savaş alanıdır.

Romen ulusal gerçekliğini Toplum Biçimlerinin Gelişimi içinde anlamaya çalışalım:

ROMEN SOSYAL YAPISININ TARİHSEL GELİŞİMİ:

M.Ö. 1800 yıllarına kadar Romanya denilen coğrafik bölgede ilkel Komünanın Aşağı Barbar toplum biçimini yaşadığı Transilvanya'da, Tirfuu, Müreş, Arivjada, Prumuş'ta, Habaceski ve Truçesti'de yapılan araştırmalarda bulunan zarif boyalı çömlleklerden anlaşılıyor.

M.Ö. 1800 ile M.Ö. 700 yılları arasında Getailer ve Daçya'lıların (Romen ataları) orta Barbar (göçebe) Yukarı Barbar (tarım) ekonomisini yaşadıkları dönemdir. Daçya'lılar Transilvanyanın dağlık bölgelerinde toplumsal hayatlarını sürü

ekonomisi ile sürdürürken, Getai'ler aşağı Tuna'nın iki yakasında ve Karpatların güney ve doğusundaki ovalarda Ziraat ekonomisine geçmişlerdir.

Daçya'lılar ve Getailerin, Trakyalıların kuzey kolu oldukları ve "Trakya'lıların en cesurları ve dikbaşlıları" oldukları Tarihçi Heredot'un gözlemleri ve diliyle anlatılır.

Daçya'lılar göğün simgesi olan Zalmexitanrısına ölümsüzlük ve mezar ötesi yaşama inanmaları güçlerini belli ölçüde izah edebiliyor.

Medeniyet'e Geçişte Çeşitlilikler:

M.Ö. 7. yüzyılın başlangıcından Karadeniz kıyılarına Köstence ve kuzey yöresine Yunan Greklerin korsancıl medeniyet taşımaları, Istrıa, Callatis Tomis (Köstence) kenti tohumları atmaları ilk medeniyete açılışlarıdır. Ancak Romen coğrafyasının üç ayrı yapıda şekillenmesi (Karadeniz-Karpatlar-Tuna) üç çeşit medeniyete geçiş için elverişlidir. Dolayısıyla Greklerin korsancıl medeniyet tohumları ancak bu üç yapıdan KARADENİZ bölgesinde lokal kalıyor.

M.Ö. VI. yüzyılda kuzey doğudan İskitler'in ve Dorlar'ın 514 yılında doğudan gelen Dara'nın saldırılarını püskürtten Daçya ve Getailer ilk "karşı medeniyet" ile karşılaşmalarıdır.

Nihayet Tuna'nın çekiciliği Makedonya Kralı Büyük İskender'e Daçya-Getai topraklarını zaptettirir. İskender sonrası Makedonya Kralı Lysimachos'u mağlup eden Dromichates 44 kentsel tipte federasyonu Devletleştirerek "medeniyete geçiş" örneği olur.

M.Ö. 1. yüzyıla kadar "Aşiret Devleti" karakterini koruyan "Daçya Devleti" Burabista ve Tomitian'ın liderliği ile daha da güçlenir.

Bu yıllarda (M.Ö. 280) kuzeyden akın ederek Karpatları ele geçirmeye çalışan Keltler tarih sahnesinden silinirler. Romalıların da ilk saldırısı bozgunla sonuçlanır. M.S. 101 yılında ikinci kez saldırıya geçen Romalılar İspanyol olan İmparator Trajan'ın

inatçı saldırı katalizörü ile 106'da egemenliklerini kurarlar. 271 yılına kadar devam eden bu Roma İşgali Romen atalarının "medeniyete geçiş" kapısı olur. Bu geçişle birlikte kendileri orijinal medeniyet oluşturmazlar.

331-32'de Gotlar, 336-37'de Vizigotlar, 376'da Ostrogotlar 376-602'de Hunlar, 454-467'de Gebidler, 567'de Avarlar, VII-VIII yüzyılda Slavlar, IX. X. yüzyılda Kumanlar-Kıpçaklar, Peçenekler, Tatarlar sayısız Barbar Akınları ile Romen Komüna geleneklerini canlı tutarlar ve yeni komüna aşıları yaparlar.

X. yüzyıldan itibaren klasik derebeylik düzenine geçmeye başlanır. 1735-1738-39 yıllarının köylü ayaklanmaları dik başlı Romen Komüna geleneklerinin izleri olur. Bu izler üzerinde 1784 yılında Macar Derebeylerine karşı ayaklanma, 1821 yılında Boyerler (Toprak Ağaları) ve Osmanlı hegemonyasına karşı "burjuva demokratik devrim" Todor Vladimirescu önderliğinde Valahia bölgesinde patlar. 1821 yılında bölgesel başlayan "demokratik devrim" 1848'de tüm Romen bölgelerinde ve prenslerde yaygınlaşır. "Köylüye Toprak" "Birleşik prenslerin devletleşmesi" Milli Egemenlik" parolalarıyla Romen Burjuvazisi palazlanır.

1862'de Burjuva politik reformlar gerçekleştirilir. Bu politik reformların açılımında Romen İşçi Sınıfı oluşmaya ve 1872'de ülke çapında mücadele ve örgütlenmelerini "Romen Çalışanlarının Birliği" ile başlatır.

1880 yılında Genel İşçi Partisi 1893'de Romen Sosyal Demokrat İşçi Partisi ve Macaristan'da kurulmuş Sosyal Demokrat Parti de örgütlü mücadele yürütülür.

1888'de Moldova'da başlayan ayaklanmalar diğer bölgelere de yayılır. 1907'de Topraksız köylülerin ayaklanması, 11.000 köylünün katledilmesi ile bastırılır. 1916'da Birinci Dünya Savaşında üç büyükler yanında yer alan Romanya, 800.000 savaş ölüsü verir.

1918-20 yıllarında başlayan işçi hareketleri, 1920 yılında ülke çapında genel greve dönüşür. 8 Mayıs 1921'de Bükreş'te top-

lanan Sosyalist Parti adını Komünist Parti olarak değiştirir.

1929 Lupendeki işçilerin grevi, 1933 yılında Ocak ve Şubat ayı boyunca devlet demiryolları ve petrol işçileri ülke çapında direnişe geçer. Politik yönetim faşist diktatörlük olunca; İkinci Dünya Savaşının eşiğinde (1939), Romanya Hitler Almanyasına peşkeş çekilir. Tarım ve petrol kaynakları yanında dış ticaretin %43,6'sını Almanlar kontrol altına alır. Taransilvanya'nın kuzey bölgesi Macarlara verilir. General İon Antonescu'nun faşist diktatörlüğü Alman-İtalyan-İspanya'nın saldırı paktına girerek, alman ordularının fiili işgalini benimser. Romen ordusu Ruslara karşı savaşta da kullanılır. İkinci Dünya Savaşında 500.000 ölü, 12 yıllık bütçe zararı üzerinde Romen Ulusal Kurtuluş Savaşı ve devrimi gelişir.

ROMEN ULUSAL KURTULUŞ VE SOSYAL DEVRİMİ

Romen Komünist Partisinin manevraları ve katalizör rolü ile 1936 yılından itibaren hayata geçen topraksız köylü birlikleri-İşçilerin birliği ittifakı, Sosyal taktikleri, anti-faşist Milli Birlik Komiteleri, anti Faşist Gençler, Emekçiler Birliği, Demokratik Üniversiteliler gibi mücadele içindeki Teşkilat Biçimleri Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ve Faşist Diktatörlüğe karşı savaşımının yürütücüsü olurlar. 1936'da başlayan Eylem Birliği, 1 Mayıs 1939'da en yüksek boyutuna ulaşır.

İkinci Dünya Savaşının anacık-babacık günlerinde "Milli Kurtuluş" ateşinin coşkusu, sosyal kurtuluş bilincinin sağlamlığı ile kitlelerde tutkun bir cereyan hâline gelmeyi başaran önder kadrolar, 1944 yılının 23 Ağustos'da Sovyet ordularının Romanya üzerinden Almanya'ya geçişlerinde güçlerini birleştirerek "ayaklanma" ve "iktidar vuruş"larını yaparak General Antonescu'nun faşist diktatörlüğünü devirirler. Bu politik devrimin devamı içinde: 1 Eylül 44'de Sendikalar kurulur. Ekim 44'de Miliyetçi Demokratlar Cephesi, yeniden örgütlenir. Ocak 1945'de İşçilerin genel federasyonu oluşur. 6 Mart 1945 yılında

toprak ağalarının elindeki bir milyon hektar toprak bedelsiz olarak yoksul köylülere dağıtılarak demokratik devrime giriş yapılır.

19 Kasım 1946'da Hür seçimlerde Romen Komünist partisi oyların %76'sını alarak iktidarı ele geçirir. Şubat 1948'de R.K.P.'si Sosyal Demokrat Parti ve Romen İşçi Partisi'nin resmen birleşmesinden sonra 13 Nisan 1949'da Milli Kongre toplanıp yeni anayasa kabul edilir.

11 Haziran 1948'de sanayi kuruluşlarının hepsi madenler, bankalar, ulaşım ve sigorta kurumları millileştirilerek sosyalizme geçişin mülkiyet adımı atılır.

SOSYALİZME GEÇİŞİN NİMETLERİ

Romen coğrafyasının %31'i dağ, %36'sı tepe ve yayla, %33'ü ova biçimlerine göre oluşmuş bunun %41'i tarıma elverişli arazi, mera %12,6; otlak sahaları %6, bağ ve meyva bahçeleri %3,3, orman %26,6 ölçüsünde orantılıdır.

Taş kömürü, siyah kömür, linyit, doğal gaz, petrol, kurşun, boksit, tuz, baritin, dolomit vs. gibi değerli hammaddeleri barındırır. Ortalama yağış miktarı metrekareye 637 milimetredir. 13-14 ırmağın döküldüğü ve birleştiği Tuna, sulama verimliliği ve enerji potansiyeli bakımından 1075 km.lik bölümü ile Romanya'yı besleyen kaynaktır.

1938 yılı eski yıllara göre rekor seviyeye ulaşan tarım ürünleri yanında sanayinin milligelire etkisi 1 / 3 idi. Yerli makina yapımı %10 oranında idi. 25 yıl sonra yerli makina ihtiyacının yaklaşık olarak 2 / 3'ü yerlidir. 1938'de bir yıl içinde elde edilen sanayi üretimi 1970 yılında 22 işgününde elde edilmiştir. 1938'de bir yılda üretilen çelik, 1970 yılında iki haftada üretilmiştir. (35 misli artış) Alimunyum, kalay ve kurşun üretimi 1950 yılına göre 10 misli kimya üretimi 1938 yılının 80 misline çıkmıştır. 1938'de ortalama yaş 42 iken, 1971 yılında 61'e çıkmıştır.

1938'de 1895 kişiye bir doktor düşerken, 1970'de 676'ya

inmiştir. 1938'de 11.360 sağlık personeli varken, 1970'de 170.000 olmuştur. 1938'de ölüm nispeti binde 19,1 iken 1970'de 9,5'a inmiştir. Doğumlarda ve doğum sonrası çocuk ölümlerinde %70 düşüş olmuştur. 1950 yılında aylık alanların yekünü 2.123.000 iken, 1973 yılında miktar 5.800.000'e yükselmiştir.

1965-70 yılına dek sanayinin temellendirilmesine ağırlık verilmişken, 1970-75 döneminde tarımın geliştirilmesine çalışılmıştır.

Tarıma elverişli toprağın %60,5'i kooperatifler, devlet sektörü %30, küçük tarımsal birlikler, %0-3, dağ bölgelerinde devletleşme ve kooperatifler için çekim merkezi olmayan yerlerde %9,2 ekim sahası kişilere aittir. 1975 yılında ekilebilen tarlaların %75'i, 1980 yılında %80'i sulanır duruma getirilmiştir. 1971-75 döneminde tarım sektörüne yapılan yatırım 100 milyar levdır. 1970 yılında verimli tarım için 1.100.000 ton gübre kullanılmıştır. 237.500 metrekare olan toprağın toplam %66'sı ekime elverişlidir. Bu yatırım ve verimlilikle buğday da Dünya 12'si, mısır'da 5., patatesten 16., pancarda 11., ayçiçeğe, 3.dür. Romanya da senelik tarım üretimi 20 milyon ton civarındadır.

Bu sanayi ve tarımın temellendirilmesi ile birlikte tüketim artışlarıyla da kapitalizmin mirası yoksulluk batağı kurutulmuştur. 1966-70 döneminde milli gelirde artış %50, tüketimde ise bir kişide artış %27 olmuştur. Bu dönem halka 1,5 milyon televizyon, 14 radyo, 700 bin buzdolabı, 508.00 çamaşır makinası, 338 bin dikiş makinası satılmıştır. Tüketim mallarının yükselmesi 1966 yılına göre 1970'de %49 artmıştır.

1970 yılının 22.865.7 milyontutan ticaretim 11.104.9,4 ihracat ve 11.706.8 milyon Lev'de ithalatı gösteren rakamlardır. Bilim teknolojisinin gelişmesi için jeolojik araştırmalara 1954-59 döneminde 8 milyar, 1965-70 döneminde 15 milyar Lev yatırım yapılmıştır.

İç ticaretin %61.40'ını devlet kurumları, %38.60'ı ise kooperatifler aracılığıyla gerçekleştirilmektedir.

İkinci Dünya Savaşı öncesi 33 fakülte, 13.166 öğrenci varken

70'lerde 315 bini bulmuştur. Bilimsel araştırmalarda İkinci Dünya Savaşı öncesi 2000-3000 kişi varken, 65'lerde 30.000, 1970'lerde 40.000 kişiye çıkmıştır. 1938'lerde 1,6 milyon tiyatro, müzik sanat izleyicisi varken, 70'de 12.0 milyona çıkmıştır. 1938'de toplam 8.0 milyon genel basın yayın tirajı varken, 1970'de 59,3 milyona tırmanmıştır. Halka açık kütüphaneler 1938'de 3100 iken, 1970'de 8142'ye kitaplar, 1,1 milyondan 47,6 milyona yükselmiştir. 1966-70 yılında 348 milyon, Mahail Sadovean'ın eserleri yine 7 milyon baskı yapmaktadır.

1950'ye göre milli gelirde artış, 1975'de 10,3 misli, tarımda, 2,9 misli, sanayide 21 misli artış sağlanmıştır. 1975 yılında 576.6 milyar Lev'lik sanayi üretimi toplumsal gelişmenin bir başka göstergesidir.

Romen halkının %90'ı Latin, %9,1'i Macar Milliyetine mensup iken, %80 Ortodoks din geleneklidir.

POLİTİK İKTİDARIN ÇARPIKLIKLARI VE DİNAMİTLERİ

Kapitalizmden kurtuluş prosesi olarak Emperyalist Kapitalist Cephe'ye karşı savunacağımız Romen sosyalizminin bu niyetleri yanında hangi sosyal parçalanış uygulamasına düştüklerinden ders almaya çalışacağız: Sosyalist devrimini pratik olarak uygulamış (sanayide, tarımda, ticarete ortak mülkiyeti egemen kılmış) ülkelerin stratejik-taktik güdümleri tamamıyla modern kömünal topluma yöneleceği yerde; başarılarının ve gelişmelerinin üzerinde patinaj yaparak tıkanıklarını, sosyal paylaşma ve örgüt biçimlerinde derebeyi-kapitalist geleneklerden kurtulamadıklarını görüyoruz. Ortak mülkiyete geçiş sosyalizme geçişin sadece başlangıcıdır. Bu zafer ve başarının tepesine oturmuş, yüceltimler içinde otoritesini kurmuş "Parti" ve "lider"lerin görevi: Hiçbir maddi ve manevi ayrıcalık ve üstünlük taşkınlığına uğramadan, üretici güçleri geliştirirken devlet mekanizmasını (yasama, yürütme, yargılama) işçi-köylü kitleleri içinde eritmektedir.

Romen Komünist Partisinin 40 yıl, Çavuşesku'nun 24 yıllık iktidarına baktığımızda, yasama-yürütme-yargılama çarklarını bırakalım işçi-köylü içinde eritmeyi, ne denli zümrecil, bireyci ve merkezi donatımlarla üretici güçleri politik bakımdan baskı altına aldığını görüyoruz:

Milli Büyük Toplantı: 465 üyeli 5 yılda bir seçilen kişilerden oluşur. Yasama yetkisi, iç ve dış politikanın düzenlemesi, devlet organlarının bütçelerini ve çalışmalarını inceler ve karar verir. Burjuva demokratik devrimlerinin yadigarı olan Parlamento'nun:

- 1) Üreticilerden oluşması şartı,
- 2) Geri çekmenin işlerlik kazanması,
- 3) Ücretlerini ve sosyal yaşantılarının ortalama işçi sınıfı düzeyi ile mutlak sınırlandırılması.. ve etkilerinin azaltılarak giderek kaldırılması hiç hedeflenmemiştir.

Devletin yasama yetkisinin (kanun-Anayasa) parlamento-dan alınıp, doğrudan işçi sınıfı ve köylülüğe verilmesi ülke çapında "referandum" ile sağlanabilirdi. Yapılmamıştır. Bayağı burjuva kurumu Parlamento bürokratik yapının merkezi olmuştur.

Devlet Konseyi: 22 kişilik organ. Parlamento ve diğer Devlet organlarından seçilir. Bakanlar kurulu dışında kalan bütün ünitelerin genel müdürlerini tayin etmek, kanunların uygulamasını denetlemek, General, amiral, Mareşal gibi askeri rütbeleri vermek. Uluslararası diplomatik ilişkileri düzenler. Vatandaşlığa kabul ve red yetkisi vardır. Devlet Başkanı başkanlık yapar.

Üretimin ve mülkiyetin sosyalleşmesi ile birinci derecede çelişkiye düşen kurumdur. Parlamentonun görev ve yetkilerini fiili olarak yürütmek durumundadır. Burjuva gelenekten öte "derebeyi" kurum ve geleneklerini andıran bir ur, sosyalizmde hiç yeri olmaması gereken kariyerizm sığınağıdır.

Bakanlar kurumu: Parlamento tarafından seçilen Genel Savcı, Romanya'daki bütün savcılann kalbidir. İllerdeki savcılarının tayinini de genel savcı yapar. Mahkemeler Lider-Merkez-Parti-Devlet hastalıklarına karşı değil, onların piyonu durum-

dadır. Oluşturulan mahalli mahkemelerde her dört senede bir halk tarafından seçilen ehli vukuflar (yargıç yardımcıları) olarak ancak yer alabilirler. Karar yetkisi yargıçlarda olduğu için bunlara da devlet sopasını tutmak düşüyor.

Silahlı Kuvvetler: Ordu, profesyonel yapısıyla devlet maliyetini pahalılaştıran, rütbeli-rütbesiz, partili-partisiz imtiyazların olduğu aygıttır. 180.000 Ordu görevlisi üretici insanların üzerinde yüküdür. Sonradan oluşturulan Özel Polis Birlikleri (Securite) de pahalı-despotik devlet kurumunun kendisidir. Bunların ordu mensuplarından üç misli maaş almaları ve gözdelikleri ordu ile aralarında çelişki yaratmıştır.

Kurumlaşmış bu devlet organlarının halkını yönetmeğinde kullandığı zor metodları politik iktidarın dinamikleridir.

Nüfus artırmak, insan üretici gücünü tazelemek düşüncesini kim yabana atabilir? Ancak bunu kürtaş yasakları ile hapis cezaları ile zorla uygulamaya çalışmak çok büyük suçtur.

Azınlık Milliyeti Macarları, Macaristan ile birleştirerek çikarsız Enternasyonalizm uygulaması varken, en olumlu girişim olabilecek köy-kent projeleri ile zorla kazanmak hangi insancıl yönetime dahil edilebilir?

Yabancılarla konuşma ve pansiyon yasakları Romen ulusunun şuur-altında Avrupa ve Burjuva Hürriyetine sempati yaratmasından başka sonuç yaratmamıştır.

Başkanlık sarayının, Çavuşesku ve yakınlarının özel hayatlarında (sosyalizme gönül vermiş birinin saymakta bile güçlük çekeceği kadar) basit lüks tüketim düşkünlükleri ve sosyal paylaşmaya en tepeden çekilmiş hançerlerdir.

Daktilo bulundurmanın izne tabii oluşu, fotokopi yasakları gibi çocukça yasaklamalar hangi kendine güvensizliğin eseridir?

Sanayi ve tarımın temellendirilmesi üzerinde hangi gerekçe, gıda maddelerinin karneye bağlanmasını haklı çıkarabilir? Bizzat halkın tüketim isteklerini en bireysel şekilde kamçılar mı?

Tüketim sanayine yığınak yerine ihraç malları sanayine

tekrar tekrar yığılmak nasıl bir ulusal kariyerizmin örneğidir.
1980 yılı itibariyle yatırımlara bakalım :

D A L

Y A T I R I M

Sanayi	118,0
İnşaat	7,5
Tarım	31,3
Ormancılık, Sulama Bilimsel Araştırma	2,3
Ulaştırma ve Haberleşme	29,3
Ticaret, Turizm	5,4
T. Malzeme İm. Eğitim, Kültür	4,1
Sağlık, Konut Yapımı	8,8
Hayvancılık	5,2

Tabloda görüldüğü gibi "Eğitim-Kültür-Sağlık" ve "Konut Yapımı" gibi sosyal paylaşım yatırımlarının ne denli yetersiz olduğu sanayi ve diğer demirbaş yatırımlarının ne denli kabarık olduğu belli oluyor.

Üretici güçlerin acı-kıymetli emeklerinin değerlerinin üretici güçlere karşı hiba edilerek harcanması, sanayileşmenin nimetlerinin sürekli bir gelişim içinde kendisine dönmemesi, bizzat yaşayan kitlelerin bunları görmesi, izlemesi, değerlendirmesi, tepkileri, hınçları, eziklik kompleksleri, temkinli konuşmaları iktidarın dinamitleri ve isyanın yıllardır kurulmuş (bir başka karakterde) zemberekleridir.

İSYAN VE ÇAVUŞESKU'NUN ÖLDÜRÜCÜ HATASI

25 milyona yakın genel nüfusun hemen hemen 1/3'nin insan üretici gücünü oluşturduğu, çalışan nüfusun %47'sinin kadınlardan oluştuğu, İstanbul benzeri genel nüfusun %10'un üzerinde Bükreş'te yoğunlaştığı Romanya'da Çavuşesku'nun öldürücü hatası ne idi?

Devleti halktan üstün tutmak ve kişi üretici olarak (eşi ve yakınları ile beraber) maddi-manevi şekillerle kamu üretim

gücünün üzerinde yücelmek, bu yücelimin körlüğü içinde genç kuşakların determinizmini hiç görmeyerek merkez "İN"inden iktidarı yönetmesi idi.

Halk Konseyi, Kadınlar Konseyi, Sendikalar, Genç Komünistler Örgütü gibi Kitle Teşkilatmalarının mesleki-mahalli yapılanması, devlet görevlerini bilfiil görev ve yetkilerini alması, Parti-Lider-Devletluları üretici güçlerin işleyişinden uzak tutmuştur.

Halk Konseyleri: Her 5 senede bir seçilen, il, ilçe ve bucaklarda mahalli idare sorumlularıdır. Yaklaşık ülke çapında 150 bin kişi seçilir. Halk Komiteleri icra komitesi, yine beş senede bir seçilen konseylerin idari organıdır. İcra Komitesi Başkanları aynı zamanda Belediye Başkanları olur.

Halk Konseyleri hiç olmazsa doğrudan halkın yarısını kapsamaması gereken tüm yasama, yürütme, yargılama, çalışma, sağlık, dinlenme, eğitim, spor, ücret tespiti gibi idari, mali, sosyal kararların alındığı, Milli Büyük Toplantı ve Devlet konseyinin yetki ve sorumluluklarının devredildiği Yönetim Konseyi olması gerekirdi. Hangi örgüt ve çalışmalarla? Elbet Parti ve Devletin hergün, her saat fiili olarak program-taktiklerini işçi-köylü içinde işlemeleri ile, onların içinde "sıradan biri olarak" tüzük örneği olmaları ile.

Sendikalar: İşgücü ve çalışma metodlarının geliştirilmesinde olduğu gibi Yasama-Yürütme-Yargılama kurumlarında söz ve karar sahibi olmazlar. 5 milyondan fazla üyeli 3000'e yakın Sendika Devlet Görevini üstlenmede Halk Konseylerinin özgücü-öncüsü-örgütçüsü olması gerekirdi.

Sendikaları Devlet ile kaynak yapacak olan Romen Komünist Partisi'nin 1974'de 2.230.000 (Nüfusun %15,8'i) 1989'da 3,8 milyon (Nüfusun %15,1'i) üyesi görevini yapmaktan uzakta, nüfus artışı paralelinin bile altında üye gelişimindedir.

İSYANIN ÖNCÜSÜ VE ATILIŞI

Temeşvar ve Arad'da başlayan Bükreş'e sıçrayıp iktidarı ele geçirmek ile sonuçlanan isyanın öncüsü ve örgütçüsü işçi sınıfı

değil, gençliktir. Olayları izleyen bir gazeteci bunu belirtiyor: "ihtilalin kıvılcımını çakan da korkmadan meydana çıkan da, isyan ruhunu veren de gençlerdi" iktidarın ele geçirilmesinden sonra da öyle "peş peşe aramadan geçtiğimiz 14 Barikatta hep, onlar vardı: 17-23 yaş grubu."

İsyancı Romen gençliği Sosyalizmin ikinci, Çavuşesku'nun birinci gençlik kuşağıdır. İsyanın zemini ve zemberekleri içinde yetişen gençliği çağ ve kuşak determinizmi içinde değerlendirmek büyük önem taşır. Buna "Maradona Gençliği" diyerek küçümsemek, tarih ve toplum bilincine sırtımızı çevirmek olur. Bu determinizm, kendi kendini yönetim özerkliğinden ve evrensel sınıfsız sınırsız toplum amacına ütöpik olarak yaklaşmaktır. Bu isyanın "haklı ve meşru" değerini düşürmeye değil, çıkarmaya yarayabilir.

Temeşvar'da bir papazın sürülmesine tepki; haksız yasama ve yargılama kurumlarına tepkinin o olayda mızraklaşmasıdır. Kitle psikolojisinde öyle bir hınç birikimi olmasa idi, hangi uzaktan kumanda kitleleri proteste gösterilerine itebilirdi?

Sayıları önce onbin civarı olan protesto göstericilerine karşı silahlı kuvvet kullanmak, onlarca kişinin öldürülmesi protesto gösterilerini 150 binlere sıçratır. Yine silahlı kuvvet kullanılması ölü sayısını yüzlere çıkarır. Bu ölümlerde gösterilerin Bükreş'e sıçramasına yol açar. Binlerce gösterici "Kahrolsun Çavuşesku" Açız" "Temeşvar" bağırımları içinde Bükreş'te gedikler açarlar. Çavuşesku kendinden emin bir şekilde hükümeti destekleme gösterilerini ve mitingi başlatır, toplanan binlerce genç mitingte Çavuşesku'yu "yuh" sesleri içinde silkelerler... Çavuşesku'nun şaşkınlığını milyonlarca insan televizyonun naklen yayınından izler. Aynı yayın protesto seslerinin artması ile kesilir.

Ertesi sabah bu gedikten boşalan -güç toplamış öğrenci-işçi-asker-gençlik kitleleri sabahın erken saatlerinden itibaren Bükreş sokaklarında iktidarı ele geçirmek gösterilerine başlar. Çavuşesku iş işten geçtikten sonra ayıkr: Televizyon ve Başkanlık Sarayını özel polis birliklerini kuşatsa da ordu gençliğin tecrübeli tankları özel polis birliklerin "top atışlarına" tutarak bozguna uğratar. 3.8 milyon üyeli bir örgütün lideri olarak

Çavuşesku çareyi kaçmakta bulurken, isyancılar naklen T.V yayınlarından mesajlarını ulaştırıp, iktidarın düşürüldüğünü (ve kendilerinin otorite boşlukların) gösterirler.

İsyanın Taşkınlıkları ve Çarpışan Güçler :

21-22 Aralık isyanın kabarış günlerinde, isyancıların fabrika ve sanayi kuruluşlarını işgal ederek, işçi sınıfı ile çarpışmayı göze alacak denli intiharcıl taşkınlıkları olmuştur. İşçi sınıfının haleti ruhiyesi Çavuşesku ve "Parti"ye gönülden bağlı olmadığı için isyancıları püskürtmeye girişmemiştir. Ancak "Parti"nin ve Çavuşesku'nun nimetlerini iyiliklerini teknik üretim gücünü geliştirmelerini bir çırpıda unutmadığı için de isyancılarla birlik oluşturmamıştır. İşçi sınıfının öyle bir "aşağı tükürsem sakal yukarı tükürsem bıyık" türünden bir taktik davranışı seçmesi isyancılara pasif destek olmuştur. İsyancıların içindeki "Emperyalizmin şamar oğlanları" işçi sınıfından aldıkları bu pasif destek gücü ile, iktidarı ele geçirmenin sarhoşluğu "hür olmanın dayanılmaz hafifliği" içinde taşkınlıklarını devam ettirmişlerdir. Bayraklardaki orak-çekiç simgeleriyle uğraşmak, mahalle savunma komitelerindeki pazubentli gençlerin kabadayılıkları, "Komünist Partiye bir daha geçit yok" gösterileri bunlara örnektir. (Bunlar "Ulusal Kurtuluş Cephesi" iktidarında da aynı taşkınlıkları devam ettirecekler: Ulusal Köylü Partisi, Ulusal Liberal Parti, Sosyal Demokratlar olarak örgütlenecekler, seçime katılacaklar, bu defa yenilgi taşkınlıklarını sürdürüp: Maden İşçilerinin karşı-saldırıları ile pusacaklardır.)

Orak-Çekiç Simgeleri Merkezcilik dönemlerinin devlet baskılarını hatırlatığı oranda, o dönem pusuda yatmış ödleler, bugün o günleri hafızalarından silmeye çalışıyorlar. Ancak hiç olmazsa bizler, küçük-burjuvaların bu yendiğini yenmek yitilğinden yola çıkarak, karşı-devrim damgasını kolay vurmayaalım.

İsyanın herşeyi göze almış çarpışan güçlerine baktığımızda: Özel polis birlikleri ile, sivil ve ordu gençlik arasında geçtiğini görüyoruz. İsyanın ve mücadelenin sıcaklığında düşman güçler birbirlerini en iyi tanırılar. Özel polis birlikleri imtiyaz ve üstünlüklerini kaybetmemek ve isyanı Çavuşesku ve Parti'den

öğrendikleri "sosyalizme karşı" imiş gibi sandıkları ölçüde ölümüne çarpışmaktadırlar. Ordu ve sivil gençliğin en samimi (aklı, davasında ve inancında olan) en temiz, en devrimci unsurları, yılların Lider-Parti-Devlet sultanlıklarının hıncını özel polis birliklerini kısıtılarak almaktadırlar. Bir hafta bile sürmemiş çarpışmalarda 1000 kişinin öldüğü sanılmaktadır.

İsyanın İktidar Olarak Teşkilatlanışı (Zayıflıkları-Güçlükləri)

İşçi sınıfının aktif olarak-özgüç olarak isyanda yer almayışı, isyanın en zayıf yönüdür. Buna rağmen genel olarak Romen halkının "kendi kendini yönetim" girişimlerinin temsilcileri olmaları isyancıların güçlü yanıdır. (Nitekim bu; yapılan seçimlerde yüzeysel de olsa açığa çıkmıştır: %80 üzerinde oy.) Romen gençliğinin hiçbir sınıf, zümrenin dar-kendi içine kapanık-oturaklılığını taşımayan uçkun devrimci potansiyel enerjisi isyanın ve iktidarın güçlü tarafıdır.

Romen halkının çalışkan komünal gelenekleri, coğrafya üretici gücünün verimliliği, tekniğin gelişimi Çavuşesku ve "Parti"nin de başarılarının (belli ölçüde yaratıcılıklarının belkemiği) idi. Üretici güçlerin seviyesi yeni iktidara da başarı olanakları sağlar. Çavuşesku döneminde Merkezcilikle "baskı altına alınmış" insan üretici gücününün geri kalışını isyanın kendisi dengelemiştir. Yalnız "Demokrasi" programlarının kendiliğindenciliği, Sınıfsız toplum Programını bilince çıkarmış çekirdek yokluğu, dengesini bulmuş üretici güçleri geliştirmekten uzak kalacaktır. Yasakların kaldırılması, karne ile gıda dağıtımına son verilmesi, Varşova Paktı Sözleşmesine sadıklık bilinçli bir iktidarın yapı taşları değil, isyanı ortaya çıkaran sebeplerdir. Ulusal Kurtuluş Cephesi ve yeni iktidarın en zayıf yönleri budur: Çavuşesku ve Parti kadar olsun, Program-taktik-tüzük-teşkilat bilincinini günlük politikaya uygulamazlar. Cephe içinde eski parti üyelerinin sayı çokluğu bir ölçüde bu yoksulluğu giderebilecektir. Ancak onların da yıllarca köretilmiş inisiyatif ve tecrübelerinin bir anda bilinç patlamasına dö-

nüşmeyeceğini cephe içinde kimliklerini gizlediklerinden anlayabiliriz.

Çavuşesku'nun kendisini vurmuş Sosyalist ülkelerle fazla sınır çizgisi ve ihtiyat fazlalığı "Ulusal Kurtuluş Lideri" İliescu da görülmemektedir. Çavuşesku'nun Sosyalist Dünyaya varolduğu kadar olsun güvenmemek (dostlarına düşman gözü ile bakmak) temkinliği Uçak-Gemi-Kimya Sanayisine yığınak yapmasını gerektirmişti. İliescu'nun-Gorbaçov ile arkadaşlığı "Sosyalist Cephe"ye yaklaştıracak, dolayısıyla dış yedek güç edinmenin yollarını açacaktır. (Bizzat "Sosyalist Cephe"nin emperyalizmle kuzu sarması ayrı bir konudur.)

İsyan iktidarının teşkilatlanışı, amacı ve programı "Sınıfsız Toplum"u değil, Demokratik ve Sosyalist Devrim uygulamalarının çarpıklıklarını Liberalce gidermeyi hedeflemiştir. Menzilsizliği burada yatmaktadır. Toprak mülkiyetinde "Toprak Beyliği", ticarete "Bezirganlık", sanayide "kapitalist mülkiyet" ceninleri görülmediği sürece isyan iktidarının uygulamasını "düşman" ilan etmenin saçmalığını peşinen kabul ederiz, ama bu "Cephe" iktidarını hiçbir şekilde savunmak değildir.

EMPERYALİZMİN ROMANYA TAKTİKLERİNDEKİ OYNAKLIKLARI

Emperyalizm soğuk savaş dönemlerinde "Sosyalist Cephe" içindeki Ulusal yapılanmaları olabildiğince kışkırtmış, bu sayede bölmek istemiştir. Romanya Sosyalizminin Milliyetçi çizgisi bu yüzden hep kendine yakın gelmiştir.

1970'lerde "en çok tercih edilen ulus" statüsü vermesi bundandır. Kendisinin kredi ve borçlarla desteklemek yanında, "Üçüncü Dünya" denilen ülkelerdeki ve Nato içindeki piyon ülkeleri de Romanya ile yakınlaştırmış (Ürdün, Mısır, İran, Türkiye, Filipinler vs.) ticari hareketlenmeler yaratmıştır. Bizzat Çavuşesku'nun ilk 12 yıllık iktidarında 124 "dış ziyaret ve gezi" yapması, bu ülkelerin çoğunun açık ve gizli faşizmlerle yönetilmesi, Kral Hüseyin'den Enver Sedat'a, Şah'tan Evren'e kadar diktatörlerle "aile gezileri" dostlukları geliştirmesi, dostunu-

düşmanını seçemediğini gösterir. (Eğer Çavuşesku'nun hayatından ızdırap duyacaksak: Bir sosyalist devlet başkanı olarak düşmanları içinde bu kadar "mekik" dokuduğundan ızdırap duymalıyız.)

Emperyalizm: Sovyetlerde Gorbaçov ile yumuşak detant kokusu alınca, Romanya taktiğini de değiştirmiş oluyor. 1987'de "en çok tercih edilen ulus" statüsünü "6 aylığına kaldırma" teklifi bunun başlangıcıdır. Buna karşı Romanya 12 yıl gecikmeden sonra tek yanlı olarak red edebiliyor. Alacaklarını da Çavuşesku'nun "bağımsız" milliyetçi gururunu ateşleyerek kısa zamanda tahsis ediyor. A.B.D.nin en yakınındaki FİDEL geri ülkelere borçları ödememe çağrısı yaparken, Çavuşesku'nun borçlarını kısa zamanda ödemesi ızdırap duyulacak bir olaydır.

1989 ile birlikte Sovyetlerin Burjuva Demokrasi'nin kimi kurumlarını ve uygulamalarını ciddiye alma cahillikleri göstermeleri Emperyalist-Kapitalist Dünyayı sevincinden hop oturtup-hop kaldırmıştır.

Kapitalizme Muhalefet ve Sosyalizmin kurucu Kuşağından olan Çavuşesku'nun Burjuva-Demokrasisini ciddiye almama "bağımsızlığı" Emperyalizmin taktiğine aykırı gelmiştir. Yıkılmasını desteklemesi bundandır.

Dün Çavuşesku'ya karşı kışkırttığı şamar oğlanlarını bugün Ortak Mülkiyetten vazgeçmeyen ulusal kurtuluş Cephesi iktidarına karşı kışkırtmaktadır. Ulusal Köylü Partisi-Ulusal Liberal Parti-Sosyal Demokrat Partileribirleştirerek, partiüyesi olmayan ulusal kurtuluş cephesi sempatizanlarını ve destekçilerini kazanmaya çalışıp iktidara oynamaktadır.

POLİTİK DEVRİM'İN MENZİLSİZLİĞİ

Çağımızın insan üretici gücünün kollektif olarak diğer üretici güçlere hakim olabileceği çağdır. Hele sosyalizm içinden gençlik isyanı ile doğmuş bir pratik olarak bu olanağı yakalamış demektir. İsyanın iktidar olarak teşkilatlanışına baktığımız zaman -40 yılda bir gelmiş olan- bu olanağı kaçırmış olduğunu görüyoruz. İktidar organlarının özgüç yerine, yedek güçlere

verildiğine tanık oluyoruz. İktidar somut olarak yürütme-yargılama görevlerinde ortaya çıkar. "Sosyalist aydın" tabakası diyebileceğimiz insanların bu görevlere üşüşüğünü Roman-ya'da bir kez daha şahit oluyoruz. Oysa devlet görevlerinin merkezietini ve gövdesini en iyi bir şekilde "kılıcı hakkına" hak etmiş, en az çıkarıcılık ve bürokratik eğilim taşıyan gençliğin devrimde çarpışan unsurları "devlet" olması gerekirdi. Ve gerekmektedir. Alanlarda, stadyumlarda "ŞURA"lar olarak örgütlenen, toplanan gençliğin ortak kararları başları, prensipleri, çalışma ve eğitim-eglence hayatının programları tespit edilebilirdi. Burada sözleşmiş gönüllü iş ve kültür erlerinin öncülüğü ile "Çalışma ve Kültür Seferberliği" başlatılıp, kollektif aksiyon gençlerine taze kanlar alınabilirdi. Bu tazelenmiş kollektif aksiyon üretici güçleri ile tüm toplumsal ihtiyaç maddeleri sanayi ve tarımı yeniden reorganize edilip, üretim artışları paralelinde, kollektif tüketim paylaşmasının "doyulmaz tadı"na, şöenler, sporlar, danslar, müzikler içinde ulaşılabilirdi. Amaç-bilinç-çekirdek yokluğundan bu olanaklar- gelişimler yapılmamıştır. Dizginleri ele geçiren Liberal aydınlar ve önceden "geri"de kalmış parti üyeleri; işçi sınıfının sınıfcl kollektivizmi ile devrimci gençliğin insancıl enerjisinin sentez etmektenuzakta, daha yumuşak ve ikna metodunu hatırlamış "Devletçilik" örneği vermektedirler.

Bu "devletlu" olmanın imkan ve gücü ile tarımda küçük mülkiyet serbestliği, ticarete küçük üreticilere pazar imkanı, seçimlerde serbestlik ile (Kültür Devrimi ile kazanmamış) küçükburjuvaların birikmiş taleplerini karşılamaktadırlar.

Ancak devrimde çarpışan "gençlik ruh"unun bunun için ölüme atılmadığı çok açık bir gerçektir. Gençliğin devrimci ruhunu bilince dönüştürsek, insan üretci gücünün kollektif aksiyonunun engeli olan nedenlere yönelik olduğunu görürüz. Bunlar :

- Şehir ve kır küçükburjuvalarını eritmek (tam proleterleş-tirmek)
- Şehir ve köy farklılığının kaldırılması.
- Kafa ile kol emeğininin birleştirilmesi.

- Sömürgeci ulus üstünlüğünün yok edilmesi.
- Bütün olan coğrafyanın bölge benimseyişleri öldürmek.
- Toplumun Tabiatla kucaklaşması.
- Devletin "ilga edilmesi", yağı biten kandil gibi söndürülmesi...

- Eski kuşakların yeni kuşaklara öncelik verışı..
- Bireyciliğin "Toplumsal Benimseyiş"le yok edilmesi.

Romen Gençliği hiç olmazsa Devrimci Gençlik Partisi örgütleyip, bu program ve taktik mücadelede diğerlerinden seçilseler, varlıklarını sürekli koruyabilirler ve giderek "Bir Tek Dünya" determinizmine yaklaşan dünya gençliğine düşünce ve davranış öncüsü olabilirlerdi..

Yaşasın Halkların Komünal Kardeşliği

Temmuz - 1990

SINIF-DEVLET ve FEODALİZMİN TOHURLARI

Türkiyemizde aydın gençlik ve "devrimci çevre"lerde sözcük olarak çok kullanılıp-ama muhtevası pek az anlaşılan- Feodalizmin; doğuşunu-gelişimini ve modern çağa etkilerini kavramak "dünyayı değiştirmek mücadelesi"yle doğrudan ilgilidir.

İleri işçiler; "Bana ne bu konudan-ben günlük işlere bakanım" diyemez.. dememelidir. Her gün yaptığımız sınıf mücadelesi, karşılaştığımız egemen sınıfların zor metodları, sosyalleştirip-giderek kaldıracığımız devlet örgütlülüğü, kollektif paylaşmayı imkansızlaştıran özel mülkiyet, toplumsal birliğin can düşmanı miskin "bencilligimiz" hep Feodalizm dediğimiz antik çağda varolmuşlardır.. Nasıl kayıtsız kalabiliriz ?..

Biz Feodalizm denilince; basit yeniden üretim temelinde, arz-talep, kanununa göre değişim yapan, bu üretim ve değişim faaliyetlerinde SINIFLARA bölünmüş toplum biçimlerini anlıyoruz.

Bu ise ilk sınıfın doğuşundan-kapitalizmin doğuşuna kadar ki dönemdir. Pratik görevlerimizde de "Feodalizmin tasviyesi"veya "Feodal artıkların" kazınması" parolalarıyla özetlediğimiz bu gerçekliği atlamakla "çağdaş" olunmaz veya günlük görevlerdaha iyi yapılmaz. Tersine hayatın "zor" şartları hergün bizi yere çalar. Karşılaştığımız zorlukların nedenlerini bilince çıkardığımız oranda uzun soluk alır ve yaşarız.

Sınıf mücadelesinin içinde bulunanlar ve "sınıfları ortadan kaldırmak" görevini üstlenenler "Sınıfların Tarihi"ne boylu boyunca girmek zorundadırlar.. Niyetimizdeki içtenliğin ölçütü de bu olsa gerekir.

Feodalizm: Toplum biçimi olarak ilkel komün yaşayışının

inkarıdır. Bir başka deyişle "Sınıflı Topluma Geçiş"tir. O halde sınıfın doğuşunu çözmek konumuzu köklerinden yakalamaktır.

Sınıfın Doğuşu: Toplamların ekonomi faaliyetlerinde birinci derecede görevli olan insan kümelerinin durum ve çıkarlarda zıtlaşmasına SINIFLAR diyebiliriz.

Durumlar deyince; üretim ve değişim faaliyetlerinde tavır alış (davranış)tır. Bu zaman içinde (ekonomi faaliyetinde) emek harcamakla veya harcamamakla somutlaşır.

Çıkarlar deyince; üleşim ve tüketim ilişkilerinde belirlilik kazanır.

Demek sınıfın doğabilmesi için öncelikle bir takım kişilerin durumlarının toplumdan ayrı düşmesi gerekmektedir. Bu nasıl ve nerede başlamıştır?

BEŞYÜZ BİN YIL komünal yaşayıştan sonra bu durum farklılığı şöyle hasıl olmuştur :

İnsanlığın ilk toplumsal ekonomisi Avcılık ile başlar. Bu tabiattan hazır maddeleri tüketmek yerine toplumsal emek har-cayarak canlı hayvan ele geçirmesidir. Bu konak insanlığa ilk işbölümü (Erkek dışarda Av, Kadın içerde Ev) kazandırır. Avlanmalarda öldürülemeyen hayvanlara bakım: hayvan evcilleştirmeyi başlatır.

Evcilleştirilmiş hayvan üretim ve bakımı diyebileceğimiz Sürü Ekonomisi (Çobancılık) ise insanlığın toplumsal tüketimlerine yeni maddeler kazandırmıştır. (Et, süt, yapağı, gön v.s.) Sürü hayvanlarından sağlanan ürün bolluğu ve bunun toplumsal tüketime yararları sürü hayvanlarına DEĞER VERMEYİ gerektirmiş-onların beslenmesine ve bakılmasına daha fazla önem verilmiştir. Hayvan yiyecekleri topraktan yetiştigi için "yeni bitkiler üretmeye" yönelmek gerekmiştir.

Bu da ziraat üretimin başlangıcıdır. Toprakdan yetiştirilen bitkilerin hayvanlar yararları pratik olarak görülmüş ve insanın kendisinin de tüketebileceği anlaşılmıştır. Böylece verimli toprağa bağlanmak kaçınılmaz olmuştur. Bu ise YERLEŞİK

DÜZEN kurmayı gerekli kılmıştır.

Yerleşik düzene geçen toplumlar ile sürü ekonomisini yaşayan toplumlar arasında **ÜRÜN DEĞİŞİMİ** başlamıştır. Böylece ekonominin değişim bölümü de önem kazanmıştır. Göçebe toplumların et, süt, yapağı, gön gibi ürünlerini yerleşik düzene geçen toplumların tüketebilmeleri, ziraatçı toplumların arpa, yulaf, buğday gibi ürünlerini göçebe toplumların tüketebilmeleri için **DEĞİŞİM** yapmak zorunluluğu doğmuştur. Artık toplumsal tüketim yapmak için üretim ne kadar gerekli ise, değişim de o dereceye yakın gerekli olacaktır.

Bunun yanında Yerleşik Düzen'e geçen toplumlar, ziraat üretimini daha gelişkince yapabilmek için üretim araçları üretmeye yönelmişler ve sanayi üretimimin doğuşunu başlatmışlardır. Böylece saban, pulluk, döven, orak gibi üretim aracı üreten topluluklar yeni bir işbölümü daha başlatmışlardır. Bu toplulukların toplumsal tüketimlerini yapabilmeleri ve ürettikleri araçların ziraatçı toplumların alabilmeleri için de değişim gerekmiştir. Böylece değişim gittikçe önem kazanan bir faaliyet olmuştur.

Peki bu değişim nasıl olacaktır ?..

Toplumlar içlerindeki üretime yaramaz cılız ve göbel kişileri bu iş için görevlendirmişler ve "durum farklılığı"nın tohumunu ekmışlerdir.

O zamana dek tüm toplum kişilerinin özelliği **ÜRETİM İÇİNDE ORTAK ÇALIŞMAK** idi.. Toplumun üretim faaliyetinden ayrılan bu değişim görevlileri toplumdan ayrı bir konuma geçmişlerdir. Yük hayvanları ile kervan yolculukları biçiminde bu görevini yapan toplumsal ticaret görevlileri, görevleri dolayısıyla yıllarca **TEK BAŞLARINA** kalmışlardır. Ortak çalışmadan koptukları gibi **TEK BAŞLARINADA TÜKETMEYE** başlamışlardır. Zaten getirip-götürdükler hep tüketim maddeleridir. Bu maddelerle "yan yana" yaşadıkça herkesten fazla tüketmeye başlayacaklardır. Bu ise "çıkar farklılığı"nın tohumudur. Toplumdan ayrı "Ben" (EGO) dar-kafalılığının doğuşu da bu or-

tamda başlamıştır. Tek başına görev yapmak-tek başına yaşamak- tek başına tüketmek; KİŞİ MÜLKİYETİ benimseyişini beraberinde getirecektir. Kişi mülkiyeti "sırrı"na eren toplumsal ticaret görevlileri (artık Tüccarlar diyebiliriz) nasıl oldu da toplumlara KAR'larını ve Kişi Mülkiyetlerini benimsetmiştir.

İlk Tapınak ve Tapınak Görevlileri :

Yerleşik düzene geçmiş toplumlar ziraat araçlarını üretmek için kent içinde "üretim mekanları" (Çarşı) kurmuşlardı. Sanayi üretiminin teknik gücü ve üretim araçlarının kıymetliliği değişimin kent içinde (çarşı yanında) yapılmasına yol açmıştı. Bu da ünlü PAZAR'ların kurulmasıdır. Pazar yerlerinin kurulması ARZ-TALEP KANUNU'nu doğuracaktır.

Yerleşik Düzen'e geçmiş toplumlar ile Göçebe toplumlar her zaman barış içinde yaşamamışlardır. Zaman zaman SAVAŞMAK zorunda kalmışlardır. İşte böyle Uruk-Ereş semtinde Obeid-Ur kültürü yaşamakta (yerleşik düzen kurmuş) iken Göçebe Fatihler ile savaşırlar. Göçebeler sayıca az olmasına karşın (Kollektif aksiyonlarının daha tutkun ve hareketli,dinamik oluşlarından dolayı) yerleşik düzende yaşayanları yenmişler ve onların semtlerini ele geçirmişlerdir. Bu tutkun kollektif aksiyon gücü üretime damgasını vurur vurmaz "üretim patlaması"na yol açmıştır.

İşte bu sayıca az fatih barbarların zaferi üretim bolluğu kendilerine bile insanüstülük gibi gelmiştir. Bunu kent içinde-pazar yerinde- TAPINAK yaparak yüceltmişlerdir. Peki bu yüceltimin simgesi TAPINAK nasıl korunacaktır?

Toplumun içinde en güçsüz ve göbel üretime yaramaz kişiler ticaret görevine ayrılmıştı.. Bu defa toplumun içinde en güçlü-savaşçı güvenilir kişiler "tapınak görevlisi" olarak ayrıldılar. Ticaret görevlileri gibi tapınak görevlileri de üretimden koptular ve onlar da tek başlarına tüketim yapmaya başladılar. Tapınak görevlilerine de devletin doğusunun tohumu diyebiliriz.

Ticaret olayı kent içinde pazarda (tapınak yanında) gerçekleştiği için ticaret görevlileri ile tapınak görevlileri arasında bağ kurulmuş-durum yakınlığı- "işbirliğine" yol açmıştır. Ticaret görevlileri topluma kabul ettiremeyecekleri şartları tapınak görevlileri aracılığıyla kabul ettirmişlerdir. Çok gezen (ufku genişleyen) tüccarların tapınak görevlilerini yönetmesi hiç de zor olmamıştır. Tapınak görevlilerine topluluğun güven ve bağlılıkları, ondan gelen önerileri uygulamaya dönüştürmüştür. Bu ise toplumun yönetilmeye bilmeden "evet" demesinden başka bir şey değildir. Durum ve çıkarları toplumdan ayrılmış kişilerin üstünlüklerini "kabul" etmesidir.

Demek sınıf; üretim ilişkilerinden ve üretim araçlarına el koymadan doğmamıştır. Değişim (ticaret) faaliyetinden ve ürünlere el koymadan doğmuştur. Ticaret görevlilerinin kendileri için (KÂR) yapmalarıyla birlikte ilk sınıf doğmuştur. Bu TÛCCAR SINIFI'dır. Pazara malları getirip-götürmek zor oldukça malların karşılığı olarak MADEN PARA icat edilmiştir. Böylece para ticareti de kurumlaşmış olur. Para ticaretini de tüccarlar gerçekleştirdiği için ikizkardeşi TEFECİ olur. Madeni para başını "sanayi üretimi"ne bağlı olduğu için hazır-yiyici tefeci-tüccarın dikkati "sanayi üretimi"ne kayar ve üretimle direkt bağı olur. Sanayi üretiminde söz sahibi oldukça Efendileşir. Ve çalıştırdıkları "borçluları" ve "saf barbar esirleri" köleleştirir. Ve Köle-Efendi sınıflaşması kurumlaşır. Ama Efendiliğin esas gövdesi (anası) tüccarlıktır. Nitekim çalıştırılan kölelerde alınıp-satılmaya başlanır.. Ve kentlerde köle pazarları doğar. Köleler üretici güç olmalarına rağmen; mekan ve iş değiştirme hakkından yoksundurlar. Efendi'sine bağlılık kölenin alınıp-satılmasıdır.

Şöyle bir soru soralım: İlk Kentleşme Ziraat üretiminden doğduğu halde ilk sınıf neden toprak üretiminden ve mülkiyetinden doğmamıştır?

Verimli ziraat üretim ve ilk kentleşme Fırat-Dicle'nin Basra Körfezi'ne döküldüğü SİNEAR denen ağzında geçildi. Burada

toprak ileri teknik gereksinmeksizin 1'e 100 verecek denli verimli idi. Ancak verimliliği üretime dönüştürmek o denli KOLLEKTİF ÇALIŞMA gerektiriyordu. Tarım için BÜYÜK SU YOLLARI ve BATAKLIKLARI KURUTMAK için muazzam KOLLEKTİF EMEK harcandı... Böylece toprağın mülkiyet benimsenmesi de ORTAK MÜLKİYET oldu. Onun için ilk sınıflaşmayı ziraat üretim ilişkisinden başlatmak bulutsuz havadan yağmur yağdırıp-peşinden dua okumaya benzer.

Kişi mülkiyeti ticaret ilişkisinden doğduktan sonra bile binlerce yıl Toprak mülkiyetine dış geçirememiştir.. "Asya Tipi Üretim Tarzı" dediğimiz doğu feodalizminin özelliği budur.

Eylül - 1987

DEMOKRATİK DEVRİM - SOSYALİST DEVRİM

500 yıldır süregelen sosyal devrim olaylarında başlıca iki türlü sosyal devrim görülmüştür: Demokratik Devrim-Sosyalist Devrim.

"Burjuva Demokratik Devrim" "Milli Demokratik Devrim" "Ulusal Demokratik Halk Devrimi" gibi farklı dönemlerde, farklı parolalarla söylenenler anlam bakımından Demokratik Devrim gerçekliğine karşılık düşerler.

Demokratik Devrim'in ilki Derebeyliğin zayıf olduğu İngiltere'de patlak vermiştir. 200 yıl içinde Batı Avrupa'ya, Kuzey Afrika'ya ve en son Japonya'ya yayılarak Klasik Kapitalist Rejimleri kurdu, bu kuruluş içinde Burjuva Demokratik Devrim örneklerini verdi.

Biliyoruz 6500 yıllık Antik Tarih boyunca Tefeci-Bezirgan sermaye toplum biçimlerini talan edip durdu ve insan üretici gücünü köle ve yarı köleleştirdi. Ama tarihin belirli birikiminden sonra kendi inkârı olan Burjuva sınıflarını ve Burjuva Sosyal Devrimlerini yaratmadan edemedi. İtalya'dan Hollanda'ya, oradan İngiltere'ye derebeylerin baskısından kaçan cenin hâlindeki burjuvalar, burada Şayak sanayinde geniş yeniden üretim imkanı yaratıp, derebeyliğin basit yeniden üretimini kazıyabilmişlerdir. Bunda Derebeyliğin İngiltere'de zayıflığı kadar, Komün gelenekli İngiliz insan üretici gücünün (teknik buluşa elverişli) doğru-yiğit-hür-zeki olan hammaddesi de ana rol oynamıştır. Geniş yeniden üretimin fazla kâr tadını alan burjuvalar bu hırs içinde hoşnutsuz serfler-köylüler-,esnaflar ve aydınları peşlerine takarak tarihin ilk sosyal devrimini başarmışlardır.

Ancak geniş yeniden üretimin temellenmesi ile birlikte, işçi sınıfının sosyal gücü varolmuş, burjuvazinin devrimciliğini ürkütmüştür. Basit yeniden üretimi ve tefeci-bezirgan sermayeyi kazıyan, serfler özgürlüğüne kavuşturan, köylüye toprak dağıtıp, aydınlara fikir özgürlüğü tanıyıp, belli ölçülerde burjuva hürriyetli parlamentoyu kuran burjuvalar işçi sınıfının oluşan gücü karşısında yalnız kalmamak için derebey kalıntıları ile uzlaştılar. Büyük toprak sahiplerine (İngiltere'de Lordlar, Fransa'da Baronlar, Almanya'da Yunkerler) irad ödeyerek onları emlak işvereni haline getirdiler. Böylece kapitalist sınıfı içinde iki kapitalist sınıfı türemiş oldu:

1- Sanayi işvereni.

2- Toprak işvereni.

Bu hemserbest rekabet içinde tek elci yapının tohumlanması, hem de politika kiremitliğinde halkı kandırmak için kayıkçı dövuşü yapabilmenin imkânı idi. Ünlü Muhafazakârlar ve Liberaller "çekişmesi"nin sınıf temeli budur.

19. yüzyılın sonunda Sanayi ve Toprak işverenlerinin en kodamanları; Banka Kubbeleri altında birleşerek Tekelci Finans kapitalizmine ulaşarak serbest rekabet dönemini kapatmışlardır. Bu sosyal devrimciliğinin de yok oluşudur. Bundan böyle geri ülkelerin tefeci bezirganlarını kompradorlaştırarak kapitalist elini geri doğulu ülkelere verdi.

Geri doğu ülkelerinde ise derebeylik 6-7 bin yıldır gelenekle kökleştiği için, burjuvazinin doğuşu bizzat derebeylik gövdesi içinde (bezirgânlıktan-kompradorluğa ve tek elci kapitalizme) olmuştur. Böyle olunca da bu ülkeler de burjuvalar sosyal devrimlere öncülük yapamamış, bu görev işçi sınıfına ve tarihsel devrim geleneklilere kalmıştır. "Anadan doğma sosyalist" olan işçi sınıfı ise: Demokratik devrimde otlamamış, 1917 Ekim Devrimi ile Sosyalist Devrim'i başarmıştır.

Klasik olarak; bir toplum biçiminin üretim, değişim, mülkiyet, devlet ilişkilerindeki derebeyli egemenliğinin yıkılmasına veya temizlenmesine Demokratik Devrim, kapitalist egemen-

liğinin yıkılıp-temizlenmesine Sosyalist Devrim diyoruz.

Eğer bir ülkede basit yeniden üretim ilişkileri hâlâ yaşıyorsa ticaret ağını tefeci-bezirgan sermaye sarmışsa, tarım üretimine "hür işgücü" bütünüyle girmemişse, ortak mülkiyeti sanayi ve toprağın tümünde egemen kılacak durumunuz yoksa o ülkede "demokratik devrim aşaması" bir basamak olarak önümüzde duruyor demektir.

Eğer bir ülkede geniş yeniden üretim bütünüyle egemen olmuşsa, ticaret sosyalizasyona (kooperatifleşmeye) hazır ise, sanayi ve toprağın tüm işletmelerinde ortak mülkiyete geçiş yapabileceksek "Sosyalist Devrim Aşaması"nı yaşıyoruz demektir.

20. yüzyılın sonunda sosyal devrime hamile ülkelere baktığımız zaman (Latin Amerika ülkeleri, Kore, Filipinler, Türkiye, Mısır ve benzeri) bu ülkelerde burjuva politik devrimler yaşanmış, sanayinin gelişimi teknik üretici gücün ve işçi sınıfını geliştirmiştir. Bu Sosyalist Devrime ne denli elverişli olduğunu gösterir. Ancak sanayide Finans Kapitalin üst-baskın zümreleşmesi orta ve küçük burjuvaları halk içine yuvarlamıştır. Bu durumda Demokratik Devrimin Strateji Planı içinde (işçi sınıfı öncülüğünde küçük burjuvalarla ittifak yapmak) iktidar müceddesi vermek gerekiyor. Gene tarım üretimine kapitalizm (geniş yeniden üretim) traktör ve biçerdöverleriyle girse de yoksul köylülerin binlerce yıllık toprak özlemi, küçük ve orta köylülerin özel mülkiyet tutkunluğu "Toprağın Milleştirilmesi" parolasını şimdilik "erken öten horoz" olarak görür. Burada demokratik devrimin iskeleti olan "köylüye toprak" talebi bir gerçeklik olarak önümüze çıkar. Toprağın Millileştirilmesi zorla değil, olabildiğince ikna ve gönüllülük içinde Kültür Devrimi ile birlikte uygulanabilecek Sosyalist Devrim uygulamasıdır.

Bu durumda Sosyalist Devrim parolasını öne çıkarıp "İşçi Sınıfının yoksul köylülükle candan ittifakını" erken benimsemek düşman güçlerin sayısını ve kalitesini arttırır, iktidar almayı

imkansızlaştırır, dolayısıyla gerçek Sosyalist Devrimin engeli haline gelir.

Demokratik Devrimin içinde skolastik ve metafizik olarak kalmak ise; çağımızı, amacımızı hiç anlamamak, gündelik politika yapmak olur.

İleri işçilerin tuttuğu yol; Demokratik Devrim içinde Sosyalist Devrim filizlerini dikmek olmalıdır.

Ekim - 1989

Proleterleşerek işçi sınıfının toplumsal gücünü öğrenme... 12 Eylül 1980 faşizmi sonrasında işçi bölüklerinin "taktik içinde taktiklerle" ricattan çıkış eylemlerinden örnekler... Yaşanarak öğrenmenin bilinç ve inanç diyalektiğine etkileri.... Kültür sanat ve ekonomik mücadele pratiği ve evrensel sınıfsız toplum menzilli bir teşkilat biçiminin otokritiği....

Demokratik - Sosyalist Devrim, devlet, feodalizm, sınıfların doğuşu, 1 Mayıs olayları, sendikalar, ezilen ulus, Irak - Kuveyt savaşı, Türkiyede finans kapital'in karakteristik yapısı ile ilgili konulara başlangıç yazıları...